

OBAVIJESTI VOJNOG ORDINARIJATA
Službeno glasilo Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj

Izdavač:

Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj
Zagreb, Ksaverska cesta bb,
tel: 01/46 70 660, 46 70 659,
(37 84 489-MORH)
faks: 01/46 70 662
www.vojni-ordinarijat.hr
e-pošta: vojni.ordinarijat@mohr.hr

Odgovara:

Mons. Jure Bogdan, vojni ordinarij

Uredio:

Mladen Čobanović, mag. theol.

USKRSNA PORUKA VOJNOG ORDINARIJA	61
SVETA STOLICA	63
“Milosrđe mi je milo, a ne žrtva” (Mt 9, 13). Djela milosrđa u jubilejskom hodu	63
Komunikacija i milosrđe: plodni susret	65
HRVATSKA BISKUPSKA KONFERENCIJA	67
Ususret svakoj osobi	67
Optimizmom, velikodušnošću i zajedništvom do demografske obnove Hrvatske	68
Budite svi jednodušni, puni suošjećanja i bratske ljubavi, milosrdni, ponizni! (1 Pt 3, 8)	70
Priopćenje s XVIII. redovitog godišnjeg zajedničkog zasjedanja BK BiH i HBK	71
VOJNA BISKUPIJA	73
DEKRETI I IMENOVANJA	73
IZVJEŠĆA I DOGAĐAJI	73
Susret svećenika Vojnog ordinarijata	73
Održana 27. međunarodna konferencija zapovjednika kapelana	74
Dodijeljeno odlikovanje prvom hrvatskom vojnem biskupu	75
Za vojnog biskupa zaređen mons. Jure Bogdan	77
Vlč. Savić u sastavu 4. HRVCON-a za misiju „Resolute Support“	84
Primopredaja službe vojnog ordinarija	86
Izaslanstvo Vojnog ordinarijata kod ministra Orepića	88
Izaslanstvo Vojnog ordinarijata kod ministra Buljevića	88
Križni put Hrvatske vojske i policije na Ksaveru	89
ČESTITKE I ZAHVALE	91
Čestitka predsjednika HBK mons. Želimira Puljića mons. Jezerincu	91
Čestitka banjalučkog biskupa mons. Franje Komarice mons. Jezerincu	92
Čestitka predsjednika SPH Dubravka Jagića mons. Jezerincu	93
Čestitka zamjenice ministra branitelja Vesne Nađ mons. Jezerincu	93
Intervju s mons. Jurjem Jezerincem, Hrvatski vojnik, br. 492	94
Intervju s mons. Jurjem Jezerincem, Radio Marija	98
Intervju s mons. Jurjem Jezerincem, HKR	101
LJETOPIS VOJNOG ORDINARIJATA	106
PROPOVIJEDI VOJNOG ORDINARIJA	115
PROPOVIJEDI MONS. JEZERINCA, VOJNOG ORDINARIJA U MIRU	117

USKRSNUĆE GOSPODINOVO - TEMELJ NAŠE VJERE

Draga braćo i sestre,

Dok ovih dana razmišljamo o otajstvu Gospodinove muke, smrti i uskrsnuća, u nama se ne bude samo neka lijepa i poželjna razmišljanja, nego se obnavljaju i nove duhovne snage koje nam Isusovo uskrsnuće utiskuje u naše biće. Dok se trudimo barem u nekoj mjeri otkriti otajstvo koje nam je pred očima duha, stavljam vam na srce svima da uvijek sve iskrenije i dublje prihvataćete Onoga koji danas pred nama стоји kao raspeti i uskrsnuli.

Napose se obraćam vama, dragi djelatnici vojnih i policijskih snaga, čija služba poznaže teške životne izazove, te ste ponekad izravno imali prigodu gledati smrti u oči ili se s njom susrećete u okviru svojih mirovnih zadataka i profesionalnih obveza. Pred nama stoji Onaj koji se je suočio s tim izazovom, Onaj koji je slušao nepravednu presudu, koji je dragovoljno prihvatio smrt na križu. Prihvatio je kalež boli i patnje, razapinjanje i tamu groba. I sve to „radi nas i radi našeg spasenja“ i iz svega je izšao kao pobjednik. Upravo stoga ga u velikom vazmenom otajstvu slavimo kao neumrlog pobjednika koji je svojom pobjedom i nama priskrbio vječni život. Jer da on nije uskrsnuo od mrtvih, uzaludna bi bila vjera naša i pouzdanje naše.

Braćo i sestre. Upravo stoga, mi radosno slavimo uskrsnuće Gospodina našega Isusa Krista koji se nije ustezao ući u konačnu borbu i u toj borbi opustošiti i opljeniti smrt, a nama ljudima podariti život. Snagom svoga božanskog života dokinuo je svu silinu i zakon smrti nad ljudima, kako bi i nama dao dar konačne pobjede nad njom i nad lukavim starim neprijateljem koji nas je po grijehu uvlačio u smrt.

Danas u ovom velikom otajstvu otkrivamo da nam je On bliži nego ikada, pogotovo onima koji su prošli kroz slične životne izazove, kao i svima onima koji nikada i nikako nisu mogli i ne mogu prihvatići prividnu pobjedu smrti nad ljudskim životom. Danas je blizak svima onima koji skrbe za dobrobit drugih, te su na braniku društva i društvenih vrijednosti

izloženi riziku i opasnostima. No, znajući da je i on bio izložen – raspet na križu za dobrobit čovječanstva, lakše nam je prihvatići svoja društvena zaduženja ako u njima otkrivamo i poslanje koje nam on daje. A to sveto poslanje je da budemo poput njega izloženi za dobrobit svoje braće, kako bismo ih darom svoga služenja i života mogli obdariti i njegovim neumrlim životom koji po nama postaje darovan svima koji iskreno čeznu i nastoje za pobjedom nad smrću. Uskrslji Krist stoji pred nama kao pobjednik te nas uči i poziva da i sami po vjeri prihvativimo pobjedu uskrsnuća, te da joj postanemo svjedoci i nositelji.

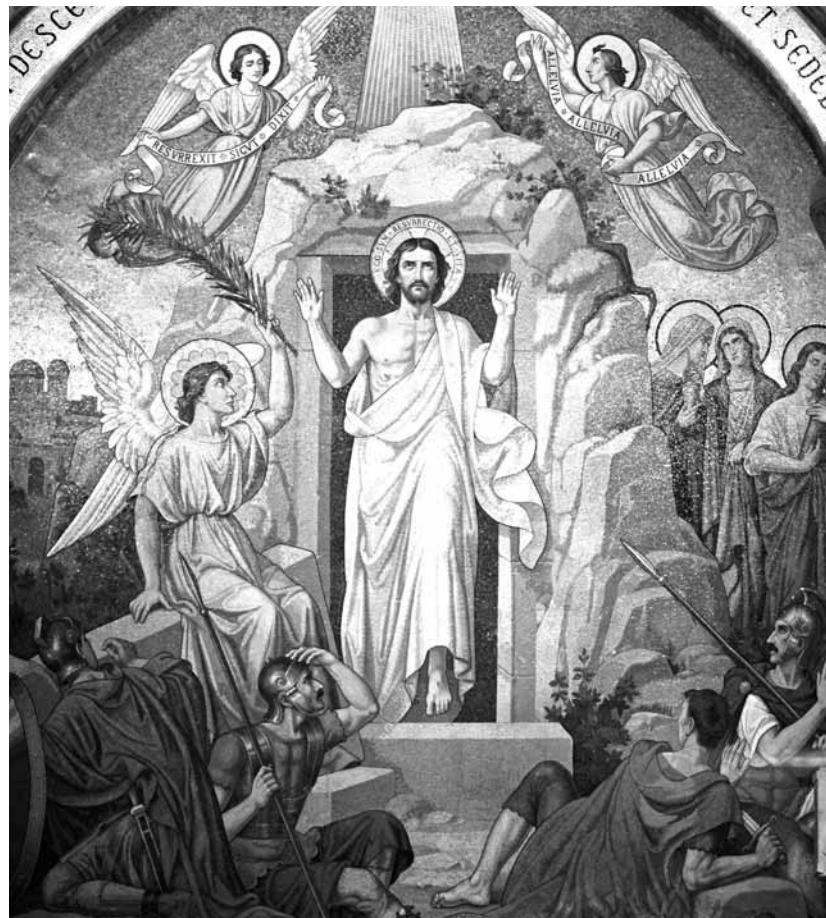
Budimo stoga svjedoci njegove pobjede i uskrsnoga preobraženja, uvjereni u nezamjenjivu snagu njegova života. Budimo joj i nositelji, ali ne samo ustima, nego i dobrim djelima i primjerom života. U tom smislu prisjetimo se kako sveti Augustin poziva svoje vjernike na uzoran i dosljedan život u Kristu: "Sada, dakle, živimo u ovome raspadljivome tijelu. Promjenom čudoređa umrimo s Kristom. Ljubavlju prema pravednosti živimo s Kristom. Blaženi ćemo život primiti kada dođemo onome koji je k nama došao i kada počnemo biti s onim koji je umro za nas."

Krist uskrslji je temelj naše vjere, a vjera je temelj naše djelotvornosti i zauzimanja za dobrobit svoga naroda i cijelog društva. Uskrslji i danas treba po nama biti prisutan u svim situacijama gdje smrt prijeti životu. Krist nas je životom oživio kako bismo i sami odagnali smrt i umiranje, mrak i hladnoću iz ljudskih srdaca i cijelog društva. Svijet preobražavamo svojim duhovnim pobjedama.

Neka Uskrslji u naše biće utisne svoju svetu prisutnost, koja nas čisti i uzdiže prema onom istom cilju prema kojem je i sam Gospodin težio u svojoj smrtnoj borbi i uskrsnoj pobjedi. Neka naša djela nakon toga budu odraz njegova uskrsnuloga bića koje nas očovječeće i oživljuje već sada za ovoga zemaljskoga života, kako bi nas jednom mogao obdariti i vječnim blaženstvom kojim je po uskrsnuću obdarena njegova ljudska narav.

U tom duhu, u zajedništvu s vojnim ordinarijem u miru mons. Jurjem Jezerincem želim svim članovima Vojnog ordinarijata sretan i blagoslovjen Uskrs.

† Mons. *Jure Bogdan*,
biskup vojni ordinarij

“Milosrđe mi je milo, a ne žrtva” (Mt 9, 13). Djela milosrđa u jubilejskom hodu

Poruka svetog oca Franje za korizmu 2016.

1. Marija - slika Crkve koja evangelizira zato što je evangelizirana

Draga braćo i sestre,

U buli najave Jubileja uputio sam poziv da se “korizmu u ovoj jubilejskoj godini živi intenzivnije kao povlašteno vrijeme u kojem će se slaviti i iskusiti Božje milosrđe” (Misericordiae vultus. Lice milosrđa, 17). S pozivom na slušanje Božje riječi i na sudjelovanje u inicijativi “24 sata za Gospodina” htio sam istaknuti da na prvoj mjestu treba biti pobožno slušanje Božje riječi, napose one izrečene po prorocima. Božje milosrđe je naime navještaj svijetu: ali taj je navještaj svaki kršćanin pozvan osobno iskusiti. To je razlog zbog kojeg ču u korizmi slati misionare milosrđa da budu za sve konkretni znak Božje blizine i oprاشtanja.

Pošto je prihvatile Radosnu vijest koju joj je uputio arkanđeo Gabriel, Marija je, u Magnificat, proročki opjevala Božje milosrđe kojom ju je Bog unaprijed izabrao. Nazaretska Djevica, Josipova zaručnica, postaje tako savršena slika Crkve koja evangelizira zato jer je Duh Sveti, koji je njezino djevičansko krilo učinio plodnim, nju samu evangelizirao i neprestano je evangelizira. U proročkoj tradiciji, milosrđe je naime usko povezano, već na etimološkoj razini, upravo s majčinskom utrobom (rahamin) kao i s velikodušnom, vjernom i suosjećajnom dobrotom (hesed), koja se očituje u bračnim i rodbinskim odnosima.

2. Božji savez s ljudima: povijest milosrđa

Otajstvo Božjeg milosrđa otkriva se tijekom povijesti saveza između Boga i njegova naroda Izraela. Bog se, naime, uvijek pokazuje bogat milosrđem, spremam u svakoj prilici izliti na svoj narod nježnost i suosjećanje koji izviru “iz njedara”, osobito u najdramatičnijim trenucima kad narod svojom nevjerom prekida vezu saveza i savez treba čvrše utvrditi u pravdi i istini. Posrijedi je prava i istinska drama ljubavi, u kojoj Bog igra ulogu oca i iznevjerjenog zaručnika, dok Izrael igra ulogu nevjernog sina/kćeri i zaručnice. Upravo obiteljske slike – kao u Hošeinu sluča-

ju (usp. Hoš 1-2) – pokazuju do kojeg se stupnja Bog želi vezati uz svoj narod.

Ta drama ljubavi postiže svoj vrhunac u utjelovljenom Sinu. U njemu Bog izljeva svoje beskrajno milosrđe u tolikoj mjeri da ono postaje “utjelovljeno milosrđe” (Misericordiae vultus. Lice milosrđa, 8). Kao čovjek, Isus iz Nazareta je naime po svemu dijete Izraela i to dotle da utjelovljuje onaj savršeni posluh Bogu koji se traži od svakog pripadnika izraelskog naroda u Shema, koji je i danas srž Božjeg saveza s Izraelom: “Čuj, Izraele! Gospodin je Bog naš, Gospodin je jedan! Zato ljubi Gospodina, Boga svoga, svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom snagom svojom!” (Pnz 6, 4-5). Božji Sin je Zaručnik koji čini sve ne bi li pridobio ljubav svoje Zaručnice, uz koju ga veže bezuvjetna ljubav koja postaje vidljivom u svadbi s njom u vječnosti.

To je živo srce apostolske kerygme, u kojoj Božje milosrđe ima središnje i temeljno mjesto. Ona je “ljepota Božje spasiteljske ljubavi očitovane u Isusu Kristu umrlom i uskrslom” (apost. pob. Evangelii gaudium. Radost evanđelja, 36), onaj prvi navještaj koji “moramo uvijek iznova slušati na razne načine i koji se mora uvijek iznova navještati u katehezi” (isto, 164). Milosrđe dakle “izražava način na koji Bog postupa s grešnikom, nudeći mu novu priliku da prizna svoj grijeh, za njega se pokaje, obrati se i vjeruje” (Misericordiae vultus, 21), ponovno uspostavljajući, upravo na taj način, odnos s njim. U Isusu raspetom Bog ide tako daleko da želi doći do grešnika bez obzira koliko se ovaj od njega udaljio, upravo tamo gdje se izgubio i udaljio od njega. I to čini u nadi da će moći tako konačno raznježiti otvrdnuto srce svoje Zaručnice.

3. Djela milosrđa

Božje milosrđe preobražava čovjekovo srce i daje mu iskusiti vjernu ljubav i tako ga osposobljava da i on sam bude milosrdan. Uvijek je novo čudo da se Božje milosrđe može širiti u životu svakog od nas, potičući nas na ljubav prema bližnjemu i oživljavajući ono što tradicija Crkve na-

ziva tjelesnim i duhovnim djelima milosrđa. Ona nas podsjećaju da se naša vjera izražava u konkretnim i svakodnevnim djelima kojima je cilj pomoći našem bližnjemu u tijelu i u duhu: hranići ga, odjenuti, utješiti, odgojiti. Zato sam izrazio želju "da kršćanski narod, tijekom Jubileja, razmišlja o tjelesnim i duhovnim djelima milosrđa. Na taj će se način probuditi naša svijest, koja je previše često uspavana pred dramom siromaštva. Ulazimo također sve više u srž evanđelja, gdje Bog siromašnima na poseban način iskazuje svoju milosrdnost" (isto, 15). U siromahu, naime, Kristovo tijelo "ponovno postaje vidljivo u tijelu mučenih, ranjenih, bičevanih, pothranjenih, progananih... kako bismo ga prepoznali, dotakli i za nj se brižno skrbili" (isto). Nečuven je i skandalozan misterij činjenica da se u povijesti nastavlja patnja Nevinog Jaganjca, tog gorućeg grma nezaslužene ljubavi pred kojim možemo poput Mojsija samo izuti obuću (usp. Izl 3, 5); to više kad je siromah brat ili sestra u Kristu koji trpe zbog svoje vjere.

Pred tom ljubavlju snažnom poput smrti (usp. Pj 8, 6), najbjednijim se siromahom pokazuje onaj koji ne prihvata da ga se takvim promatra. Vjeruje da je bogat, ali je zapravo najsironašniji od svih siromaha. On je to zato što je rob grijeha, koji ga tjera da koristi bogatstvo i moć ne zato da služi Bogu i drugima, već zato da zatomi u sebi duboku svijest da i on sam nije ništa drugo već siromašni prosjak. I što su veća moć i bogatstvo kojim raspolaže, to većom može postati ta lažna zasljepljenost. On ide čak tako daleko da ne želi ni vidjeti siromašnog Lazara koji prosi pred vratima njegove kuće (usp. Lk 16, 20-21), koji je slika Krista koji u siromašnima prosi naše obraćenje. Lazar je mogućnost obraćenja koju nam Bog pruža a koju možda ne vidimo. A ta zasljepljenost ide ruku pod ruku s oholim delirijem svemoći, u kojem zlokobno odzvanja onaj đavolski "bit ćete kao bogovi" (Post 3, 5) koji je korijen svakoga grijeha. Taj delirij može poprimiti također društvene i političke oblike, kao što su to pokazali totalitarizmi 20. stoljeća, i kao što to pokazuju ideologije jednoumlja i tehnologijalnosti, koji teže tome da učine Boga nevažnim a čovjeka svedu na mnoštvo koje treba instrumentalizirati. Mogu to danas pokazati također strukture grijeha vezane uz model lažnog razvoja utemeljenog

na idolatriji novca, koja dobrostojeće pojedince i najbogatija društva čini ravnodušnima prema sudbini siromašnih, te im zatvaraju svoja vrata i ne žele ih čak ni vidjeti.

Korizma u ovoj jubilejskoj godini je, dakle, za sve pogodno vrijeme da mogu konačno izaći iz svoje egzistencijalne otuđenosti zahvaljujući slušanju Božje riječi i djelima milosrđa. Ako tjelesnim djelima milosrđa dotičemo Kristovo tijelo u braći i sestrama potrebitim hrane, odjeće, stana, pohoda, duhovna djela – savjetovati, poučavati, oprاشtati, opominjati, moliti – izravnije se dotiču naše grešnosti. Zato se tjelesna i duhovna djela nikada ne smije razdvajati. Naime, upravo dotičući u bijedniku tijelo raspetog Isusa grešnik može primiti na dar svijest da je on sam siromašni prosjak. Na taj način i "oholi", "moćni" i "bogati" o kojima se govori u Magnificat imaju priliku osjetiti da su nezasluženo ljubljeni od Raspetoga, koji je također za njih umro i uskrsnuo. Jedino je u toj ljubavi odgovor na onu žed za neprolaznom srećom i ljubavlju koju se čovjek zavarava da može utažiti idolima znanja, moći i posjedovanja. Ali uvijek ostaje opasnost da, zbog sve veće zatvorenosti Kristu, koji u siromahu nastavlja kucati na vrata njihova srca, oholi, bogati i moćni na kraju sami sebe osude na pad u onaj vječni bezdan samoće koji je pakao. Eto zašto iznova odzvanja za njih, kao i za sve nas, ozbiljna Abrahamova opomena: "Imaju Mojsija i Proroke! Njih neka poslušaju!" (Lk 16, 29). Taj će nas djelatni posluh pripraviti na najbolji način za proslavu konačne pobjede nad grijehom i smrću sada već uskrslog Zaručnika, koji želi očistiti svoju Zaručnicu, u iščekivanju njegova dolaska.

Nemojmo izgubiti ovo vrijeme korizme pogodno za obraćenje! Molimo za to obraćenje po majčinskom zagovoru Djevice Marije, koja je prva, pred veličinom Božjeg milosrđa koje joj je bilo besplatno darovano, prepoznala vlastitu malenost (usp. Lk 1, 48), priznavši se poniznom službenicom Gospodnjom (usp. Lk 1, 38). ■

Papa Franjo

Iz Vatikana, 4. listopada 2015., na blagdan svetog Franje Asiškog

Komunikacija i milosrđe: plodni susret

Poruka pape Franje za 50. svjetski dan sredstava društvene komunikacije

Draga braćo i sestre,

Sveta godina milosrđa poziva nas razmišljati o odnosu između komunikacije i milosrđa. Crkva, ujedinjena s Kristom, živim utjelovljenjem Milosrdnoga Boga, pozvana je živjeti milosrđe kao prepoznatljivo obilježje čitavog svog bića i djelovanja. Ono što govorimo i kako to govorimo, svaka riječ i svaki čin morao bi izražavati Božje suosjećanje, nježnost i oprštanje prema svima. Ljubav je, po svojoj naravi, komunikacija; vodi prema otvaranju i dijeljenju a ne odvajanju od drugih. I ako su naše srce i naši čini nadahnuti ljubavlju, Božjom ljubavlju, naša će komunikacija biti nositeljicom Božje snage.

Kao Božja djeca pozvani smo komunicirati sa svima, bez iznimke. Na osobit način, jezik i djelovanje Crkve trebali bi prenosići milosrđe, tako da se dotaknu srca osoba i podupre ih se na putu prema punini života, koju je Isus Krist, poslan od Oca, došao donijeti svima. To znači da mi sami moramo biti spremni prihvatići u nama i širiti oko nas toplinu Majke Crkve, kako bi se Isusa upoznalo i uzljubilo; onu toplinu koja daje opipljivost riječima vjere i koja u propovijedanju i svjedočenju pali "iskru" koja ih oživljava.

Komunikacija ima moć graditi mostove, potpomagati susret i uključivanje, obogaćujući tako društvo. Kako je lijepo kad osobe pažljivo biraju riječi i geste i tako se trude izbjegći nerazumijevanja, ozdraviti ranjeno sjećanje i graditi mir i sklad. Riječi mogu podići mostove među ljudima, obiteljima, društvenim skupinama i narodima. I to kako u fizičkom tako i u digitalnom okruženju. Zato neka naše riječi i djela budu takvi da nam pomažu izići iz začaranih krugova osuđivanja i osvete, koji i dalje zarobljavaju pojedince i narode i koji dovode do toga da se ljudi služe porukama mržnje. Riječ Kristova učenika, naprotiv, trebala bi nastojati pomoći ljudima rasti u zajedništvo i, čak i u slučajevima kad treba odlučno osuditi zlo, nikada ne bi smjela prekidati odnos i komunikaciju.

Želim zato pozvati sve ljude dobre volje da otkriju da milosrđe ima moć ozdraviti prekinute odnose i vratiti mir i sklad obiteljima i zajednicama. Svi znamo na koji način stare rane i dugotrajne srdžbe mogu zarobiti osobe i sprječiti komunikaciju i pomirenje. A to vrijedi također za odnose među narodima. U svim tim slučajevima milosrđe može pokrenuti novi način govora i razgovora, kao što je to tako rječito izrazio Shakespeare kada je rekao: "Milosrđu je svojstveno

to da nije prisilno. Silazi s neba na zemlju poput blagotvorne kiše. To je dvostruki blagoslov: i za onoga koji ga daje i za onoga koji ga prima" (Mletački trgovac, Čin IV, Scena I).

Poželjno je i da jezik politike i diplomacije bude nadahnut milosrđem, koje nikada ništa ne smatra izgubljenim. Apeliram prije svega na one koji imaju odgovornosti na institucionalnom i političkom polju i u oblikovanju javnog mnijenja, da uvijek budno paze kako govore o onima koji misle ili rade drukčije, kao i prema onima koji su možda pogriješili. Lako je podleći napasti iskoristavanja takvih situacija za raspirivanje vatre nepovjerenja, straha i mržnje. Treba, naprotiv, imati hrabrosti da se usmjeri osobe prema procesima povjerenja. Upravo ta pozitivna i kreativna smjelost pruža prava rješenja na drevne sukobe i mogućnost postizanja trajnog mira: "Blago milosrdnjima: oni će zadobiti milosrđe! [...] Blago mirotvorcima: oni će se sinovima Božjim zvati!" (Mt 5, 7-9).

Kako bih samo želio da naš način komuniciranja, kao i naša služba pastira u Crkvi, nikada ne odražavaju oholu i trijumfalnu nadmoć nad neprijateljem i ne obezvrijeđuju one koje duh svijeta smatra gubitnicima i otpadom! Milosrđe može pomoći ublažiti protivštine života i pružiti

topljinu onima koji su upoznali samo hladnoću suda. Neka način naše komunikacije bude takav da nadiće logiku koja jasno dijeli grešnike od pravednika. Možemo i moramo osuđivati situacije grijeha – kao što su nasilje, korupcija, izrabljivanje i drugo – ali ne možemo osuđivati osobe, jer samo Bog može zaviriti u dubinu njihova srca. Naša je zadaća opomenuti one koji griješe i prikazati zlo i nepravednost određenih ponašanja, kako bi se oslobođilo žrtve i podiglo one koji su pali. Ivanovo Evanđelje nas podsjeća da “istina će vas oslobođiti” (Iv 8, 32). Ta istina je, u konačnici, sam Krist, čije je krotko milosrđe mjerilo za naš način navještanja istine i osuđivanja nepravde. Naša je prvenstvena zadaća podupirati istinu s ljubavlju (usp. Ef 4, 15). Jedino riječi izgovorene s ljubavlju i praćene krotkošću i milosrđem mogu dotaknuti naša grešna srca. Oštре ili moralističke riječi i postupci dovode u opasnost da dodatno otuđe one koje želimo privesti obraćenju i slobodi, jačajući njihov osjećaj odbacivanja i obrane.

Neki misle da je vizija društva ukorijenjenog u milosrđu beznadno idealistična ili pretjerano popustljiva. Ali pokušajmo se prisjetiti svojih prvih iskustava odnosa u krilu obitelji. Roditelji su nas više ljubili i cijenili zbog onog što jesmo no zbog naših sposobnosti i postignuća. Roditelji želje najbolje za svoju djecu, ali njihova ljubav nije nikada uvjetovana postizanjem tih ciljeva. Obiteljski dom je mjesto gdje je čovjek uvijek dobrodošao (usp. Lk 15, 11-32). Želim potaknuti sve da promatraju ljudsko društvo ne kao prostor u kojem se stranci natječu i pokušavaju se probiti na vrh, već prije svega kao dom ili obitelj gdje su vrata uvijek otvorena i gdje se svi osjećaju prihvaćenima.

Zato je od temeljne važnosti slušati. Komunicirati znači dijeliti, a dijeljenje zahtijeva slušanje, prihvaćanje. Slušati je nešto mnogo više od čuti. Čuti se odnosi na primanje informacije; slušati, međutim, upućuje na područje komunikacije i traži blizinu. Slušanje nam omogućuje zauzeti ispravan stav, a ne samo biti pasivni gledatelji, slušatelji, potrošači. Slušati znači također biti sposobni dijeliti pitanja i sumnje, prijeći neki put rame uz rame s nekim, oslobođiti se svake umišljenosti o svemoći i staviti ponizno svoje sposobnosti i svoje darove u službu općeg dobra.

Slušati nije nikada lako. Ponekad je lakše

praviti se gluhi. Slušati znači posvetiti pozornost, željeti razumjeti, prosuditi, poštivati tuđu riječ. Slušanje uključuje neku vrstu mučeništva, žrtvovanja samih sebe u kojem se obnavlja čin kojeg je učinio Mojsije pred gorućim grmom: izuti sandale na “svetom tlu” susreta s drugim koji mi govori (usp. Izl 3, 5). Znati slušati je neizmjerna milost, to je dar za koji trebamo moliti da bismo se zatim naučili provoditi ga u djelo.

I elektronska pošta, SMS poruke, društvene mreže i interaktivni razgovori više korisnika putem Interneta (chat) mogu biti potpuno ljudski oblik komunikacije. Nije tehnologija ta koja određuje je li komunikacija autentična ili ne, već ljudsko srce i njegova sposobnost da koristi dobro sredstva koja mu stoje na raspolaganju. Društvene mreže mogu olakšati uspostavu odnosa s drugima i promicati dobro društva ali mogu također dovesti do daljnje polarizacije i podjele među osobama i skupinama. Digitalni svijet je trg, mjesto susreta gdje možemo jedni druge milovati ili ranjavati, voditi korisnu raspravu ili provoditi moralni linč. Molim da nas ova jubilejska godina, življena u milosrđu, “učini otvorenijima za dijalog kako bismo jedni druge bolje upoznali i razumjeli; neka ukloni svaki oblik zatvorenosti i prijezira i odagna svaki oblik nasilja i diskriminacije” (*Misericordiae vultus*, 23). Internet nam pomaže da budemo bolji građani. Pristup digitalnim mrežama za sobom povlači odgovornost za bližnjega kojeg, istinu, ne vidimo ali je stvaran i ima svoje dostojanstvo koje treba poštivati. Internet se može mudro koristiti za izgradnju zdravog društva otvorena dijeljenju.

Komunikacija, njezina mjesta i njezina oruđa pomogli su mnogima da prošire svoje obzore. To je Božji dar i ujedno velika odgovornost. Sviđa mi se definirati tu moć komunikacije kao “bliskost”. Susret između komunikacije i milosrđa je plodan u mjeri u kojoj rađa bliskost koja pokazuje brigu, tješi, ozdravlja, prati i slavi. U podijeljenom, rascjepkanom i polariziranom svjetu komunicirati s milosrđem znači pridonijeti dobroj, slobodnoj i solidarnoj bliskosti između Božje djece i braće u čovještvu. ■

Papa Franjo

Iz Vatikana, 24. siječnja 2016.

Ususret svakoj osobi

Poruka u povodu završetka Godine posvećenog života i prigodom Dana posvećenog života 2016. Vijeća Hrvatske biskupske konferencije za ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života i Hrvatske konferencije viših redovničkih poglavara i poglavarica

Poštovane redovnice, redovnici i laici posvećeni u svijetu, drage sestre i draga braća u Kristu!

1. Pri kraju smo Godine posvećenog života koja je započela 30. studenoga 2014., a njezin je završetak određen za 2. veljače 2016. U Hrvatskoj su kroz to razdoblje održani brojni susreti. Tako su redovnici, redovnice i druge Bogu posvećene osobe sudjelovali u Drugom nacionalnom susretu hrvatskih katoličkih obitelji na Trsatu, a u Zagrebu je održan susret mlađih redovnica i redovnika. Redovnički dani održani su ove godine na više mjesta nego što je to do sada bio slučaj, a u okviru Redovničkih dana u Zagrebu s prigodom je predavanjem gostovao i tajnik Kongregacije za ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života mons. José Rodríguez Carballo. Središnji događaj Godine posvećenog života u Hrvatskoj bio je Nacionalni susret redovnika, redovnica, Bogu posvećenih laika i laika povezanih s redovničkim zajednicama u Hrvatskom nacionalnom svetištu u Mariji Bistrici. Ovi susreti, kao i brojni drugi projekti i pothvati, poput redovničkog benda i medijskoga praćenja, omogućili su veću prisutnost redovništva i drugih Bogu posvećenih osoba u javnom životu. Kroz godinu posvećenog života više je redovničkih zajednica proslavilo svoje godišnjice osnutka ili druge važne događaje svoje povijesti, a u tijeku je proslava 800. obljetnice dominikanskoga reda, dok će franjevci ove godine proslaviti 800. obljetnicu Porcijunkulskoga oprosta.

2. Na kraju Godine posvećenog života dobro je promisliti je li zajedničkim trudom, zalaganjima i projektima došlo do pozitivnog pomaka u životu i djelovanju Bogu posvećenih osoba u svjetlu postavljenih ciljeva: sa zahvalnošću se sjetiti nedavne prošlosti, s nadom prigriliti budućnost i sa strašću živjeti sadašnjost. Osim toga, bilo bi dobro vidjeti je li se pomak dogodio i na drugim razinama, primjerice, u kojoj su mjeri redovnici i laici posvećeni u svijetu krenuli prema rubovima, prema svima koji su u potrebi ili u Crkvi i društvu zapostavljeni. Ova pitanja mogu ostati na razmišljanje svakoj zajednici, ali i svakoj Bogu posvećenoj osobi.

3. Sretna je okolnost da je završetak Godine posvećenog života obilježen početkom Izvanrednog jubileja milosrđa koji je započeo 8. prosinca 2015., a trajat će do 20. studenoga 2016. Osobito se redovnike, redovnici i ostale Bogu posvećene osobe trebaju osjetiti pozvanima navješćivati svima Božje milosrđe. Ako je, kako kaže papa, "milosrđe postalo živo, vidljivo i dosegnulo svoj vrhunac u Isusu iz Nazareta" (Misericordiae vultus, 1), onda oni koji su odlučili iz bližega naslijedovati stope Isusa Krista, postaju vidljivi znakovi toga živoga milosrđa u današnjem svijetu. Da bi se to moglo dogoditi, potrebno je najprije osobno prepoznati na sebi samome djelovanje Božjega milosrđa. Potrebno je prepoznati se od Boga zamilovanim, utjecati se njegovoj nježnoj ljubavi i dozvoliti da on mijenja i preobražava. U tu svrhu valja još snažnije naglasiti važnost pomirenja unutar zajednica i pomirenja s Bogom u sakramenu pomirenja. Za svakog redovnika, redovnicu i laika posvećenog u svijetu ovaj Izvanredni jubilej trebao bi biti poticaj na osobno obraćenje. Ovo iskustvo milosrdnoga Boga ne smije međutim ostati zatvoreno u životu pojedinca ili zajednice, nego ga valja komunicirati prema van. Papa u buli kojom je najavio Izvanredni jubilej milosrđa kaže: "Crkva ima zadatak naviještati Božje milosrđe, to živo srce evanđelja, koje na svoj način mora doprijeti do srca i uma svake osobe. Kristova zaručnica mora se ugledati na Sina Božjega, koji ide ususret svima bez iznimke. U ovo vrijeme, kada se Crkva posvećuje zadaći nove evangelizacije, temu milosrđa treba uvijek predlagati s novim zanosom i novim pastoralnim djelovanjem." U nastavku papa dodaje da Crkva "vlastitim riječima i djelima mora prenosi milosrđe, kako bi dotaknula srca svih ljudi i potaknula ih da ponovno pronađu put koji vodi k Ocu" (Misericordiae vultus 12). Evo zadatka za redovnike, redovnice i ostale Bogu posvećene osobe.

4. Kroz Izvanredni jubilej milosrđa ostaje svima mogućnost da se uključe u različita događanja na razini pojedinih biskupija, u svojim zajednicama, svjedočeći uvijek milosrdno lice Oca koji poziva čovjeka, nalazi izgubljene, tješi

ožalošćene, opraća grešnicima i pomaže svima. Bit će, međutim, prilike i za javno i zajedničko svjedočenje. Raduje nas što su kao zaštitnici ovog Jubileja odabrana dvojica redovnika: sveti Pio iz Pietrelcine i naš sveti Leopold Bogdan Mandić. Tijela ovih dvaju svetaca bit će izložena na štovanje u bazilici sv. Lovre izvan zidina od 3. do 5. veljače i u bazilici sv. Petra u Rimu od 6. do 11. veljače 2016., a tijelo svetog Leopolda Bogdana Mandića bit će, od 13. do 18. travnja 2016., također izloženo u župnoj crkvi svetog Leopolda Bogdana Mandića u Zagrebu i u zagrebačkoj katedrali. Pozivamo stoga sve redovnike, redovnice i ostale Bogu posvećene osobe da, koliko je u njihovim mogućnostima, obilježe ovaj događaj.

5. Kad govori o željenim plodovima Izvanrednog jubileja milosrđa, papa Franjo kaže: "Kako samo želim da nadolazeće godine budu prožete milosrđem, da bismo išli ususret svakoj osobi, noseći Božju dobrotu i nježnost!" (Misericordiae vultus 5). Ići ususret svakoj osobi! Bogu posvećene osobe u središtu svoga zanimanja, svoga djelovanja, ali i svojih misli i svojih molitava, trebaju na prvom mjestu imati osobu. Važna su pravila, propisi, zahtjevi reda ili družbe, no ne smiju zamagliti pred našim pogledom osobu kojoj smo poslani i u kojoj prepoznajemo Isusa Krista. U svojim osobnim susretima s drugima i

u djelovanju cijele zajednice valja izbjegći napast da osobu zanemarimo ili čak povrijedimo pokušavajući je smjestiti unutar naših očekivanja. Ići ususret svakoj osobi! To znači ususret svakome, bez ograničenja. Valja izbjegći napast da svoje djelovanje tako ograničimo na samo jednu naciju, samo jedno područje, samo pripadnike Crkve.

6. Neka Izvanredni jubilej milosrđa bude prigoda svim redovnicama, redovnicima i ostalim Bogu posvećenim osobama da najprije iskuse blizinu Boga "bogatog milosrđem", a onda da i sami postanu navjestitelji i navjestiteljice, djelitelji i djeleljice milosrđa svim ljudima i svakoj osobi. Neka to bude novi korak koji neće završiti s krajem Jubileja, nego će se nastaviti i kroz nadolazeće godine.

S tim mislima od srca vam želimo blagoslovљen Dan posvećenog života i milosrđem ispunjenu godinu Jubileja! ■

U ime Vijeća Hrvatske biskupske konferencije za ustanove posvećenoga života i družbe apostolskoga života: mons. Mate Uzinić, predsjednik

U ime Hrvatske konferencije viših redovničkih poglavarova i poglavara: fra Jure Šarčević, predsjednik

*O blagdanu Obraćenja svetoga Pavla,
25. siječnja 2016.*

Optimizmom, velikodušnošću i zajedništvom do demografske obnove Hrvatske

Poruka za Dan života Vijeća Hrvatske biskupske konferencije za život i obitelj

Sestre i braćo u Kristu, poštovani ljudi dobre volje!

Proslava „Dana života“, koja se prema odlici hrvatskih biskupa slavi prve nedjelje u veljači, prigoda je za zajedničko promišljanje o ljepoti dara ljudskoga života u svim njegovim fazama, njegovoj zaštiti i promicanju, kao i o različitim prijetnjama i ugrozama kojima je izložen.

Dan života (7. veljače 2016.) ove je godine uronjen u Izvanredni jubilej milosrđa kojim nas je papa Franjo želio potaknuti na trajno razmatranje otajstva milosrđa. On u Buli najave Jubileja piše da je milosrđe „temeljni zakon koji živi u srcu svake osobe koja iskreno gleda u oči svoje braće i sestara na putu života“ (br. 2). To milosrđe nužno uključuje i one koje ne možemo gledati u oči, poput nerođenog djeteta skrivenog u majčinoj utrobi, bolesnika na uređajima za održavanje života ili starije osobe koja više nema snage držati otvorenima svoje umorne oči. Nije dovolj-

no gledati samo tjelesnim očima! Valja nam se naučiti gledati i duhovnim očima, proničući sve dublje u otajstvo Božje milosrdne ljubavi! Mjera naše ljudskosti se prepoznaje u tome kako se odnosimo prema onima koji se nalaze na rubu društva, onima čiji se glas ne čuje. To se, u ozračju proslave Dana života, odnosi na djecu koja su na početku i starije osobe koje su na kraju života. Društvo u kojem nema mjesta za djecu i starije „nosi sa sobom virus smrti“ (papa Franjo). I mi u Hrvatskoj smo zaraženi tim virusom kad svojom šutnjom i nedjelovanjem pristajemo uz kulturu smrti i kulturu odbacivanja. I upravo je to ono što, između ostalog, snažno doprinosi aktualnoj demografskoj krizi u Hrvatskoj, na koju su naši biskupi već upozorili u apelu s 50. jubilarnog sastanka HBK u travnju 2015.

Na tome tragu željeli smo u prigodi ovogodišnjeg Dana života dodatno produbiti tu temu i potaknuti sve društvene čimbenike i širu javnost

na konstruktivnu raspravu i žurno djelovanje. Suočeni smo s činjenicom da Hrvatskoj prijeti demografski slom, jer unatrag dva i pol desetljeća u njoj umire više ljudi nego što ih se rađa. Iz godine u godinu više se ljudi, mahom mlađih, iseljava nego što ih se useljava. Sve je veći udio starijeg stanovništva u odnosu na mlađe, a to ukazuje na ubrzano starenje populacije. Nitko od nas nema pravo reći da ga se to ne tiče, nego bi se u raspravu o tome prevažnom pitanju trebali uključiti svi, a osobito oni društveni čimbenici koji mogu pridonijeti stvaranju ozračja u kojem će demografska obnova Hrvatske postati središnjom točkom političkog, gospodarskog i uopće društvenoga konsenzusa. Radi se o općem dobru i pitanju zajedničke budućnosti, koje kao takvo nadilazi politička, vjerska i druga opredjeljenja.

Demografska obnova Hrvatske nameće se kao žurna i prioritetna zadaća, kako na polju izrade strategija i politika gospodarskoga i regionalnog razvoja, tako i po pitanjima izgradnje stabilnoga socijalnoga okvira koji će uključivati sveobuhvatne i dugoročne mjere poput pružanja adekvatne pomoći zaposlenim roditeljima oko skrbi za djecu, zapošljavanje mlađih, stambeno zbrinjavanje mlađih obitelji, prilagođeno radno vrijeme te stvaranje većih mogućnosti za skrb o starijima, bolesnima i nemoćnim. Ipak, ključni preduvjet demografske obnove stvaranje je optimističnog ozračja i promjena mentaliteta prema braku, obitelji i djeci, kao važnim društvenim vrednotama bez čijeg osnaživanja nije moguće ostvariti željeni cilj. Samo to će zaustaviti ili barem usporiti negativne demografske trendove, zatim ih, postupnim i dugoročnim djelovanjem, preokrenuti u pozitivnom smjeru. U tome najveću odgovornost imaju državne institucije i sve razine vlasti kojima je zadaća stvarati zakonodavni okvir unutar kojega se potiču, razvijaju i oblikuju društveni procesi. Njima smo mi kao vjernici, članovi Katoličke Crkve, spremni dati svoj doprinos, kako u dijalogu i zajedničkom traženju rješenja sa svim zainteresiranim institucijama i ljudima dobre volje, tako i u konkretnim inicijativama i programima osnaživanja braka i obitelji pružanjem potpore svim onim bračnim parovima koji su spremni biti otvoreni životu, ali na različite načine bivaju u tome obeshrabreni i onemogućeni.

Ima razloga za optimizam! Naime, na te-

melju raspoloživih pokazatelja uočava se da hrvatske obitelji žele imati jedno dijete više. Raskorak između željenog i stvarnog broja djece može biti i jest polazište demografske obnove Hrvatske. Dodatni znak nade jesu i provedena istraživanja koja ukazuju da su učenici srednjih škola i gimnazija u Hrvatskoj sve skloniji zaštiti nerođenog života, a što dokazuju i svojim angažmanom u inicijativama i udrugama za zaštitu života. Crkva, prepoznajući taj potencijal, želi potaknuti mlađe da s pouzdanjem u Božju providnost private odgovornosti bračnog i obiteljskog života, ali također želi konkretno pomoći kako bi obitelji zaista imale željeni broj djece. U tome iznimno važnu ulogu imaju svećenici i osobe posvećenog života. Na tragu smjernica s prošlogodišnje redovne sinode biskupa posvećene temi obitelji potičemo ih da usvajajući „umijeće praćenja“ budu blizu bračnim parovima i obiteljima kao pratnja na njihovu putu: tako da idu uz njih i slušaju ih u tišini, tako da idu ispred njih ukazujući na put kojim valja ići i tako da idu iza njih slijedeći ih, podupirući i ohrabrujući.

Naposljeku, pozivamo sve na odbacivanje negativnog ozračja prožetog pesimizmom, malodušnošću i podjelama i na stvaranje ozračja optimizma, velikodušnosti i zajedništva. Bez toga se ne može očekivati pomak na planu demografske obnove hrvatskog društva. Vjernicima upućujemo i poziv na usrdnu molitvu da se dogodi obraćenje srdaca, ali i da usvoje novu svijest odgovornosti i spremnosti na radosno prihvatanje novoga života i skrb o njemu u svim njegovim fazama i stanjima. Neka našu molitvu prate djela ljubavi i milosrđa, solidarnosti i spremnosti da pomognemo onima u potrebi, kako bi u našoj sredini zavladala istinska kultura života.

U tome će nam pomoći prisutnost i nadahnucé Duha Svetoga i moćni zagovor naše nebeske Majke Marije, one koja nam je svima postala nezamjenjivi uzor odgovorivši na Božji dar života.

S ovim mislima od srca želimo blagoslov-ljen Dan života i milosrđem ispunjenu godinu Izvanrednog jubileja milosrđa! ■

U ime Vijeća Hrvatske biskupske konferencije za život i obitelj mons. Mate Uzinić, predsjednik

Zagreb, o blagdanu sv. Agate, 5. veljače 2016.

Budite svi jednodušni, puni suosjećanja i bratske ljubavi, milosrdni, ponizni! (1 Pt 3, 8)

Poslanica varaždinskog biskupa i predsjednika Hrvatskog Caritasa Josipa Mrzljaka povodom Tjedna solidarnosti i zajedništva s Crkvom i ljudima u Bosni i Hercegovini

Draga braćo i sestre!

Već desetu godinu zaredom tjedan uoči treće korizmene nedelje, a osobito na samu treću nedelju, odlukom hrvatskih biskupa održava se "Tjedan solidarnosti i zajedništva s Crkvom i ljudima u Bosni i Hercegovini".

U tom tjednu u svim župama diljem Hrvatske zajedno molimo ali i prikupljamo milodare za pomoć najugroženijim stanovnicima BiH. Odlukom svojih biskupa pridružuju nam se i vjernici u Bosni i Hercegovini. Znak je to našeg zajedništva u obje naše domovine, ali i zajedništva svih naših sunarodnjaka raseljenih po cijelom svijetu.

Svima nam je već dobro poznato kako je papa Franjo 8. prosinca 2015., na svetkovinu Bezgrješnoga začeća Blažene Djevice Marije, proglašio jubilarnu godinu za cijelu Crkvu – Svetu godinu milosrđa. Iz dana u dan promišljamo što to znači za naš svakodnevni život.

Sveta i jubilejska godina prikladno je vrijeme za promjenu života. Da bismo život mogli promijeniti, ponajprije svoj, a onda i tuđi, treba naći snage i hrabrosti otvoriti i oči, i uši i srce, usuditi se čuti plač nevinih ljudi kojima su oduzeta dobra, dostojanstvo, osjećaji, život – piše Papa. Prepoznati one koji su okradeni, porobljeni i opljačkani u onome što čini (njihovo) ljudsko dostojanstvo prvi je korak ka putu života nadahnutog kršćanskim milosrđem. Drugi korak je jasno i nedvoznačno priznati i označiti što je to u nama samima, našem društvu, zajednicama u kojima živimo, krećemo se i jesmo grešno i kvarno, sve ono što nas zavodi i odvlači s puta milosrđa. Treći je korak odlučiti se obratiti i na tom putu obraćenja zatražiti pomoć naših bližnjih. Tako jubilarna godina postaje izvrsno sredstvo da se svi jačamo u zajedništvu i potičemo se na otkrivanje važnosti konkretnog svjedočenja vjere tj. snažnije življenje djela tjelesnoga i duhovnoga milosrđa.

Ljubav je po svojoj naravi konkretna i potvrđuje se u svakidašnjici: u nakanama i mislima, u stavovima, u ponašanju. Kao što je Božje milosrđe njegova odgovornost za nas, i mi smo svoju ljubav pozvani usmjeriti prema bližnjima. Jedino u svakodnevici oživotvorujemo milosrđe, tu snagu koja sve pobjeđuje, koja srca ispunja ljubavlju i tješi oprاشtanjem. Jedino tako Crkva postaje živi znak Očeve ljubavi prema svijetu i stvorenju. Ta konkretna ljubav teži se pokazati i oživotvoriti za

cijeli svijet, za sve potrebite!

Još jednu stvar, tako značajnu za djelovanje i život Caritasa na svim razinama, od najmanje župe preko nad/biskupijske do nacionalne razine organiziranog djelovanja, naglašava Papa: Crkva i župe neka budu oaze milosrđa. Caritas, taj integrativni element i jedan od tri stupa Katoličke Crkve, u Očevu i Kristovu milosrđu nalazi temelj na kojem počiva život Crkve. Stoga, cjelokupno njezino pastoralno djelovanje moralo bi biti obavijeno nježnošću koju pokazuje prema vjernicima; ništa u njezinu naviještanju i njezinu svjedočenju svijetu ne bi smjelo biti lišeno milosrđa. Sama se vjerodostojnost Crkve očituje u tome kako ona svjedoči milosrđe i suosjećajnu ljubav. Vrijeme je da se vratimo na bitno i da preuzmemo na sebe teret slabosti i teškoća naše braće i sestara. Ta suosjećajna ljubav očituje se u odgoju djece – primjerom i prisutnošću roditelja u njihovu svakodnevnom životu; u promicanju vrijednosti braka kao zajednice muškarca i žene; u važnosti odgoja u vjeri, ponajprije primjerom odgajatelja; u poticanju solidarnosti; u razvijanju kritičkog mišljenja i hrabrog preuzimanja odgovornosti; u ustrajnosti i spremnosti na žrtve – a sve to ukorijenjeno u Kristu.

Osim toga, hvale je vrijedno u pastoralu naglašavati konkretna djela kršćanske ljubavi. Sedam tjelesnih djela milosrđa: 1. Gladna nahraniti; 2. Žedna napojiti; 3. Siromaha odjenuti; 4. Putnika primiti; 5. Bolesnika i utamničenika pohoditi; 6. Zarobljenike i prognanike pomagati; 7. Mrtve pokopati. Sedam duhovnih djela milosrđa: 1. Dvoumna savjetovati; 2. Neuka poučiti; 3. Grješnika ukoriti; 4. Žalosna i nevoljna utješiti; 5. Uvredu oprostiti; 6. Nepravdu strpljivo podnositi; 7. Za žive i mrtve Boga moliti. Živeći tako, susrećemo Krista živog; odričući se grijeha susrećemo se sa živim Bogom ljubavi, te na taj način prolazimo kroz vrata milosrđa. Na to nas podsjećaju i riječi sv. Ivana od Križa: "Na zalasku života bit ćemo suđeni po ljubavi", kako ih citira papa Franjo, ili, kako je govorio njegov prethodnik, papa u miru Benedikt XVI.: "Milosrđe je sva ona ljubav koju smo primili i pružili."

Je li naivno vjerovati da živeći djela milosrđa možemo promijeniti svijet? Kako i sam papa Franjo uočava, ljudski govoreći, to je ludo, ali "ludo Božje mudrije je od ljudi i slabo Božje jače je od ljudi" (1 Kor 1, 25). Ondje gdje stanuje milo-

srđe naizgled nemoguće postaje stvarnost.

Uvjereni i poučeni u kršćanskom milosrđu, želeći slijediti primjer Isusa Krista, Spasitelja i Otkupitelja, moleći za jedinstvo i zajedništvo hrvatskog naroda i Crkve u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, zajednički supateći, podnoseći brige i terete, dijeleći radosti i nade, pozivam vas, draga braćo i sestre, da danas konkretno posvjedočimo kako nam je milosrđe milo. Molimo zajedno i podržimo akciju koju organizira Hrvatski Caritas kako bismo prikupljenu pomoć preko Caritasove

mreže biskupijskih Caritasa u Bosni i Hercegovini, od Banja Luke preko Sarajeva do Mostara, uputili onima koji čeznu za duhovnim i tjelesnim milosrđem.

Djevica Marija neka nam bude zagovornicom da ova Sveta godina milosrđa urodi obiljem plodova i, dajući svima iskusiti Božju skrb za nas, potakne sve nas da neumorno činimo djela tjelesnog i duhovnog milosrđa. Amen! ■

mons. Josip Mrzljak, predsjednik Hrvatskog Caritasa

Priopćenje s XVIII. redovitog godišnjeg zajedničkog zasjedanja BK BiH i HBK

Kuća susreta "Emaus" u Bijelom Polju (Potoci) pokraj Mostara, 26. veljače 2016.

Članovi Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine i Hrvatske biskupske konferencije održali su svoje osamnaesto redovito godišnje zajedničko zasjedanje 26. veljače 2016. u kući susreta "Emaus" u Bijelom Polju (Potoci) pokraj Mostara pod predsjedanjem nadbiskupa metropolita vrhbosanskog kardinala Vinka Puljića, predsjednika BK BiH, i nadbiskupa zadarskog Želimira Puljića, predsjednika HBK. U radu zasjedanja sudjelovala su 24 člana dviju biskupskih konferencija dok su se petorica članova ispričala zbog zdravstvenih razloga ili priprave za biskupsko ređenje, 27. veljače u Splitu.

Na dijelu zasjedanja sudjelovao je i apostolski nuncij u BiH nadbiskup Luigi Pezzuto koji je potaknuo biskupe da nastave jačati surad-

nju među sestrinskim partikularnim Crkvama utemeljenu na ravnopravnosti i jednakosti do stojanstva svih Crkava, a na uzajamnu korist na putu evangelizacije.

Biskupi su izabrali pomoćnog biskupa vrhbosanskog Peru Sudara, predsjednika Vijeća HBK i BK BiH za hrvatsku inozemnu pastvu, na novi petogodišnji mandat. Saslušali su njegovo izvješće i izrazili potporu njegovu zauzimanju za što organizirani i učinkovitiji rad hrvatskih katoličkih župa i misija širom svijeta.

Nakon što su saslušali iscrpno izvješće ravnatelja dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu vlč. Tomislava Markića o stanju 186 hrvatskih katoličkih župa, misija i zajednica, koliko obuhvaća hrvatska inozemna pastva, biskupi

su izrazili zahvalnost svim svećenicima, redovnicima, redovnicama, đakonima i pastoralnim suradnicima i suradnicama koji skrbe za brojne Hrvate katolike širom svijeta. Pozivaju i potiču sve članove svojih biskupijskih zajednica, koji su iz raznih razloga, otišli iz svoje domovine, da ostanu vjerni i odani članovi Katoličke Crkve ne zaboravljajući svoj rodni zavičaj i pripadnost svom hrvatskom narodu. Zahvaljuju svima koji su, konkretnom pomoći ljudima pogodenim poplavama ili drugim osobama pogodenim neimastinom, pokazali svoju ljubav prema potrebnima u kraju i zemlji odakle potječu. Raduje ih što i u hrvatskim katoličkim obiteljima i misijama ima onih koji se odazivaju Božjem pozivu na put svećeništva ili redovništva te se uključuju u biskupije ili provincije na čijem teritoriju trenutačno žive. Sa žalošću su primili vijest da se, na temelju podataka iz inozemne pastve, ne smanjuje broj onih koji uvjete za svoju egzistenciju traže izvan Republike Hrvatske i Bosne i Hercegovine i drugih krajeva gdje Hrvati stoljećima žive. Biskupi su izrazili potporu za planirane projekte Ravateljstva: Ljetnu školu hrvatskoga jezika, povijesti i kulture i Formaciju animatora mladih.

Saslušavši izvješće predsjednika „pro tempore“ Biskupskog povjerenstva za Papinski hrvatski zavod sv. Jeronima mons. Tome Vukšića, vojnog biskupa u BiH, o službenom pohodu Papinskom hrvatskom zavodu sv. Jeronima u Rimu u siječnju ove godine, biskupi su izrazili najiskreniju zahvalnost dosadašnjem rektoru mons. Juri Bogdanu, novom vojnog biskupu u RH, za sve što je, tijekom svoga dugogodišnjeg obnašanja službe učinio za spomenuti Zavod i za Crkvu u hrvatskom narodu.

Nakon što su predsjednik Hrvatskoga Caritasa mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski, i predsjednik Caritasa BiH kardinal Puljić, izvjestili o korizmenoj akciji “Tjedan solidarnosti i zajedništva s Crkvom i ljudima u Bosni i Hercegovini 2016.”, koja se provodi po deseti put u Republici Hrvatskoj, i o Nedjelji solidarnosti koja će

se, na inicijativu Vijeća za kler BK BiH, prvi put provesti u BiH na treću korizmenu nedjelju, 28. veljače, biskupi su izrazili zahvalnost svima koji na razne načine podupiru tu međusobnu povezanost u Crkvi u istom narodu.

Svjesni činjenice progona kršćana, ali i mnogih drugih, biskupi su razmišljali o načinima kako na konkretan način pomoći kršćanima u zemljama Bliskog istoka.

Predsjednik Vijeća za opće misije HBK mons. Slobodan Štambuk, u svom izvješću biskupima o zajedničkom nastupanju i zastupanju u poslovima za misije, izrazio je veliko zadovoljstvo zbog zajedničkog djelovanja Nacionalnih uprava u RH i u BiH, posebno ističući zajedničko izdavanje misijskog mjesečnika “Radosna vijest” i redovite godišnje susrete koji se naizmjence organiziraju u RH i u BiH za misionare i misionarke tijekom njihova ljetnog odmora u domovini.

Biskupi su saslušali izvješće predsjednika Komisije HBK i BK BiH za hrvatski martirologij mons. Mile Bogovića, biskupa gospočko-senjskog, koji je prikazao sustavan rad članova Komisije i biskupijskih povjerenika na sastavljanju popisa žrtava katolika u totalitarnim sustavima s ciljem da među njima budu pronađeni svjedoci vjere za koje bi se pokrenuo proces beatifikacije.

Informirani o tijeku pripreme za izdavanje novoga Kantuala, nakon rasprave biskupi su zadužili predsjednike Biskupske komisije HBK za liturgiju i Vijeća za liturgiju BK BiH da im u što skorije vrijeme priprave konkretan prijedlog za tiskanje Kantuala koji bi zajednički izdale ove dvije biskupske konferencije.

Svi nazočni biskupi, u zajedništvu s apostolskim nuncijem u Bosni i Hercegovini nadbiskupom Luigijem Pezzutom, sudjelovali su 25. veljače na zajedničkom misnom slavlju u mostarskoj katedrali Marije Majke Crkve. Svečanom euharistijskom slavlju predsjedao je i propovijedao nadbiskup Želimir Puljić, rodom iz Mostarsko-duvanjske dijeceze, u povodu proslave 25. obljetnice svoje biskupske službe. ■

DEKRETI I IMENOVANJA

Obavijest iz Ureda Vojnog ordinarijata o imenovanjima i razrješenjima u Vojnom ordinarijatu

Vlč. Željko Rakošec, policijski kapelan i dosadašnji svećenik Družbe Isusove, odlukom apostolskog administratora mons. Jurja Jezerinca 15. veljače 2016. godine inkardiniran je u Vojni ordinarijat u RH.

Obavijest iz Ureda Vojnog ordinarijata

- Vojnim kapelanom u mirovnoj misiji “**Resolute Support**” u Afganistanu od 1. ožujka imenovan je **vlč. Željko Savić**.

IZVJEŠĆA I DOGAĐAJI

Susret svećenika Vojnog ordinarijata

Redoviti i prvi ovogodišnji susret svećenika Vojnog ordinarijata u RH održan je u srijedu 27. siječnja u Vojnom ordinarijatu u Zagrebu. U radu su uz imenovanog vojnog ordinarija mons. Juru Bogdana sudjelovali apostolski administrator mons. Juraj Jezerinac, generalni vikar o. Jakov Mamić, te vojni i policijski kapelani iz svih krajeva Hrvatske i pomoćnici vojnih i policijskih kapelana, kao i djelatnici MORH-ovog odjela za suradnju i MUP-ove službe za potporu Vojnom ordinarijatu.

Dobrodošlicu novoimenovanom vojnemu ordinariju mons. Bogdanu u ime svih okupljenih izrazio je mons. Jezerinac. Predstavio je redovito godišnje okupljanje svećenika Ordinarijata koje ima za cilj razmotriti rad u vojnem i policijskom pastoralu.

Mons. Jure Bogdan zahvalio je na dobrodošlici i upućenim čestitkama. U vremenu proteklom od imenovanja promišljao je o biskupskoj službi koja mu je povjerena kao o poslanju za zajednicu. Izrazio je želju raditi zajedno sa svećenicima, istim srcem, na projektu i programu vojnog i policijskog dušobrižništva, za Boga i naš narod. Potom su se svi djelatnici pojedinačno predstavili vojnemu ordinariju.

U nastavku je generalni vikar o. Jakov Mamić izvijestio o aktualnostima u Vojnom ordinarijatu, napose o statusu vojnih i policijskih kapelana te njihovih pomoćnika, informacijama o ređenju mons. Bogdana koje će biti održano 27. veljače 2016. u Splitu, o proljetnom susretu svećenika i temama susreta, pripremi hodočašća u Rim u povodu Godine milosrđa i 30. obljetnice Spirituali militum curae, Jubileju svećenika u Rimu te aktualnostima vezanima za hodočašće u Lourdes.

Kapelani su u raspravi iznijeli svoja razmišljanja i prijedloge te iskazali spremnost biti na raspolaganju Ordinarijatu u nastojanjima da se pruži što kvalitetnija duhovna skrb pripadnicima oružanih snaga i policije. ■

Održana 27. međunarodna konferencija zapovjednika kapelana

Slovenska vojska je u Ljubljani od 1. do 5. veljače organizirala Međunarodnu konferenciju zapovjednika vojnih kapelana (International Chief of Chaplains Conference - IMCCC). Suorganizator konferencije pod naslovom „Vojno posredovanje u (humanitarnim) kriznim trenucima: odgovornost kapelana“, bio je američki stozér NATO-a u Europi.

Učesnici konferencije stigli su iz 31. zemlje svijeta, s pet kontinenta i pripadaju različitim vjeroispovijestima. Među njima su bili i hrvatski predstavnici vojni kapelan o. Ante Mihaljević i policijski kapelan don Marin Drago Kozić.

Po dolasku na konferenciju prigodnu riječ pozdrava i dobrodošlice izrekli su general brigadir Bojan Pograjc i vojni kapelan i vikar za vojsku Matej Jakopić.

Prvi dan susreta započeo je s molitvenim susretom u evangeličkoj crkvi, gdje je i sam molitveni dio bio usmjeren na temu međunarodnoga susreta a to je molitva za imigrante i sve ljude koji napuštaju svoja ognjišta bilo zbog ratnih zbivanja ili političkih ili ekonomskih. Svatko od predsjedajućih u znak mira i svjetla koje obasjava svijet upalio je svijeću mira.

Prvo predavanje o imigrantskoj krizi u kojoj je iznio izvještaj o boli i patnji imigranata u Italiji, iznio je talijanski vojni nadbiskup mons. Santo Marciano. U svome govoru rekao je o velikome angažmanu vojnih i policijskih kapelana koji su prvi donositelji radosne vijesti ali i moralne snage vojnicima i policajcima a dakao i ljudima koji napuštaju svoja ognjišta. Upozorio je na nepovjerenje svijeta prema ugroženima i odbačenima i dao odgovor što danas papa Franjo govori

i neumorno naviješta kako smo svi sinovi i kćeri jednoga Oca i svi smo mi u službi potrebitih.

Na tu temu nastavio je Damir Črnčec, koji je na poseban način iznio događanja na jugu Europe po pitanju imigranata, njihove staze kretanja, i njihovog cilja.

Iscrpno izvješće iznio je američki general Phillippe Breedlove, vrhovni saveznički zapovjednik NATO saveza za Europu, koji je uz problematiku imigranata posebni naglasak stavio na vojne kapelane koji su dužni i pod zapovjedništvom biti potpuno uprisutnjeni u osobama koje napuštaju svoja mesta, a također isto tako biti snaga vojnicima. Uloga kapelana je ne samo psihološka i molitvena nego i pod savješću odgovorna za osobe koji su im povjereni i stoga ukoliko nema kapelana za određenu konfesiju drugi kapelan bez obzira kojoj konfesiji pripada dužan je biti i molitvom i drugim potporama vojnicima koji se nalaze u misiji za postizanje mira.

Predavači su se dotaknuli aktualnih prilika koje se odnose na imigrantsku krizu na jugu Europe na tzv. balkanskoj ruti. Pitanja i diskusije vezane uz predavanja bila su o ulozi vjerskih zajednica i djelatnosti vojnih i policijskih kapelana.

Uz radni susret organiziran je i obilazak Ljubljane i upoznavanje s gradom, obilazak Slovenije i posjet Postojinskoj jami, a potom susret na jednom od seoskih domaćinstava.

Sam susret završio je sa svečanim programom uz uzvanike i goste, a bili su nazočni nadbiskup Ljubljane, poljski vojni biskup te evangelički biskupi kao i mnogi generali i zapovjednici slovenske vojske. ■

Dodijeljeno odlikovanje prvom hrvatskom vojnemu biskupu

Za izniman doprinos neovisnosti, cjelovitosti i međunarodnom ugledu Republike Hrvatske, te za uspješan razvoj odnosa hrvatske države i vjerskih zajednica, predsjednica Republike Kolinda Grabar-Kitarović dodijelila je odlikovanje Red kneza Trpimira s ogrlicom i Danicom mons. Jurju Jezerincu, apostolskom administratoru Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj u utorak 23. veljače 2016.

Osvrnuvši se na razdoblje prije osnutka Vojne biskupije, Predsjednica Republike kazala je kako su tijekom Domovinskog rata u mnogim hrvatskim vojnim i redarstvenim postrojbama dragovoljno djelovali katolički svećenici koji su s vojnicima i redarstvenicima bili na prvoj crti bojišnice, izloženi istoj pogibelji. „U tim i takvim izuzetno teškim uvjetima bilo je iznimno važno među braniteljima promicati kršćansku duhovnost i sačuvati ih od pogibelji nečasnih postupaka, koji su velik izazov svakome u ratnom vihoru“, kazala je i dodala kako je hrvatskom vojniku bilo jednako važno sačuvati prisebnost u prosudbi između dobra i zla kao i preživjeti borbenog djelovanja agresorske strane.

Nadalje, govoreći o dušobrižništvu vojnika, predsjednica Grabar-Kitarović istaknula je kako su vojnici posebna socijalna skupina koja zbog zahtjevnih okolnosti svoga života trebaju poseban oblik dušobrižništva te kako Vojni ordinariat odgovara toj zadaći na najvišoj razini. „Želim naglasiti kako ću u okviru svojih ustavnih nadležnosti zahtijevati da se ustrojbeno mjesto i uloga Vojnog ordinarijata u nadležnim ministarstvima uredi u skladu s hrvatskim zakonodavstvom i međunarodnim ugovorima koje je Republika Hrvatska potpisala“, kazala je Predsjednica Republike.

Zahvalna riječ biskupa Jezerinca

Poštovana gospođo Predsjednica, dragi i cijenjeni uzvanici! Čin kojim mi se dodjeljuje „Red kneza Trpimira s ogrlicom i Danicom“ doživljavam kao veliki znak pažnje za sitnice koje sam svojim ljudskim, vjerničkim i duhovnim djelovanjem kao vojni ordinarij ugrađivao u nastanak, razvoj i budućnost države Hrvatske. U ovom sam se činu jednostavno našao i to zahva-

ljujući dobroti dobrogoga Boga, uviđavnosti gospođe Predsjednice, kao i onih ljudi koji su dali prijedlog da se ovo dogodi.

Ovaj se događaj poklapa s mojim odlaškom iz aktivnog služenja Crkvi Vojne biskupije i dolaskom novog vojnog ordinarija, ovdje prisutnog i dragog nam mons. dr. Jure Bogdana. To doživljavam kao „točku na i“ kojom moj život i rad dobivaju značenje javnosti i konačni smisao koji se očituje samo u cijelovitom služenju onima zbog kojih sam od Svetog Oca postavljen i djelovao kao vojni biskup u Republici Hrvatskoj.

Poštovana gospođo Predsjednice, časni uzvanici! Vjerujte mi, nikada ovakvo priznanje nisam očekivao, a još manje sam zbog njega radio, iako ga iskreno prihvaćam, cijenim i zahvaljujem. Ovo je trenutak da podsjeti mene samoga na sve one koji su bili uključeni u nastanak Vojne biskupije, a osobito na one koji su sebe uložili da se učinkovito ostvari njezino poslanje koje je zadobila snagom Ugovora između Svetе Stolice i Republike Hrvatske.

Ne mogu ne spomenuti tolike „rane“ mojih početaka, strahove i rukom dodirnute smrti. Ne mogu prijeći preko tolikih ranjenika Domovinskog rata: njihove rane postajale su moja snaga koja nije klonula ni onda kada sam bio na rubu velikih duhovnih i moralnih dilema. A u svojoj službi ne mogu ne spomenuti sve dosadašnje poštovane ministre obrane i unutarnjih poslova, načelnike Glavnog stožera Oružanih snaga kao i načelnike policijskih uprava, zapovjednike po-

strojbi, časnike, dočasnike i vojниke. Što bih učinio da nisam imao podršku Njegove ekscelencije sadašnjeg i prošlih nuncija, nadbiskupa i biskupa, redovničkih poglavara i mojih dragih neposrednih suradnika i kapelana i njihovih pomoćnika? Bio bih kao grana bez cvata, cvijeta i ploda.

Zato, dok primam ovo priznanje, gospođo Predsjednici, osjećam svoju obvezu zahvaliti se svima koji su dali sebe i svoje vrijeme u ostvarenje dušobrižništva u Hrvatskoj vojsci i policiji i tako pridonijeli da ovaj milosni Ugovor o dušobrižništvu katolika vjernika u Hrvatskoj vojsci i policiji opravda samoga sebe.

Hvala Vam i Bog blagoslovio sve koji se troše da bi čovjeku bilo bolje. Moje „sada“ je biti zahvalan, a moje „sutra“ je njegovati iskrenu molitvu za Domovinu i za Vojnu biskupiju. Hvala Vam ■

Za vojnog biskupa zaređen mons. Jure Bogdan

U splitskoj konkatedralnoj crkvi Sv. Petra u subotu 27. veljače za novoga vojnog ordinarija u Republici Hrvatskoj zaređen je mons. Jure Bogdan, svećenik Splitsko-makarske nadbiskupije. Biskupsko geslo novoga biskupa je "Omnia ad maiorem Dei gloriam" (Sve na veću slavu Božju).

Misnom slavlju prethodila je svečana procesija u kojoj je sudjelovao veliki broj svećenika i biskupa. U pratinji mons. Bogdana bili su: mons. Pavao Banić, župnik Sv. Marka u Makarskoj i kanonik Prvostolnog kaptola u Splitu, inače rodom iz Donjeg Doca kao i novi biskup, i vicerektor Hrvatskog papinskog zavoda sv. Jeronima u Rimu, svećenik Varaždinske biskupije vlč. Marko Đurin.

Uz glavnog zareditelja splitsko-makarskog nadbiskupa Marina Barišića i suzareditelje, zagrebačkog nadbiskupa kardinala Josipa Bozanića i dosadašnjega vojnog biskupa Jurja Jezerinca, u koncelebraciji su bili i apostolski nuncij u RH nadbiskup Alessandro D'Errico, predsjednik BK BiH vrhbosanski nadbiskup kardinal Vinčko Puljić, predsjednik HBK zadarski nadbiskup Želimir Puljić, te još 33 hrvatska nadbiskupa i biskupa, kao i biskupi iz Bosne i Hercegovine, Srbije, Crne Gore, Austrije, Slovenije i Slovačke; svećenici pitomci Hrvatskoga papinskog zavoda sv. Jeronima u Rimu kojima je mons. Bogdan donedavno bio rektor, kao i predstavnici drugih

papinskih rimskih zavoda, predstavnici drugih vojnih ordinarijata, direktor Međunarodnog vojnog hodočašća, vojni i policijski kapelani te ostali svećenici.

Euharistijskom slavlju nazočili su i predstavnici političkog, kulturnog, znanstvenog i gospodarskog života Hrvatske, Dalmacije i grada Splita, predstavnici rodnog mjesta biskupa Bogdana, kao i gosti i predstavnici iz inozemstva, veleposlanici Hrvatske i Bosne i Hercegovine pri Svetoj Stolici, te rodbina i prijatelji novoga biskupa.

Biskupskom ređenju nazočili su izaslanik Predsjednice RH, ministar obrane Josip Buljević, načelnik Glavnog stožera Oružanih snaga RH general zbora Drago Lovrić, glavni inspektor obrane general pukovnik Mirko Šundov te drugi visoki vojni uzvanici i gosti, kao i ministar unutarnjih poslova Vlaho Orepić, zamjenik glavnog ravnatelja policije Dražen Vitez, pomoćnici glavnog ravnatelja policije Krunoslav Borovec i Željko Renić i načelnici policijskih uprava.

Uvodeći u euharistijsko slavlje nadbiskup Barišić je istaknuo da se „Crkva Božja u hrvatskom narodu danas radosno otvara i svečano slavi novi Božji dar za njezin rast“. Nakon Službe riječi u kojoj je prvo čitanje pročitao zapovjednik HRM komodor Predrag Stipanović, psalam pjevalo prof. Ivan Bošnjak, drugo čitanje čitao Jure

Bogdan, nečak imenovanoga biskupa mons. Bogdana, te evanđelje đakon don Ante Gabrilo, uslijedio je sam Obred ređenja.

Puk predvođen zborom otpjevao je himan „O dodji Stvorče, Duše Svet”, nakon čega je vlč. Marko Medo, svećenik vojnog ordinarijata u RH, glavnem zareditelju predstavio izabranika. Potom je nuncij Alessandro D'Errico pročitao Bulu o imenovanju koju je potpisao papa Franjo 30. studenoga 2015.

Na početku homilije nadbiskup Marin je kazao: „Don Jure, potjećeš iz malih, ali slavnih Poljica. Rođen i kršten, pozvan i zaređen si za svećenika na naslov Splitsko-makarske nadbiskupije. Zahvalni smo za Tvoje pastoralno i odgojno djelovanje u našoj nadbiskupiji i ponosni na Tvoje dugogodišnje rektorsko služenje Papinskom hrvatskom zavodu sv. Jeronima u Rimu“. Naglasio je kako mons. Jure, određen poljičkim geografskim podnebljem i duhovnim ozračjem, nosi u sebi gene bogoljubla, čovjekoljubla i domoljubla te da ga poput čvrstog mosorskog doluta odlikuje ustrajnost i toplina otvorenosti, gospodarstva, uslužnosti, posvećene pažnje i vremena za druge. „Onaj koji Te je u skrovitom Docu prepoznao i pozvao u svoje svećeništvo, uputio Ti je poziv u pozivu na veće i dublje prijateljstvo. Ponekad Ga ne razumijemo ili ne čujemo dobro, ali On zna navratiti i ne zaboravlja svoje. Danas ulaziš u Crkvu kao svećenik don Jure, a biskupskim ređenjem izaći ćeš s većim 'činom' – darom punine svetog reda, kao apostol i otac koji je brat, prijatelj i učitelj“, istaknuo je nadbiskup i metropolit Marin Barišić. Ređeniku mons. Juri Bogdanu je posvijestio: „Životvornom snagom Duha Svetoga pozvan si u Godini milosrđa Božjega biti pastir i prorok Dobroga Pastira, Lica Božjeg milosrđa, biti prvi promicatelj tjelesnih djela

milosrđa i navjestitelj duhovnih djela praštanja, pomirenja, spasenja“. Biskup je u ulozi Zaručnikova prijatelja, poslužitelj, a ne gospodar Božjega milosrđa, istaknuo je nadbiskup Barišić, dodajući da je biskupski štap produžena ruka bližnjima u nevolji. Nadbiskup je zatim protumačio okupljenim vjernicima značenje i simboliku biskupske službe te ređenika i sve one koji pripadaju Vojnoj biskupiji potaknuo na međusobnu ljubav, prijateljstvo s Dobrim Pastirom i otvorenost Božjoj riječi. „Riječ Božja ozdravlja naše uho, oko i srce, da možemo dobro čuti, jasno vidjeti i s ljubavlju svjedočiti milosrđe Božje. Saslušati drugoga znak je uvažavanja i jedan vid milosrđa. Slušanje Riječi Božje uključuje socijalnu i društvenu, humanu i liturgijsku dimenziju“, istaknuo je nadbiskup Barišić. Rekavši da Vojna biskupija zahvaća sve dimenzije Domovine: kopno, more i nebo te, pozdravljujući vjernike Vojne biskupije, splitsko-makarski nadbiskup je ustvrdio: „Poslije demokratskih promjena i u slobodnoj Hrvatskoj vojnicike, policajce i časnike doživljavamo svojima. Čak se može reći da su oni jedna od religioznijih i humanijih kategorija društva koja zavrjeđuje visoko poštovanje. To su svojevrsni redovnici i redovnice koji časno vrše svoju službu, nose uniformu i polažu prisegu. Već u Novom zavjetu toliki rimski časnici u Isusu iz Nazareta otkrivaju Radosnu vijest Kraljevstva Božjega koje daleko nadvisuje svako nacionalno kraljevstvo, kao i međunarodno Rimsko Carstvo“. Čestitavši Vojnoj biskupiji na novome biskupu, nadbiskup Barišić je čestitao i novome biskupu „na plenumitim ljudima i dobrom vjernicima koji će zajedno s Tobom i Tvojim suradnicima još više pridonositi svijesti zajedništva, odgovornosti, poštenja i poštivanja propisa u našem društvu, a osobito živjeti svoju otvorenost i usmjerenošć prema onoj

jedinoj i trajnoj Kristovoj zapovjedi ljubavi". Na kraju propovijedi preporučivši novoga biskupa i sve članove Vojne biskupije i cijelu Crkvu u Hrvata zagovoru Nebeske Majke, nadbiskup Barišić je poželio da svi budemo prepoznatljiv znak Lica Božjeg milosrđa u svijetu.

Nakon homilije mons. Jure Bogdan izrekao je svoja obećanja: da će milošću Duha Svetoga, sve do smrti vršiti službu što mu je od apostola povjerena i što će mu se polaganjem ruku predati, da će vjerno i ustrajno propovijedati Kristovo evanđelje, da će poklad vjere, što je po predaji još od apostola uvijek i svugdje sačuvan u Crkvi, čuvati čistim i cjelovitim, da će Kristovo Tijelo, njegovu Crkvu, graditi i trajno ostati u njegovu jedinstvu sa zborom biskupa, pod vlašću nasljednika blaženoga Petra apostola, da će vjerno iskazivati posluh nasljedniku blaženoga Petra apostola, da će kao dobar otac brinuti za sveti Božji narod, zajedno sa svojim suradnicima u službi prezbiterima i đakonima, i upravljati ga na put spasenja. Također je obećao da će radi imena Gospodinova, biti ljubazan i milosrdan prema siromasima i tuđincima i prema svima koji oskudijevaju, da će kao dobar pastir tražiti zalutale ovce i ponovno ih dovoditi Gospodnjem ovčnjaku, te da će se moliti bez prestanka sve mogućemu Bogu za sveti narod i besprijekorno

obavljati službu vrhovnog svećeništva. Potom se izabranik prostro na tlo, a narod je pjevao litanije Svih Svetih predvođen bogoslovima Klementom Radosoljićem i Lovrom Juragom.

Usljedilo je polaganje ruku i molitva ređenja, pri čemu je izabranik kleknuo pred glavnoga zareditelja, koji je u tišini položio ruke na glavu izabranika, a potom su isto učinili i drugi biskupi u znak kolegijalnog čina cijelog biskupskoga zbora koji prima novoga člana. Ujedno je to znak blagoslova i snage Duha Svetoga, ali i poruka „nisi sam, ja sam s tobom”, a biskup se otvara Duhu Svetom koji sve čini novim. Zatim je glavni zareditelj položio otvoren evanđelistar nad glavu izabranika, te izmolio molitvu ređenja. U nastavku je svetim uljem u znaku križa pomazao glavu novozaređenom biskupu, te mu predao evanđelistar da evanđelje naviješta riječju i životom.

Nadbiskup Barišić je biskupu Bogdanu na ruku stavio prsten s motivom starokršćanskog križa iz 6. st. koji je pronađen u Donjem Docu, a dar je biskupove rodbine s očeve strane. Stavio mu je i mitru, koja je s misnicom i štolom dar rodbine novoga biskupa s majčine strane. Također novom biskupu je predan štap, dar braće i sestara novoga biskupa, a potom je novozaređeni biskup simbolično sjeo na stolac ispred oltara, a okupljeni su ga pozdravili pljeskom. Dok je zbor

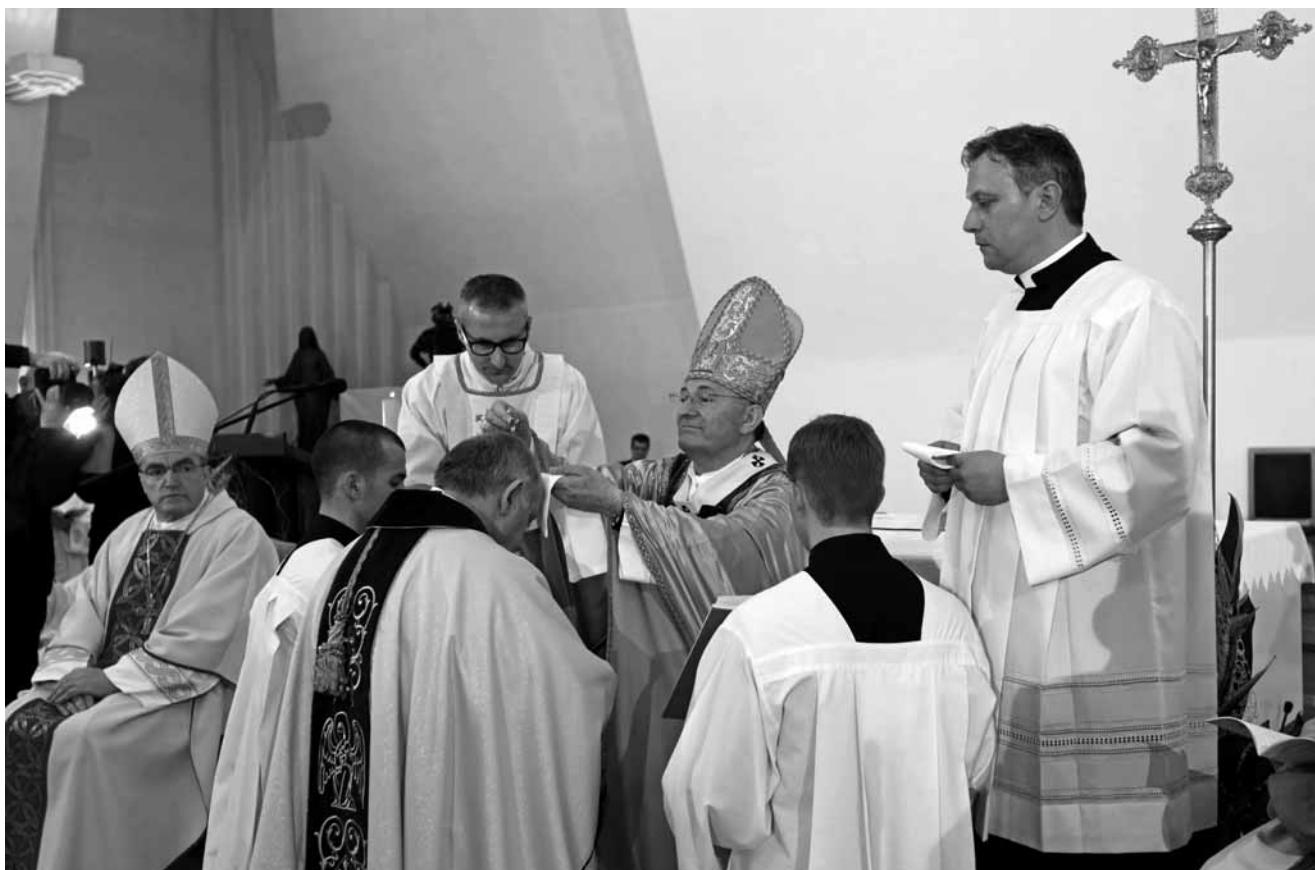

pjevaо skladbu „Na slavу Božju”, nadahnutу geslom novozaređenog biskupa, za koju je tekst napisao don Ante Mateljan, a glazbu Šime Marović, biskup Bogdan je s glavnim zarediteljem, suzarediteljima, i s prisutnim biskupima razmijenio cjelov mira. Prsni križ (pektorat) novome biskupu darovali su svećenici-studenti i poglavari iz Hrvatskog papinskog zavoda sv. Jeronima u Rimu. Svom novom biskupu, vojni i policijski kapelani su darovali kalež koji se koristio u misi ređenja. Nakon popričesne molitve, otpjevan je himan „Tebe Boga hvalimo“ za vrijeme kojeg je novozaređeni biskup, uz pratnju mons. Barišića i suzareditelja prošao kroz crkvu dijeleći svoj blagoslov.

Pred kraj misnog slavlja, u ime Hrvatske biskupske konferencije novome biskupu čestitao je njezin predsjednik zadarski nadbiskup Želimir Puljić. Posebno je zahvalio biskup Jurju Jezerincu za odano i vjerno obnašanje službe prvog vojnog ordinarija u teškom i zahtjevnom vremenu. Čestitajući novome vojnemu ordinariju, nadbiskup Puljić je rekao da preuzima pastoralnu skrb u vojnoj biskupiji koja se rađala u teškom vremenu obrane Domovine te, prije nego je dekretom Svetе Stolice bila osnovana, ona je već bila zaživjela petogodišnjom službom „ravnateljstva za dušobrižništvo vojnika“ koje je vodio mons. Jezerinac, a koji je nakon potписанog „Ugovora između Svetе Stolice i Republike Hrvatske“, 20. ožujka

1998. imenovan prvim vojnim ordinarijem u RH. Nadbiskup Puljić je istaknuo i simboliku što je Vojna biskupija pod zaštitom Gospe Velikoga Hrvatskog Krsnog Zavjeta čiji se pralik čuva u Muzeju u Splitu. „U ime kolega hrvatskih biskupa, želim Vam srdačnu dobrodošlicu u zbor naše biskupske konferencije. Budite nam dobar suradnik i mudar savjetnik“, istaknuo je predsjednik HBK, dodajući: „Neka Vas Marija, Majka Crkve i majka biskupa i svećenika prati svojim zagovorom i pomaže u odgovornoj službi poučavanja i odgajanja u vjeri. Ona je ulijevala sigurnost i snagu našim hrabrim braniteljima, pa su s krunicom oko vrata stali na braniku Domovine. A sveti Jure, neustrašivi Božji vitezi koga ste stavili i u svoj grb, zaštitnik vitezova i vojnika, ratara i pastira neka Vas krijepi da naviještate trajne i vječne vrjednote pred suvremenim krivim antropologijama i ideologijama koje i danas šire polulistine o čovjeku i svijetu“. Uime hrvatskih biskupa nadbiskup Puljić darovao je biskupu Bogdanu sliku sa Zrinjevcu iz Zagreba.

Riječ zahvalnosti izrekao je i dosadašnji vojni biskup Juraj Jezerinac. „Ovo je trenutak milosti kojom dragi Bog dodiruje jednu svoju ljubljenu zajednicu, Crkvu koja se nalazi u Hrvatskoj vojsci i policiji. Ova milost je njegov dodir, a dodir je vidljiv po izboru, imenovanju, posvećenju i postavljanju novog vojnog ordinarija mons. Jure Bogdana“, rekao je biskup Jezerinac.

Osvrćući se pak na svoju službu vojnoga biskupa kazao je da je vrijeme njegova služenja vrijeme početaka Vojne biskupije, mnogih pitanja, dilema, promišljanja i traženja, vrijeme oblikovanja Vojnog ordinarijata, stvaranja suodnosa s redovitim crkvenim dijecezama i mjesnim biskupima, vrijeme prvih sustavno pastoralnih dodira s vojnicima, časnicima i dočasnicima, policajcima, osobljem osobito dvaju ministarstava (brane i unutarnjih poslova); vrijeme nade, posrtaja, optimizma i osobito velikog pouzdanja u ljudsku dobrotu i duboku potrebu Boga u onima zbog kojih je ustavljena i postoji Vojna biskupija. „Vrijeme je to kada se kao duboka bol osjećala rana naših hrvatskih branitelja, rana koja je krvarila toliko i tako da joj kraja nismo vidjeli. Ipak, sve ovo bilo je meni i mojim suradnicima izvor nade, govor o smislu postojanja ove biskupije kao i prostor u

kojemu smo smjeli i mogli zagrliti toplinom Božeg srca sve što je kruta stvarnost Domovinskog rata prouzročenog srpskom agresijom i hladnim ljudskim srcima učinila“. Biskup je posebnu zahvalu izrekao dosadašnjim suradnicima, vojnim i policijskim kapelanicima, Samostalnom odjelu za potporu MORH-a i Samostalnoj službi MUP-a za suradnju, kao i svim vojnicima i policajcima, djelatnicima Ministarstava obrane i unutarnjih poslova, svim suradnicima, kao i onima koji su s njim i za njega molili. U zahvali se spomenuo i svih medija koji imaju neprocjenjivu ulogu u govoru istine i stvaranju slobode koju istina rađa.

Svim okupljenima obratio i novi vojni ordinarij Jure Bogdan koji je na početku svoga govora zahvalio Bogu na svemu dosadašnjem u životu: na zdravim kršćanskim korijenima iz Donjega Doca, na domu i hrvatskoj domovini, na Split-

sko-makarskoj nadbiskupiji, na svim ljudima koje je Božja providnost stavila na njegov životni put, na daru vjere, na daru svećeničkog zvanja, na mnogim dobrima kojima ga je Gospodin u životu obilno obdario. Prisjetio se potom mnogih odgojitelja i nastavnika, od djetinjstva do svećeničkog i biskupskog ređenja, no s posebnom zahvalnošću i s osjećajima duboke zahvalnosti spomenuo je svoje duhovne učitelje čiji zemni ostaci počivaju u kripti konkatedralne crkve, a to su dvojica splitsko-makarskih nadbiskupa Frane Franić i Ante Jurić. K tomu je dodao, kako su mu primjeri „mučenika evanđelja i vjernosti Petrovu nasljedniku“ bl. Alojzije Stepinac, neslomivi karakter biskupa Ćirila Banića, mučenik svete potvrde bl. Miroslav Bulešić te mnogi hrabri pastiri i svjedoci vjere u XX. stoljeću, bili i jesu poticaj, kako živjeti i svjedočiti svoju vjeru, u zgodno i nezgodno vrijeme. Nadalje, biskup Bogdan je izrekao zahvalu papi Franji na imenovanju, kao i zareditelju i suzarediteljima, te svim hrvatskim i drugim biskupima koji su mu u službi Zavoda sv. Jeronima i iskazivali veliko povjerenje, a danas u biskupstvu, moleći se Duhu Svetome na njega položili ruke. Izrekao je i zahvalu svim prisutnima, a posebno svećenicima studentima, sadašnjima i bivšima iz Papinskoga hrvatskog zavoda sv. Jeronima, kao i kolegama, rektorima

članovima Kolegija papinskih zavoda u Rimu na čelu s predsjednikom rektorm Kanadskog papinskog zavoda p. Erickom Silvestreom.

„Novu životnu dionicu pozvan sam evanđeoski živjeti i kršćanski svjedočiti u Vojnome ordinarijatu u Republici Hrvatskoj u eklezijalnom zajedništvu s univerzalnom Crkvom. Moj glavni zadatak je dušobrižnička skrb za vjernike katolike pripadnike oružanih snaga i redarstvenih službi Republike Hrvatske. Računam u prvome redu na moje svećenike iz Vojnog ordinarijata koji su danas ovdje u koncelebraciji i koji su svoju ljubav, sinovsko poštovanje i odanost prema svome novom biskupu iskazali kaležom s kojim smo danas slavili presvetu Euharistiju. Računam na sve vojnike, časnike i redarstvenike s njihovim obiteljima. U molitvenoj zahvalnosti za svaki Božji dar u životu, s posebnim poštovanjem spominjem se danas svih hrvatskih braničelja, kako živih tako i preminulih. U mojoj biskupskoj službi računam na sve ljude dobre volje kojima je stalo do boljnika i duhovnog napretka naše zemaljske domovine. Uvijek s jasnim ciljem: Per visibiliam ad invisibiliam! Izgrađivati živu Crkvu, čestite zrele katolike koji će biti kvasac dobra u ovome svijetu, „duša ovoga svijeta“, odlični građani hrvatskog društva“, poručio je biskup Bogdan te zaključio: „želio bih biti pastir,

otac i brat povjerenih mi duša, dnevno snažen Božjom riječju i Tijelom njegovim, u duhu Dru-goga vatikanskoga sabora koji je zaključen prije 50 godina, u duhu kanona Kristove Crkve „sub Petro et cum Petro“. U novoj službi, želio bih biti predvodnik Božjeg naroda koji mi je povjeren, u duhu i stilu Božanskog učitelja. Želim da Božja riječ bude svjetiljka mojim stopama i svima koji su povjereni mojoj pastirskoj skrbi. Zahvaljujem svima koji ste na bilo koji način pridonijeli današnjem slavlju, poglavito vama koji nas preko elek-troničkih medija povezujete s mnogima koji nisu s nama u ovoj konkatedralnoj crkvi. Molite se za mene. A ja, u biskupskoj službi, Bože sačuvaj da bih se ićim dičio osim križem Gospodina našeg Isusa Krista po kojem nam je spasenje i otkuplje-nje. Moje poslanje povjeravam Majci Crkve, Gos-pi od milosti, presvetoj Djevici. Omnia ad maio-

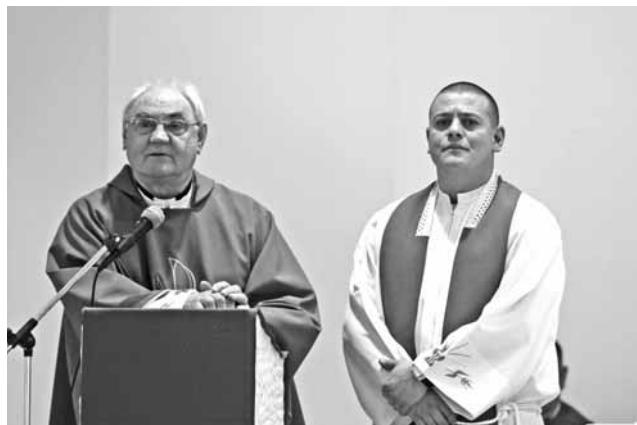
rem dei gloriam. Sve na veću slavu Božju“, rekao je na kraju biskup Bogdan.

Potom je izrekao tri blagoslovna zaziva te svima udijelio blagoslov. Euharistijsko slavlje zaključeno je pozdravom Domovini himnom „Li-jepa naša“ te pozdravom Nebeskoj Majci s pje-smom „Zdravo Djevo“.

Euharistijsko slavlje pjevanjem je uveličao združeni zbor koji su činili Mješoviti prvostolni zbor sv. Dujma, Split, Mješoviti zbor konkate-drale sv. Petra, Split, Mješoviti zbor župe Gospe Fatimske, Blatine-Škape, Split, Mješoviti zbor župe sv. Marka, Makarska, Klapa HRM „sv. Juraj“ i Klapa Hrvatske policije „sv. Mihovil“. Pjevanjem je ravnao mo. don Šime Marović, ka-pelnik splitske Prvostolnice i kanonik Prvostol-nog kaptola, Split, a na orguljama je pratio prof. Mirko Jankov. ■

Vlč. Savić u sastavu 4. HRVCON-a za misiju „Resolute Support“

U kapeli Vojne kapelarije "Sv. Petar i Pavao" HRZ-a i PZO u ponedjeljak 29. veljače 2016. svetim misnim slavljem započeo je svečani ispraćaj četvrtog hrvatskog kontingenta za misiju "Resolute Support" (Odlučna potpora) u Afganistanu.

Misno slavlje, prije kojeg je postojala mogućnost za osobnu isповјед, predvodio je generalni vikar Vojnog ordinarijata o. Jakov Mamić u koncelebraciji s vojnim kapelima: vlč. Vladislavom Mandurom, o. Zdravkom Barićem, vlč. Markom Medom, o. Viktorom Grbešom i vlč. Željkom Savićem koji s kontingentom odlazi u misiju. U svojoj propovijedi o. Jakov uputio je riječi ohrabrenja i potpore, ističući da Bog ide s njima u Afganistan, da će biti smješten u njihovom kampu i da će im u svakom trenutku biti blizu. Upozorio je vojnike da će u tuđini jednog časa

osjetiti da su sami sebi nedostatni, da će ih mučiti emotivna, duhovna i fizička odvojenost od svojih najbližih te pozvao da se u tim trenutcima oslove na Boga, preko kapelana koji će im kao duhovni pastir pomoći u tome kroz sakramente euharistije i pomirenja. Misnom slavlju nazočio je i zapovjednik 4. HRVCON-a brigadir Mato Matanović koji je na kraju slavlja zahvalio Vojnom ordinarijatu za molitve, brigu i potporu koju pruža kako bi misija bila uspješna te da naši vojnici budu i dalje prepoznatljivi kao časni hrvatski poslanici.

U poslijepodnevnim satima kontingenat je svečano ispraćen iz vojarne „Pukovnik Marko Živković“ na Plesu.

Ispraćaju su nazočili: zamjenik ministra obrane RH Tomislav Ivić, načelnik Glavnog stožera OS RH general zbora Drago Lovrić, glavni inspektor obrane general-pukovnik Mirko Šun-

dov, ravnatelj VSOA-e brigadni general Ivica Kinder, zamjenik načelnika Glavnog stožera, general pukovnik Dragutin Repinc te zapovjednici grana i ZzP-a.

Pozdravljajući pripadnike 4. HRVCON-a, zamjenik ministra obrane Tomislav Ivić je rekao: "Imajte uvijek na umu kako ste svojevrsni hrvatski poslanici, prepoznatljivi i po zastavi koju ponosno nosite na svojim odorama", te je naglasio „Svojim ponašanjem, svojim odnosom prema lokalnom stanovništvu, prema partnerima i saveznicima, nastavite ponosno obavljati svoje časne dužnosti, baš onako kako su to činili i vaši predhodnici".

Obraćajući se pripadnicima kontingenta svog posljednjeg radnog dana na mjestu načelnika Glavnog stožera, general zbora Drago Lovrić je istaknuo važnost i vrijednost sudjelovanja

hrvatskih Oružanih snaga u misiji potpore miru. "Djelovanje i izvršavanje zadaća u međunarodnom okruženju dat će vam novi poticaj i postaviti pred vas i nove izazove. Vjerujem da ste sposobni nositi se s njima i kvalitetno izvršiti svoje zadaće", rekao je general Lovrić.

Brigadir Mato Matanović, zapovjednik 4. HRVCON-a, naglasio je kako je kontingenat prošao ciklus složenih i zahtjevnih priprema koje su uspješno dovršene te kako on trenutno obuhvaća najbolje i najpripremljenije pripadnike OS RH.

Četvrti kontingenat za misiju potpore miru "Resolute Support" ukupno broji 97 pripadnika. Uz 75 pripadnika Oružanih snaga RH, u njemu su i predstavnici zemalja A5 inicijative, i to 17 pripadnika iz Crne Gore, dva pripadnika iz Albanije, dva pripadnika Bosne i Hercegovine te jedan pripadnik Makedonije. ■

Primopredaja službe vojnog ordinarija

U sjedištu Vojnoga ordinarijata u Zagrebu u srijedu 2. ožujka izvršena je primopredaja službe vojnog ordinarija pred Zborom savjetnika Vojnog ordinarijata. Novozaređeni vojni biskup mons. Jure Bogdan pokazao je Zboru Bulu imenovanja te je temeljem članka 382 st. 3 Zakonika kanonskog prava kanonski preuzeo službu.

Nakon čitanja kanona svi članovi Zbora potpisali su zapisnik o preuzimanju službe. Primopredaji su nazočili umirovljeni vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac, generalni vikar Vojnog ordinarijata o. Jakov Mamić, OCD, policijski kapelan don Darko Poljak, vojni kapelan Slavko Rajić, vojni kapelan don Milenko Majić, policijski kapelan fra Frane Musić, OFM, i kancelar Vojnog ordinarijata Robert Stipetić.

Nakon kanonskog preuzimanja službe pred Zborom savjetnika održana je svečanost na kojoj su nazočili visoki uzvanici, koje je u ime kuće pozdravio o. Mamić.

Nazočili su: Alessandro D'Errico, apostolski nuncij u RH, nadbiskup Marin Barišić, bivši vojni biskup Juraj Jezerinac, sadašnji vojni biskup Jure Bogdan, biskup Nikola Kekić, pomoćni biskupi zagrebački Ivan Šaško i Mijo Gorski. Akademik Željko Reiner, predsjednik Hrvatskog sabora, Domagoj Juričić, izaslanik Predsjednice Republike, pročelnica Vojnog ureda brigadna generalica Gordana Garešić,

brigadir Damir Terzić i pukovnik Vlado Čulinac iz Ureda Predsjednice. Ministar unutarnjih poslova Vlaho Orepić, bivši veleposlanik pri Svetoj Stolici Filip Vučak i sadašnji veleposlanik pri Svetoj Stolici Neven Pelicarić, zamjenik ministra obrane Tomislav Ivić s pomoćnicom Đurđom Hunjet, gospođa Vesna Nađ, zamjenica ministra hrvatskih branitelja. Gradonačelnik Milan Bandić, bivši načelnik GS OS RH Drago Lovrić, načelnik GS general pukovnik Mirko Šundov, direktor GS OS kontraadmiral Robert Hranj, zapovjednik HRM komodor Predrag Stipanović, zamjenik zapovjednika HKoV-a general bojnik Mladen Fuzul, direktor Pletera Marjan Mareković. Tajnik HBK mons. Enzo Ro-

dinis, ravnatelj Hrvatskog Caritasa Fabijan Svalina, glavni tajnik MORH-a Petar Barać i tajnik Splitsko-makarske nadbiskupije Nikola Mikačić, viši savjetnik gradonačelnika Zagreba Stipe Zeba. Vojni i policijski kapelani s pomoćnicima, suradnici iz Samostalnog odjela MORH-a i Samostalne službe MUP-a, djelatnici Uprave Vojnog ordinarijata.

Glazbenu dionicu susreta otpjevala je Klapa HRM-a „Sv. Juraj“.

„Prije pet dana svjedočili smo veličanstvenom i milosnom događaju ređenja našeg vojnog ordinarija mons. Jure Bogdana u konkatedralnoj crkvi Sv. Petra u Splitu. Slika i glas koji je dopirao do gledatelja i slušatelja televizijskog prijenosa probudio je mnoge savjesti i osigurao trenutak radosti, osobito kod obitelji naših pri-

padnika oružanih snaga i redarstvene službe te naših hrvatskih branitelja, jer to je bio govor o prisutnost moralne vertikale u vojarnama i u policijskim postajama te u životima naših vojnika, policajaca i njihovih obitelji“, istaknuo je o. Mamić. „Danas je u 10.00 sati novozaređeni vojni ordinarij, u jednom diskretnom činu i u skladu s kanonskim propisima, pred Zborom savjetnika, pokazavši Bulu imenovanja i dokument ređenja, preuzeo u posjed Vojnu biskupiju kao svoju ljubljenu zaručnicu, a time je preuzeo i brigu ljubavi za Crkvu koja je u vojsci i policiji“, upoznao je nazočne.

Dalnjim tijekom susreta predstavnici državnih, vojnih, policijskih i gradskih vlasti prigodno su se obratili zahvalnošću biskupu Jezerincu i dobrodošlicom biskupu Bogdanu. ■

Izaslanstvo Vojnog ordinarijata kod ministra Orepića

Dan nakon svečane primopredaje službe vojnog biskupa novozaređeni vojni ordinarij mons. Jure Bogdan, u pratinji generalnog vikara Vojnog ordinarijata Jakova Mamića i kancelara Vojne biskupije Roberta Stipetića, posjetio je Ministarstvo unutarnjih poslova. Ministar unutarnjih poslova Vlaho Orepić i biskup Jure Bog-

dan razgovarali su o dosadašnjoj suradnji, mogućnostima poboljšanja suradnje u budućnosti te svim važnim pitanjima dušobrižništva u policiji. Biskup je ministru predao promemoriju sa svim dokumentima koji reguliraju dušobrižništvo u Ministarstvu unutarnjih poslova i policiji. ■

Izaslanstvo Vojnog ordinarijata kod ministra Buljevića

Novozaređeni vojni ordinarij mons. Jure Bogdan sastao se s ministrom obrane Josipom Buljevićem u petak 4. ožujka.

Izrazivši dobrodošlicu i čestitavši na preuzimanju dužnosti vojnog biskupa, ministar Buljević je istaknuo značaj i ulogu dušobrižništva u Ministarstvu obrane i Oružanim snagama RH, a posebno tijekom Domovinskog rata. Također, naglasio je kako će u narednom razdoblju Ministarstvo obrane, s dužnom pažnjom, sukladno mogućnostima, voditi računa o svim aktivnostima koje se tiču dušobrižništva u MORH-u i OS RH.

Mons. Jure Bogdan se zahvalio na riječima

dobrodošlice te rekao kako je upoznat s dosadašnjom suradnjom Vojnog ordinarijata i Ministarstva obrane. Tom prigodom je izrazio uvjerenje kako će se ta suradnja nastaviti i unaprijediti u narednom razdoblju.

Na sastanku su nazočili i generalni vikar Vojnog ordinarijata o. Jakov Mamić, pomoćnik ministra za ljudske resurse Zoran Piličić, glavni tajnik Ministarstva obrane Petar Barać, tajnik Kabineta Goran Grošinić, načelnik Odjela MORH-a za potporu Vojnom ordinarijatu bojnik Petar Klarić te kancelar biskupije Robert Stipetić. ■

Križni put Hrvatske vojske i policije na Ksaveru

Novozaređeni vojni ordinarij mons. Jure Bogdan predvodio je križni put Hrvatske vojske i policije na IV. korizmenu nedjelju 6. ožujka na Ksaverskom perivoju u Zagrebu. Ordinarij, vojni i policijski kapelani, pripadnici Počasno-zaštitne bojne, vojnici, policajci, kadeti Hrvatske vojske i polaznici Policijske akademije u procesiji iza križa i zastava krenuli su od zgrade Vojnog ordinarijata do ksaverske kalvarije, gdje su im se na križnom putu pridružili zagrebački vjernici i ksaverski župnik fra Vice Blekić, TOR. Na postajama su se izmjenjivali vojni i policijski kapelani, kao i čitači iz redova vojske i policije.

Na početku svoje propovijedi mons. Bogdan je jasno iskazao smisao križnog puta. „Ovdje kroz molitvu i pjesmu proživljavamo zajedno s Gospodinom svu dramu njegove muke i smrti. Cijelim svojim bićem i srcem, pokušavamo proniknuti u Srce ljubljenoga Sina ‘koji radi nas i radi našeg spasenja’ dobровoljno prihvaća teške poruge, poniženja, pljuvanja i bičevanja, i na kraju sramotnu smrt na križu. Uz jednu lijepu pobožnost, s izuzetnom dekoracijom i dobrom organizacijom, koja oplemenjuje naše osjećaje, uzdiže dušu k Bogu, svjesni smo da susret s Gospodinom mijenja. Iza susreta s Njime u pobožnosti križnoga puta, u presvetoj Euharistiji, u Božjoj riječi, u sakramentalnoj Sv. ispovijedi i na druge načine, jasnije vidimo tko smo i što smo i što nam je činiti da bismo postigli neprolazno spasenje“.

U nastavku se osvrnuo na evanđeosko čitanje te nedjelje: na perikopu o izgubljenom sinu naglasivši svu dramu čovjeka koji okrene Bogu leđa i ode od njega te se počne gubiti, kao i milosrđe Božje kada mu se izgubljeni čovjek poželi vratiti.

Također je ukazao da je Otac jednak milosrdan i prema starijemu sinu s kojim sve dijeli, a koji je prosvjedovao protiv postupka oca prema njegovom bratu.

„Vjerujem da je svaki od nas, dok smo pratili Isusa na križnome putu, mogao uočiti i vlastitu ljubav i privrženost Isusu, ali isto tako i lutanja, udaljavanja od križa Kristova, od Isusa, od Boga. S križem i pod križem Kristovim svaki i svaka od nas primjeće da ovdje primamo, dobivamo. Vraćamo se vlastitome identitetu. Ako li igdje tražimo na ovome mjestu podno križa Kristova ištemo, tražimo i kucamo. Tu, u sjeni križa, najradije dijelimo svoje radosti i žalosti, nadanja i tjeskobe. Tu najradije izričemo: ‘Bože, pomozi!’ i ‘Bože, hvala ti!’ Razlog je samo jedan. Jer se nalazimo na mjestu s kojeg čitamo samo jednu jedinu riječ: ljubav. I ta ljubav nije pitanje tek jednoga trenutka ili neke određene situacije, već ta ljubav križa i s križa postaje naš identitet po kojem se međusobno prepoznajemo u ovom svijetu: ‘Po ovom će svi znati da ste moji učenici: ako budete imali ljubavi jedni za druge’ (Iv 13, 35). I to samo zbog jednoga: ‘Ovo je moja zapovijed: ljubite jedni druge kao što sam ja vas

ljubio! Veće ljubavi nitko nema od ove: da tko život svoj položi za svoje prijatelje' (Iv 15, 12-13). I baš zato se s ponosom ovdje spominjemo tolikih naših vojnika i redarstvenika kroz povijest naše Domovine koji su pokazali tu i takvu ljubav - ljubav križa", naglasio je.

„No, naši životni putevi nisu usmjereni samo horizontalno - prema svijetu i osobama s kojima dijelimo radosti života, već i vertikalno - prema Gospodinu. Time i sam naš životni put dobiva obris Kristova križa, odnosno obris Njegove ljubavi koja traži vjeru. Zato i u pobožnosti svete krunice (koju su s ponosom uvijek nosili naši branitelji) ne molimo samo da nam se usavrši ljubav i učvrsti ufanje, već molimo da nam se umnoži i naša vjera. Vjera je ona koja nam daje potrebnu snagu za ići dalje, za ustati, a ne odustati. I ova pobožnost križnoga puta ovdje nema svoj kraj, ovdje nije njezina točka, već zarez, zarez koji traži čvrstu isповijest vjere poput rimskog časnika, satnika Kornelija, podno

Kristova križa: 'Zaista, ovaj čovjek bijaše Sin Božji!' (Mk 15, 39). Sin Božji koji je 'radi nas ljudi i radi našega spasenja' raspet, umro i pokopan".

Na kraju se obratio vojnicima i policajcima. „Posvetivši se i radeći u raznim službama Ministarstva obrane ili Ministarstva unutarnjih poslova Republike Hrvatske, izabrali ste kao svoje životno zvanje služiti svojoj Domovini, služiti drugima. A kako istinski služiti drugima i dragoj nam Domovini? Primjer za to ostavio nam je Krist da idemo Njegovim stopama (usp. 1 Pt 2, 21), da činimo sve ono što nam je zapovjedio. A ostavio nam je samo jednu zapovijed: ljubiti - jer 'Bog je ljubav' (1 Iv 4, 8). 'A Bog pokaza ljubav svoju prema nama ovako: dok još bijasmo grešnici, Krist za nas umrije' (Rim 5, 8). Stoga je i Njegova 'muka dostatna da posvema osmisli naš život. Tko god hoće živjeti savršeno ne treba ništa drugo učiniti nego prezreti što je Krist prezreo na križu i poželjeti ono što je Krist želio' (sv. Toma Akvinski)". ■

ČESTITKE I ZAHVALE

Čestitka predsjednika HBK mons. Želimiru Puljiću mons. Jezerincu

Nadbiskup zadarski
Archiepiscopus Iadrensis

Zadar, 12. veljače 2016.

Dragi Juraj,

Pročitao sam ovih dana vijest da će 23. veljače 2016. primiti od Predsjednice RH, gospođe Kolinde Grabar Kitarović, koja je Vrhovni komandant oružanih snaga RH, odlikovanje "Reda kneza Trpimira s ogrlicom i Danicom". Budući da neću moći naznačiti svečanosti uručenja odlikovanja, koristim prigodu izraziti iskrene čestitke i radost zbog tog priznanja.

Poznato je da je knez Trpimir, koji se nazivao „dux Croatorum“, bio pobožan i za ono vrijeme naobražen vladar. Gradio je, naime, i samostane u kojima se moglo školovati ljudi, pa je iz poznatog središta Montecassina pozivao benediktince da dođu u njegovu zemlju. Upamćen je također i kao vladara koji je u blizini Zadra ratovao na moru i na kopnu s Bizantom i Venecijom. Posebice ga se spominje kao onoga koji je razbio bizantskog namjesnika koji je tada stolovao u Zadru. Budući da će primiti odlikovanje "Reda kneza Trpimira s ogrlicom i Danicom", Zadrani su sigurni da će poput poznatog hrvatskog kneza biti pri ruci ako se, ne daj Bože, pojave neki "novi Bizantinci i Mlečani". Već čujem Vaš pozitivan odgovor: „Nije u pitanju“.

Koristim prigodu ovim putem zahvaliti i za Vašu konstruktivnu naznačnost i sudjelovanje u radu Hrvatske biskupske konferencije. Posebice pak hvala Vam za sve pastoralne inicijative koje ste implementirali u radu s hrvatskom vojskom i policijom. Nadam se da će i dalje kao umirovljeni Vojni ordinarij aktivno sudjelovati na našim sastancima, jer kao što ste i sami mogli i primjetiti „braća Vas imaju rad“.

Želim Vam blagoslovom i dobrim zdravljem ispunjene dane mira, zahvaljujem na Vašem osobito zahtjevnom pastoralnom radu, te upućujem iskrene čestitke za odlikovanje koje će Vam udijeliti Predsjednica Republike Hrvatske.

Uz bratski pozdrav u Gospodinu odani,

→ Ž. Puljić
† Želimir Puljić, nadbiskup zadarski
Predsjednik Hrvatske biskupske konferencije

Mons. Juraj Jezerinac
Ksaverska cesta bb
10000 ZAGREB

Čestitka banjalučkog biskupa mons. Franje Komarice mons. Jezerincu

Biskup banjalučki Episcopus banjalucensis

Prot. br. 20/16

Banja Luka, 17. 2. 2016.

Mons. Juraj Jezerinac
vojni biskup u miru
Zagreb

Dragi brate u biskupskoj službi mons. Juraju,

Nakon izuzetno napornog rada u njivi Gospodnjoj – najprije kao svećenik na mnogim mjestima u Domovini i u hrvatskom iseljeništvu, a onda u službi prvog vojnog ordinarija u slobodnoj i nezavisnoj državi Hrvatskoj – Vi sada u duhu važećih crkvenih odredbi i mogućnosti bivate oslobođeni od dosadašnjih brojnih, teških i odgovornih svakodnevnih svojih obveza – (Dostojno je i pravedno!).

U njima će Vas zamijeniti mladi subrat, novoimenovani vojni ordinarij mons. Jure Bogdan, koji uskoro ima svoje biskupsko ređenje.

Smatram svojom obvezom zahvaliti Vam od srca za Vaš dragocjeni doprinos u dušobrižništvu povjerenih Vam Kristovih vjernika, ali i za Vašu mnogo puta javno iskazanu bratsku i iskrenu solidarnost s brojnim obespravljenim katolicima s područja moje teško satrvene biskupije tijekom domovinskog rata ali i dvadesetogodišnjeg porača.

Gospodin Isus Krist, Dobri Pastir cijele svoje Crkve, neka Vam obilno uzvratи za svu Vašu iskazanu nam ljubav i bratsku solidarnost! Neka Vam bude pomoć i utjeha u budućim godinama Vašeg života. Draga Gospa neka Vas prati svojim majčinskim zagовором! To je moja molitva za Vas, moga dragog dugogodišnjeg prijatelja.

Radovat će se svakom našem budućem susretu!

Bratski i srdačno Vas pozdravljam u Gospodinu, Vaš brat,

✉Franjo Komarica
biskup banjalučki

Čestitka predsjednika SPH Dubravka Jagića mons. Jezerincu

PRVI POLICIJSKI SINDIKAT

SINDIKAT POLICIJE HRVATSKE

Bužanova 4, Zagreb . OIB 26439251742 T 01/ 2333 138 . 01/ 2333 139 F 01/ 2333 140
www.sindikatpolicije.hr . e-mail: sph@sindikatpolicije.hr

Zagreb, 24. veljača 2016.
Ur. broj: 97/16.

HRVATSKA BISKUPSKA KONFERENCIJA
VOJNA BISKUPIJA
n/r mons. Jurja Jezerinca, apostolskog administratora

Prečasni gospodine,

ovim putem želim Vam čestitati na odlikovanju Reda kneza Trpimira s ogrlicom i Danicom za iznimani doprinos neovisnosti, cjelevitosti i međunarodnom ugledu Hrvatske te uspješan razvoj odnosa hrvatske države i vjerskih zajednica.

U ime svih članova Sindikata policije Hrvatske i u moje osobno upućujem Vam izraze poštovanja i dobrih želja.

Laudetur Jesus Christus!

S poštovanjem,

Čestitka zamjenice ministra branitelja Vesne Nađ mons. Jezerincu

Poštovani mons. Jezerinac,

U ime Ministarstva branitelja i u svoje osobno, želim Vam zahvaliti na dosadašnjoj suradnji i Vašem višegodišnjem zauzimanju za dobrobit hrvatskih branitelja. Svoju časnu i odgovornu dužnost obavljali ste marljivo i savjesno i čast mi je što sam mogla svjedočiti plemenitosti kojom ste se zalagali za solidarnost, toleranciju i očuvanje dostojanstva hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata.

U svoje osobno ime i u ime svih djelatnika Ministarstva branitelja želim Vam sve najbolje, puno zdravlja i osobnog zadovoljstva.

Vesna Nađ

Zagreb, 2. ožujka 2016.

Poštovane mons. Jezerinac,

U ime Ministarstva branitelja i u svoje osobno želim Vam zahvaliti na dosadašnjoj suradnji i Vašem višegodišnjem zauzimanju za dobrobit hrvatskih branitelja. Svoju časnu i odgovornu dužnost obavljali ste marljivo i savjesno i čast mi je što sam mogla svjedočiti plemenitosti kojom ste se zalagali za solidarnost, toleranciju i očuvanje dostojanstva hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata. U svoje osobno ime i u ime svih djelatnika Ministarstva branitelja želim Vam sve najbolje, puno zdravlja i osobnog zadovoljstva.

16

Zagreb, 02. ožujka 2016.

Intervju s mons. Jurjem Jezerincem, Hrvatski vojnik, br. 492

Razgovarao: Željko Stipanović, 29. siječnja 2016. godine

“Činimo sve da dosegnemo zavidne standarde dušobrižništva”

Otkako je počela duhovna skrb među vojno-redarstvenim snagama, na različitim razinama, gotovo da nema nijednog čovjeka koji bi tvrdio da je suvišna prisutnost svećenika. Dapače, osobno sam više puta čuo i pismeno dobio povratne informacije da se situacija u vojsci i policiji jako promjenila ot-kad je prisutan vojni odnosno policijski kapelan, da se sve više među njima stvara obiteljska atmos-fera u međusobnoj komunikaciji, što je veoma važno za uspješan rad i normalno i radosno djelovanje unutar sustava...

Prvi vojni biskup u Republici Hrvatskoj mons. Juraj Jezerinac uskoro napušta svoju dužnost na kojoj je prvo kao ravnatelj dušobrižništva za hrvatske branitelje, a poslije kao vojni biskup proveo gotovo 25 godina.

Neumorno radeći na ustrojavanju Vojnog ordinarijata, a posebno kao dušobrižnik, biskup Jezerinac neizostavan je dio mozaika kad govorimo o Domovinskom ratu i hrvatskim braniteljima. Biskupiju ostavlja mons. Juri Bogdanu koji će krajem veljače biti zaređen za biskupa.

Za početak, je li vas iznenadio kandidat kojeg je Sv. Otac odabrao i imenovao novim vojnim biskupom?

Iskreno govoreći imenovanje mons. dr. Jure Bogdana za vojnog ordinarija RH ugodno me je iznenadilo, tim više, što ga poznajem kao iznimnog i sposobnog, komunikativnog, a nadasve duhovnog svećenika, kojemu je na srcu prije svega duhovno dobro ljudi. Bio je dugo godina na čelu najuglednije hrvatske institucije u Rimu, a to je Papinski hrvatski zavod sv. Jeronima, u kojem su se školovali mnogi ugledni Hrvati, a sada borave u njemu svećenici koji se pripremaju za odgovorna mjesta Crkve u Hrvata, a najviše kao budući profesori. Dobro je da dolazi za vojnog ordinarija i svećenik iz drugog kraja Lijepo Naše jer se jurisdikcija vojnog ordinarija proteže na cijelu Hrvatsku pa i izvan nje, gdjegod ima naših vojnika i policajaca. Njegovo imenovanje vrednujem kao zahvat milosti i odličan odabir.

Kad ste započeli svoj pastoralni rad s vojnicima? Što je bilo presudno u takvoj vašoj odluci?

Kad je počela agresija na Hrvatsku, 1991. godine, tadašnji predsjednik RH dr. Franjo Tuđman uputio je pismo predsjedniku Hrvatske biskupske konferencije (HBK) kardinalu Franji Kuhariću u kojem ga moli da se pobrine za duhovnu skrb branitelja koji su s krunicom u ruci krenuli u obranu Hrvatske. Tada me je kao pomoćnog biskupa zagrebačkog HBK-a imenovala ravnateljem dušobrižništva za hrvatske branitelje. Bilo je odlučeno tada na HBK da svaki biskup dade po mogućnosti jednog svećenika jednako kao i redovnički poglavari. Tako je započela duhovna skrb za naše branitelje. Tijekom Domovinskog rata oko 150 svećenika bilo je uključeno u duhovnu skrb branitelja. Neki su svećenici iz tog

razdoblja još i danas u Vojnom ordinarijatu. Dakle, presudna je bila tadašnja situacija u donošenju odluke da prihvatom veoma odgovornu službu u budućem Vojnom ordinarijatu. Danas sam veoma radostan i ponosan na to razdoblje, i poslije, kao vojni ordinarij da sam mogao pridonijeti duhovnom dobru naših branitelja.

U najtežim danima Domovinskog rata neumorno ste obilazili hrvatske vojnike na svim bojištima, hrabreći ih i dajući im nadu, ali i upozoravali na "granicu" koju vojnik-kršćanin ne smije prijeći... Sigurno imate brojna pozitivna iskustva iz tog razdoblja... Možete li izdvojiti neka od njih kojih se do danas sjećate?

Kad sam imenovan ravnateljem dušobrižništva Hrvatske vojske, Ministarstvo obrane dodijelilo mi je kao pomoć časnika Petra Klarića. On i danas radi u Vojnom ordinarijatu kao voditelj Samostalnog odjela za potporu MORH-a i koji je vrlo kvalitetna i stručna osoba, kao i vjernik, koji razumije problem hrvatskih branitelja jer je i sam dragovoljac. Tijekom mojih pohoda pratilo me, ne samo po bojištima nego i bolnicama, lječilištima, jer smo u vrijeme Domovinskog rata imali veliki broj ranjenih branitelja. Mogu reći da su ti prvi dani Domovinskog rata bili za mene jedni od najljepših zbog svjeđočanstva vjere, zajedništva, prihvatanje žrtve, posebno ranjenika. Svatko od njih je posebna priča. Zajedničko im je bilo oduševljenje da smo konačno slobodni, svoj na svome. Rane koje su mnogi nosili na svom tijelu bile su legitimacija njihove ljubavi. Ranjenici su doživljavali rane kao odlikovanje za hrabrost i potvrda nesebične ljubavi prema domovini i vjere kojom su ulazili u obranu. Stoga su mnogi od njih veoma osjetljivi ako bi netko pokušao obezvrijediti njihovu ljubav i žrtvu. Za svakog istinskog rodoljuba domovina je svetinja. Oni očekuju da se Hrvatska nastavi graditi gdje su oni stali: u zajedništvu i slozi, za boljšak hrvatskog naroda i svih građana ove zemlje. Oni žele da njome upravljaju ljudi koji istinski vole ovu zemlju, koji su spremni podložiti vlastite interese općem dobru Hrvata i svih građana ove zemlje. Često sam posjećivao ranjenike po lječilištima i bolnicama. Nisam se susreo niti s jednim ranjenikom koji bi se tužio zbog zadobivenih rana. Evo samo nekih primjera: Jedan mi je ranjenik, ležeći u bolnici, rekao da je svjestan svoga stanja u kojem se nalazi zbog gubitka vida. "Važno je da je Hrvatska slobodna". Drugi, koji je bio bez ruku, rekao je: "Neću moći zagrliti svojim rukama najmilije, ali imam srce koje ljubi pa i onoga koji mi je to učinio." Treći, isto bez ruku, veli: "Ne mogu držati krunicu rukama, ali je molim u srcu". Možda će ovi i slični primjeri izgledati nekome pomalo čudno i nevjerojatno, pa ipak je to istina. To su najveća čudesna i iskaznica hrvatskog branitelja iz Domovinskog rata.

Krunica oko vrata hrvatskog vojnika tijekom Domovinskog rata nije bio beznačajan detalj, nego nešto što je imalo iznimno duboko značenje za svakog vojnika. Kako to sumaćite?

Kad je počela agresija na Hrvatsku u cilju stvaranja Velike Srbije, Hrvatska se našla u situaciji malog biblijskog Davida u odnosu na velikog Golijata. David je računao na Božju pomoć svjestan da neće moći pobijediti Golijata vlastitim snagama nego snagom Božjom. Stoga je hrvatski branitelj uzeo u ruku krunicu kao vidljiv znak pouzdanja i predanosti u Božje ruke. Osobno sam podijelio oko sedamsto tisuća krunica. Mnoge od njih možete vidjeti u automobilima vozača. Gotovo da i nije bilo vjerničke obitelji koja tih godina agresije na Hrvatsku nije molila krunicu. Zanimljivo je da su krunicu nosili i oni koji nisu bili vjernici, pa i nekršteni, koji su osjetili da ja njihova domovina na udaru; da nikoga ne napadaju, da imaju pravo braniti se. Hrvatski se branitelj tada vratio svojim korijenima, na zavjet hrvatskog kneza Branimira. Odatle i običaj naših branitelja, kad hodočaste u Lourdes, da nose na ramenu krunicu, po kojoj su posebno prepoznatljivi među drugim vojskama. Stoga smo u Vojnom ordinarijatu odlučili da se krunica hrvatskog vojnika ne zaboravi, da se ona zauvijek ovjekovječi. To je učinio poznati akademski kipar Kuzma Kovačić, koji je ugradio krunicu u reljef Gospe Velikoga Hrvatskog Krsnog Zavjeta, koji se nalazi u kapeli Vojnog ordinarijata, koju često spominjem kao našu katedralu. Zrnca Kovačićeve krunice, koja su ugravirana u reljefu, označuju elitne postrojbe koje su sudjelovale u obrani Hrvatske. Vrijedi to pogledati.

Na vojna hodočašća u Lourdes i Mariju Bistrigu u samom početku hrvatski su vojnici odlazili s prve crte bojišta. Koji je bio glavni razlog da smo se priključili međunarodnom vojnom hodočašću i da smo vojno hodočašće organizirali u domovini?

U vrijeme Domovinskog rata, 1992. godine, kardinala Franju Kuharića posjetilo je francusko izaslanstvo u kojem se nalazio, među ostalim, i tadašnji direktor međunarodnog hodočašća mons. Jean-Pierre Brard. Razgovarali su o tadašnjoj situaciji kod nas. Bilo je riječi i o međunarodnom hodočašću

vojnika u Lourdes. Kardinal Kuharić bio je veoma duhovan čovjek pa me je pozvao da se pridružim tom razgovoru i da se upoznam s francuskim izaslanstvom. Predložio mi je da poduzmem sve kako bi Hrvatska vojska krenula na hodočašće u Lourdes. Bilo je to 1993. godine. Okupljanje vojski svijeta bilo je tada na stadionu u Lourdesu, a mi smo se pojavili među zadnjima. S nama su bila i dva invalida Domovinskog rata i zajedno s njima uputili smo se prema mjestu okupljanja. Kad su nas predstavnici vojski svijeta koji su došli na hodočašće ugledali, proložio se veliki pljesak. Vojnici su od radosti bacali kape u zrak kao znak dobrodošlice hrvatskim vojnicima. Možete si samo zamisliti kako je to bilo. Sve do tada gotovo nepoznata Hrvatska vojska pojavljuje se na međunarodnom hodočašću vojski svijeta. Na tom hodočašću sudjelovali su mnogi predstavnici europskih zemalja te Kanade, Amerike, Afrike, sve do Australije, više od 40 zemalja svijeta. U nama su prepoznali sigurne buduće suradnike i saveznike u stvaranju sveopćeg mira u Europi i svijetu za kojim čovječanstvo danas čezne.

Vrijedno je podsjetiti kako je uopće došlo do međunarodnog hodočašća. Inicijativa je pokrenuta zahvaljujući vojnim kapelanicima Francuske, Njemačke, Belgije, Kanade, Velike Britanije, Nizozemske, Italije, Luxemburga, Portugala i SAD-a. Budući da velike sile nakon II. svjetskog rata nisu mogle doći do pomirenja, inicijativu pomirbe preuzeli su vojni kapelani zajedno s časnicima spomenutih zemalja, pitajući se, kao vjernici, što mogu učiniti da dođe do opće pomirbe, posebno između Francuza i Nijemaca, tada najvećih neprijatelja. Odlučili su organizirati međunarodno hodočašće u Lourdesu te je 1958. godine došlo do prvog službenog međunarodnog hodočašća. Na tom hodočašću sudjeluju vojnici sa svih strana svijeta i kontinenata, čak iz daleke Australije. Hodočašće se održava svake godine pod nekim geslom. Iduće 24. hodočašće hrvatske vojske i policije te 58. međunarodno vojno hodočašće (PMI) održava se od 17. do 24. svibnja 2016. godine pod geslom: "Njegova vrata su uvijek otvorena", u duhu Godine milosrda koju je proglašio papa Franjo.

Vojna hodočašća u Lourdes bila su za nas, i danas također, veliko obogaćenje duha nakon pada komunizma. Ona su nam dala mogućnost da podijelimo duhovne vrijednosti s drugim vojskama svijeta. U Lourdesu smo doživjeli novo iskustvo zajedništva velike crkvene obitelji. Posebna radost bila nam je kad smo postali ravнопravni članovi u globalnoj borbi za mir na temelju evanđeoskih vrijednosti. Druženje naših vojnika i policijaca sa svojim kolegama iz cijelog svijeta pridonijelo je obostranom boljem upoznavanju, dokidanju eventualnih predrasuda, kao i razmjeni duhovnih i kuluroloških iskustava te sklapanju novih prijateljstava. U svakom slučaju, vojna su hodočašća veliko obogaćenje za sve nas i velika prezentacija Hrvatske u svijetu.

Potreba za duhovnom skrbi za vrijeme Domovinskog rata bila je jako prisutna kod hrvatskih branitelja. Što se promijenilo osnivanjem Vojnog ordinarijata?

Oko 150 svećenika za vrijeme Domovinskog rata slavilo je misu na terenu, dijelilo sakramente, držalo predavanja tumačeći vojnicima načela obrambenog rata i pravo na samoobranu, kako bi obrana bila zakonita i časna. Osnivanjem Vojnog ordinarijata u RH, godine 1997., započela je službena duhovna skrb među vojno-redarstvenim snagama. To je sustavni pristup dušobrižništva, osoban je i prilagodljiv pojedincu i njegovu duhovnom stupnju. Vojni ordinarijat ravna se prema općem pravilniku apostolske Konstitucije "Spirituali militum curae" ("O duhovnoj skrbi za vojnike") vlastitim statutima koje je izdala Apostolska Stolica te općim crkvenim zakonima.

Koliko činjenica što se Vojni ordinarijat, za razliku od ostalih biskupija, proteže na cijeli teritorij Hrvatske otežava duhovnu skrb vojnika?

Jurisdikcija Vojnog ordinarijata proteže se na područje gdje borave vojnici, odnosno policajci, bilo da je riječ o Hrvatskoj bilo da se oni nalaze izvan domovine. Vojni ordinarijati nisu u strogom smislu biskupije nego su nekako "iznad" biskupijske institucije i zajednice, u službi partikularnih crkava. Naime, svaka biskupija nije u mogućnosti osigurati specijalizirano dušobrižništvo koje zahtijevaju pripadnici oružanih snaga i redarstvenih službi. Taj nedostatak nadomješta vojni ordinarij. Preko vojnog ordinarija Katolička Crkva osigurava katolicima pripadnicima Oružanih snaga i redarstvenih službi ne samo redovito dušobrižništvo nego i "posebnu pomoć kako bi nalazili svetost u svojoj sredini te kako bi potpuno vršili svoje poslanje u svijetu i u Crkvi. Vojna biskupija nije "teritorijalno" ustrojena nego personalno i ona u odnosu na biskupije (dijecezanske) ima podijeljenu jurisdikciju, a to znači da vjernici koji pripadaju Vojnoj biskupiji istodobno pripadaju i svojim dijecezama. Zato nam je potreban dogovor i suradnja za kvalitetno dušobrižništvo u vojnoj biskupiji.

Koja biste područja duhovne skrbi, osim vojnih hodočašća, na poseban način istaknuli?

Svake godine održava se božićni susret svećenika s vojnim ordinarijem i generalnim vikarom Ordinarijata. Prigodom blagdana Božića uputimo jedni drugima čestitke, izrazimo radost da nas Bog ljubi, da smo svi mi braća i sestre. Za vrijeme tog božićnog susreta redovito generalni vikar Vojnog ordinarijata daje kratki pregled dosadašnjeg rada kroz prošlu godine kao i smjernice za budućnost. Tako je to bilo i ove godine kad je dr. Jakov Mamić prikazao pastoralni rad Vojnog ordinarijata. On je spomenuo da osim hodočašća, koja su važan segment pastoralna Vojnog ordinarijata, postoje i druge brojne aktivnosti odnosno programi. Vojni ordinarijat ima 20 vojnih i 22 policijske kapelani. Kad je riječ o svećenicima, vojnim i policijskim, neki su od njih sudjelovali na međunarodnim seminarima koji su predviđeni za njih. U svim kapelanjama održavaju se pouke, bilo zajedničke bilo pojedinačne. Za uvođenje u duhovni život vojnika i časnika, organiziraju se duhovne vježbe, kao i bračni vikendi koji traju po tri dana... Tu su i programi za mlade, za djecu vojnika i policajaca, te razna predavanja. Osobitu pozornost poklanjamо osobnom "praćenju" vojnika i policajaca u njihovim duhovnim potrebama. Veliku težinu imaju duhovne vježbe, duhovne obnove, razni seminari i permanentna formacija, spomen-slavlja, tribine... Sve je pomno planirano Godišnjim planom za svaku kapeliju, a taj Plan i Program odobrava biskup ili generalni vikar. Sakramenti i liturgijska slavlja okosnica su duhovnog života i dušobrižništva.

Kako se povećavalo sudjelovanje hrvatskih vojnika u mirovnim misijama tako su se u odlazak u misije uključivali i vojni kapelani, posebice tu mislimo na misiju u Afganistanu. Imate li saznanja kolika je važna uloga vojnih kapelana u takvom okružju daleko od doma i domovine?

Vojnici koji su bili u mirovnim misijama, svi manje-više govore o veoma važnoj prisutnosti svećenika među njima. Svećenik zajedno s njima dijeli istu sudbinu na terenu. Valja istaknuti da upravo vojnici koji se nalaze u veoma riskantnoj i za život opasnoj situaciji, govore veoma pozitivno o prisutnosti svećenika. Štoviše, izrazili su više puta želju da ih se ne šalje bez svećenika. Oni to vide i na primjeru drugih vojski, koje su zajedno s njima. Bez svećenika osjećaju se često kao ovce bez pastira. Nažalost, očito zbog ekonomskih poteškoća, u zadnjih godinu dana sporna je prisutnost kapelana u mirovnim misijama iako bi on trebao biti ondje.

Kad se danas, na kraju vašeg puta kao vojni biskup, osvrnete unatrag, jeste li zadovoljni s onim što ste postigli kao čelnici čovjek Vojnog ordinarijata i mislite li da se moglo još nešto napraviti?

Da se možda moglo kroz cijelo ovo vrijeme i više napraviti, to je točno. No, učinilo se onoliko koliko je to bilo moguće, u okolnostima koje su tada bile. Prije svega bili smo uvjetovani pomanjkanjem svećenika. Činimo sve da dosegnemo zavidne standarde dušobrižništva u drugim zemljama. Stvorili smo uvjete, a sada je na novom vojnem ordinariju da sve promišlja i u sladu s mogućnostima ostvaruje.

Novom vojnem biskupu ostavljate veliku biskupiju, što biste mu temeljem svih vaših iskustava u vojnem dušobrižništvu poručili?

Bogu hvala, Vojni ordinarijat u RH je ne samo ustrojen nego je danas i veoma prepoznatljiv po svom djelovanju. Kad se postave sigurni temelji kuće, onda se može nastaviti s njezinom gradnjom. To vrijedi i za Vojni ordinarijat. Temelji su čvrsti, dobro i duboko postavljeni. Treba nastaviti dalje. Nadam se da ćemo svi pridonijeti u duhu demokratskih prava i obveza, a to nije beznačajno za dušobrižništvo Vojnog ordinarijata. Vojni ordinarijat izvrsno surađuje s vojnim ordinarijatima iz Italije, Francuske, Austrije, Njemačke, SAD-a, Poljske, BiH, Slovačke, Slovenije, što se najbolje moglo vidjeti na nedavno održanoj Konferenciji u Mariji Bistrici na kojoj je sudjelovalo 56 predstavnika vojnih ordinarijata i ministarstava obrane navedenih zemalja. Bilo je tijekom prošlih godina više pohvala upućenih Vojnom ordinarijatu s viših institucija i od Svete Stolice, pa se nadam da će se u tom smjeru nastaviti na dobro i ugled Vojnog ordinarijata. Svakako tu su nezaobilazna dva ministarstva, a to je Ministarstvo obrane i Ministarstvo unutarnjih poslova, koji su veoma važni za provedbu Ugovora između Vlade RH i Svete Stolice o dušobrižništvu Oružanih snaga RH i redarstvenih službi. I na kraju dužan sam zahvaliti i Ministarstvu obrane i Ministarstvu unutarnjih poslova, na čelu s dosadašnjim i sadašnjim ministrima, na suradnji, kao i njihovim suradnicima. Želim im svaki uspjeh u profesionalnom i veoma odgovornom radu, kao i u njihovu osobnom životu. Predugo sam bio dio rada i postojanja tih dvaju ministarstava, Glavnog stožera, Oružanih snaga RH da bih mogao jednostavno prekinuti. Zato ostajem i dalje prisutan, duhovno i tjelesno, posebno u molitvi, u njihovu radu i životima. ■

Intervju s mons. Jurjem Jezerincem, Radio Marija

Urednik i voditelj: Petar Bilobrk, 23. veljače 2016. godine.

1. Za svećenika ste zaređeni u Zagrebu 26. lipnja 1966. godine i od tada sve do 1980. godine obavljali ste svećeničku službu u Zagrebačkoj nadbiskupiji, a 1980. godine odlazite na službu u Kanadu gdje ste bili župni upravitelj u hrvatskim župama.

Dobro ste rekli. Zaređen sam za svećenika 1966. godine. Zaredio me pokojni kardinal Franjo Šeper. Od 1967. do 1969. bio sam kapelanom u Novoj Gradiški, od 1969 do 1971. u župi Završje, nedaleko Karlovca, od 1971. do 1980. u Sesvetskom Kraljevcu, i neko vrijeme u župi Cerje. Od 1980. do 1991. u Kanadi, najprije u hrvatskoj župi „Naše Gospe Kraljice Hrvata“ u Torontu, zatim u hrvatskoj župi Sv. Križa u Hamiltonu i na kraju u hrvatskoj župi „Presvetog Trojstva“ u Oakvilleu, gdje smo sagradili novu crkvu, sveukupno, dakle, bio sam u Kanadi 11 godina.

Bilo mi je dragو biti u spomenutim župama jer ima svuda divnih i plemenitih ljudi, ljudi vjere. Kad je riječ o svećeniku, dobro je da ne bude predugo na jednoj župi, kako bi se mogao upoznati s većim brojem ljudi i tako stecи nova iskustva koja mu kao svećeniku mogu puno pomoći u dalnjem pastoralnom radu.

2. Papa Ivan Pavao II. imenovao Vas je pomoćnim zagrebačkim biskupom 11. travnja 1991. godine, a u travnju 1997. imenovani ste prvim vojnim ordinarijem u RH. Vojni ordinarijat je osnovan 25. travnja 1997. Godine. Ipak, briga Crkve za vojnike i policajce na području Republike Hrvatske započela je prije samog potpisivanja Ugovora o dušobrižništvu katoličkih vjernika između Slike Stolice i Vlade Republike Hrvatske. Naime, već 24. rujna 1991., u početku agresije na Republiku Hrvatsku, Predsjednik Republike uputio je Predsjedniku biskupske konferencije zamolbu za potrebom duhovne skrbi branitelja. Tada hrvatski biskupi zaključuju da se ravnateljem dušobrižništva vojnika u Republici Hrvatskoj imenujete Vi.

Drago mi je da je poticaj za duhovnu skrb među braniteljima došao od predsjednika dr. Franje Tuđmana. Zemlju je trebalo obraniti od srpsko-crnogorskog agresora, predvođenog Miloševićem, u cilju stvaranja Velike Srbije pod geslom „spaljena zemlja“. Poznato je da je postojao plan za stvaranje jedne velike države u kojoj bi živjeli pripadnici jednoga naroda (Kuharić). Nakon demokratskih izbora taj se plan, unatoč svih nastojanja oko mirnog rješenja problema nije mogao ostvariti mirnim putem pa se je počeo ostvarivati najprije ratom u Sloveniji, pa protiv Hrvatske i na kraju protiv Bosne i Hercegovine. To je činjenica. Sve je bilo pripremano prije toga preko medija za početak rata.

Kad je rat planuo kardinal Kuharić je na Mariji Bistrici na Veliku Gospu 1991. godine apelirao da se na zlo ne uzvraća zlom. Rekao je: „Ako protivnik sruši moju kuću, ja neću, ja će njegovu čuvati. Ako ubije moga oca, ja će štititi život njegova oca, ako sruši moju crkvu, ja njegovu neću ni dirnuti“, i nastavlja: „Mi smo se s naše strane ipak uglavnom držali pozitivnih etičkih principa. Ako je bilo zločina oštro ih moramo osuditi, makar to bili i pojedinačni čini“.

Kardinal Kuharić je poručio Srbima: „Mi vas ljubimo u Isusu Kristu. U ime ljubavi mi vas molimo: odustanite od nasilja, jer je naša sloboda i vaša sloboda, i naš mir je vaš mir“. U tu i takvu situaciju dolazili su naši svećenici u cilju duhovne potpore braniteljima da ostanu na visini u obrani Domovine. Treba naglašavati često istinu da hrvatski narod nije želio rat. On nije nikoga napadao i nije osvajao tuđe. Stoga smo bili prisiljeni na samoobranu i to je pravo svakog naroda da se brani, i pravo hrvatskog naroda također. Samoobrana je moralni čin, ali ne smije se uzvratiti istom mjerom.

3. S ustoličenjem vojnog ordinarija na vojno-redarstvenom hodočašću u Mariji Bistrici u listopadu 1997. godine krenuli ste u organizaciju samog Ordinarijata. Koliko je bilo potrebno truda i snage da se oformi jedna biskupija koja se teritorijalno proteže cijelom Republikom Hrvatskom. Govoreći o ustroju biskupije ne smijemo nikako zaboraviti spomenuti ulogu i pomoć sada već pokojnog mons. Josipa Šantića, prvog generalnog vikara Vojnog ordinarijata.

Budući da je započeo agresorski rat na Hrvatsku, stvari su se obzirom na institucionalno ustrojstvo pastoralnog rada postepeno razvijale, gotovo užurbano, jer je postojala volja s obiju strana, kako od strane Slike Stolice tako i od strane Hrvatske vlade, čiju je inicijativu pokrenuo, kao što sam rekao, predsjednik Tuđman.

Budući da Vojni ordinarijat pokriva cijelu Hrvatsku, i izvan Hrvatske gdje god borave naši vojnici, želja mi je bila da Vojni ordinarijat bude tako ustrojen da u njemu budu zastupljeni svi dijelovi Hrvatske, posebno južni dio.

Dok sam bio u Kanadi, bio sam vrlo osjetljiv na bilo kakvu podjelu među tamošnjim Hrvatima. Bilo

je nekih pojedinaca koju su pokušali, zlonamjerno ili ne, ne znam, podijeliti međusobno Hrvate. Pokušao sam ih ne samo ujediniti nego ih povezati i s Domovinom. Potaknut takvim stanjem dao sam ugravirati u biskupski prsten jedno polje u kojem se nalazi hrvatski i kanadski grb.

Mons. Ante Jurić, splitsko-makarski nadbiskup, dao mi je vrsnog svećenika mons. Josipa Šantića za generalnog vikara Vojnog ordinarijata. Njegovim dolaskom mnoge su se stvari brže odvijale. Imali smo sreću da je bila veoma dobra koordinacija s tadašnjim predstavnicima Ministarstva obrane i Ministarstvom unutarnjih poslova. Monsinjor Šantić je nažalost prerano preminuo. Osobno mu zahvaljujem na svemu što je učinio kao generalni vikar Vojnog ordinarijata. Njegovi se plodovi i danas vide.

4. Već na Stepinčevo 1998. godine izdani su prvi dekreti o osnutku vojno-redarstvenih kapelanija. Danas gledano koliko biskupija ima kapelanija, kako u MORH-u tako i u MUP-u.

Vojna biskupija ima danas 20 vojnih i 22 policijske kapelaniye. Naime, da bi Vojni ordinarijat mogao biti što djelotvorniji, u smislu pastoralne skrbi, on je podijeljen u kapelaniye, koje su po svojoj strukturi odgovaraju župama jedne biskupije.

Kapelaniye su međusobno povezane dekanatima. Dekanati su ustrojeni na razini ustrojstvenih jedinica Ministarstva obrane, Glavnog stožera Oružanih snaga, Zapovjedništva Hrvatske ratne mornarice, Zapovjedništva Hrvatskog ratnog zrakoplovstva, Hrvatskog vojnog učilišta, koji danas nosim ime „Dr. Franjo Tuđman“, zbornih područja oružanih snaga RH i Hrvatskog gardijskog zbora i Zapovjedništva za obuku i odgoj vojnika te Ministarstva unutarnjih poslova i Ravnateljstva policije.

U tim ustrojstvenim jedinicama službu dekana obnašaju svećenici. Dekan zajedno sa svećenicima vodi duhovnu brigu o djelatnicima policijske uprave i djelatnicima specijalne policije Ministarstva unutarnjih poslova.

5. Na koji način se vrši pastoral u vojnim i redarstvenim snagama?

Možemo kratko reći da ono što je jedan župnik u župi to je policijski kapelan u policiji, odnosno vojni kapelan u vojsci. Vojne i policijske kapelaniye imaju svoju specifičnost u poslanju, adresati njihova poslanja su: vojnici i policajci, sve zaposlene osobe u Oružanim snagama, Ministarstvu obrane i Ministarstvu unutarnjih poslova, članovi njihovih obitelji, tj. bračni drugovi i njihova djeca ako žive s roditeljima u istom domu, kao i njihova rodbina i ostale osobe koje s njima dijele prebivalište; kadeti vojnih i redarstvenih službi, kao i oni koji obavljaju službu u vojnim ustanovama i redarstvene službe. U svakoj vojnoj ili policijskoj kapelaniji postoji sakralni prostor i ured kapelana, kao što postoji župni ured na području neke župe gdje se ljudi mogu obratiti i tražiti duhovnu pomoć. Vojni i policijski kapelani su s punim radnim vremenom od osam sati dnevno na području svoje kapelaniye gdje se susreću s povjerenim vjernicima i pomažu im u duhovnoj izgradnji, njima i njihovim obiteljima. Često i izvan toga radnoga vremena kapelani su dostupni svojim vjernicima zbog specifičnosti njihova života koji je prožet različitim stresovima i rizicima. Ovdje se ne smije zaboraviti reći da vojni i policijski kapelani organiziraju: međunarodna vojna hodočašća u Lourdes i drugdje, nacionalna hodočašća u Mariju Bistrigu i drugdje, organiziraju duhovne vježbe za vojsku i policiju dva puta godišnje (jesen i proljeće), također organiziraju bračne vikende za bračne parove dvaput godišnje, tribine, predavanja, duhovne obnove, kateheze, pripreme za sakramente, pobožnosti, svete mise, zapravo organiziraju i provode cijeli vjerski život na području svoje kapelaniye.

6. Jedan od većih projekata u pastoralu zasigurno je vojno-redarstveno hodočašće u Lourdes ali i u Mariju Bistrigu. U svakodnevnom susretu s vojnicima i redarstvenicima sigurno su Vam rekli što za njih znače odlasci na hodočašće?

Prvo vojno-redarstveno hodočašće u Lourdes bilo je 1992. godine za vrijeme Domovinskog rata. Bilo je to posebno iskustvo, prvi puta pod okriljem hrvatske zastave sudjelovati na međunarodnom hodočašću i svijetu reći (govoriti) što se događa u Hrvatskoj; o neviđenoj agresiji i zločinu koji se vršio na hrvatski narod. Od te godine do danas sudjelovali smo svake godine na Međunarodnom vojnom hodočašću u Lourdesu. Broj hodočasnika je rastao iz godine u godinu. Ovo hodočašće je jedan od projekata koji provodi Vojni ordinarijat svake godine. Pripreme traju kroz cijelu godinu. Osim ove duhovne dimenzije koja je najvažnija, bitna je i ona promotivna za našu zemlju na Međunarodnom hodočašću. Duhovna iskustva hodočasnika i mnoga obraćenja koja su se dogodila potvrda su vrijednosti ovakvih hodočašća. Među nekoliko zemalja koje organiziraju ovo međunarodno hodočašće prisutni smo i mi. To samo govori da smo prepoznati od najvećih i da možemo dati veliki doprinos u organizaciji međunarodnog hodočašća u Lourdesu.

A što se tiče našeg nacionalnog vojno-redarstvenog hodočašća na Mariju Bistrigu, ono iz godine u godinu poprima sve više, možemo slobodno reći, već sada međunarodni karakter. Na hodočašće dolaze

strane delegacije sa svojim vojnim biskupima. Broj hodočasnika i stranih delegacija raste. A što se tiče značenja i prihvaćenosti ovog vojno-redarstvenog hodočašća u svijesti hrvatskog naroda, puno govori činjenica da je to najgledanija sveta misa na Hrvatskoj radio televiziji, nekoliko postotaka više nego druge mise. Dakle, ova činjenica govori koliko hrvatski narod voli hodočašća i smatra ih važnim, a posebno ovo vojno-redarstveno koje je specifično.

7. Možete li izdvojiti neku situaciju koja Vam se kao biskupu i vojnog ordinariju najviše urezala u pamćenje?

Teško je izdvojiti pojedine događaje, jer ih ima veoma mnogo, počevši od prvih dana agresije na Hrvatsku pa sve do danas. Naime, u tom sam razdoblju bio stalno povezan s našim braniteljima, najprije kao ravnatelj dušobrižništva, a kasnije kao vojni ordinarij za RH.

Ipak ne mogu ne spomenuti prve dane obrane Hrvatske. Bilo je to vrijeme jedinstva, zanosa, radost u spremnosti obraniti svaku grudu zemlje. Nije bilo nikakvih ideoloških podjela. Osjećali su se, kad je bila u pitanju obrana Domovine, kao braća i sestre. Treba spomenuti i činjenicu da su toj obrani sudje-lovali i neki Srbi, kao i muslimani, jer im je svima bilo zajedničko: obraniti Hrvatsku. Bilo je svakome jasno da se vodi pravi politički rat u cilju osvajanja hrvatskih teritorija.

U vrijeme rata posjećivao sam ranjenike širom Hrvatske. Veoma je znakovito da su u to vrijeme bile tražene krunice. Mnogi su me liječnici pitali, posebno u Rijeci i Splitu, jesam li donio krunice. Rekli su mi da ih ranjenici posebno vole.

Još uvijek su mi u pamćenju riječi mnogi ranjenika. Evo samo nekih: „Nemam ruku da bih mogao držati krunicu, ali je molim u srcu“, rekao je jedan ranjenik. „Ne mogu vam opisati bol, no, nije važno. Važno je da je moja Hrvatska slobodna“, rekao je drugi. Jedan koji je bio u zatvoru nekoliko mjeseci sa svojim prijateljima, veli: „Bilo nas je nekoliko u zatvoru. Puno smo pretrpjeli. Svoje boli prikazivao sam dragom Bogu za začetu a nerođenu djecu, da se sretno rode i da uživaju u slobodi“. Jedan drugi ranjenik je rekao: „Opraštam onome koji mi je uništoio oči. Sretan sam što nisam izgubio oči vjere. Ona mi je najvažnija, jer očima vjere drugačije shvaćam život“.

8. Apostolska nuncijatura u RH 30. studenoga 2015. godine izvjestila je da je papa Franjo prihvatio Vaše odreknuće od službe zbog odlaska u mirovinu te je imenovao biskupom – vojnim ordinarijem u Republici Hrvatskoj mons. Juru Bogdana koji će biti zaređen za biskupa 27. veljače, a do tada ste vi apostolski administrator. Vašim odlaskom u mirovinu ne znači da prestajete s aktivnostima. Sada kada se osvrnete na vrijeme jeste li onog trenutka kada ste imenovani ordinarijem Vojnog ordinarijata u RH mislili da ćete sa svojim suradnicima ostvariti ovoliko?

Kada biskup navrši 75 godina života, daje se na raspolaganje Sv. Ocu. Ja sam podnio zahtjev prije dvije i pol godine. Sv. Otac je nedavno prihvatio moje očitovanje, kako ste i sami spomenuli.

Čovjek ne može mirovati dok ga i malo služi fizičko zdravlje. To posebno vrijedi za svećenika, odnosno biskupa. Umirovljenjem, istina, prestaju određene obvezе koje je Crkva nekom povjerila, ali ne i posao. Zahvalan sam dragom Bogu da sam mogao najveći dio svoga svećeničkog života, a posebno kao biskup, posvetiti isključivo pastoralnom radu u vojsci i policiji. Učinjeno je doista puno, počevši od ustanovljenja Vojne biskupije pa sve do danas.

Zahvalan sam biskupima i provincijalima na svećenicima koje su dodijelili Vojnom ordinarijatu. Zahvaljujem posebno mojim dragim svećenicima, dijecezanskim i redovničkim, bez kojih ne bih mogao gotovo ništa učiniti. Oni su bili izvršitelji programa i plana što ga je imao Vojni ordinarijat. Dakako, tu je veoma važna i suradnja s Ministarstvom obrane, Glavnim stožerom, kao i Ministarstvom unutarnjih poslova kojima je posljana Vojna biskupija, vodeći brigu o katolicima vojno-redarstvenih snaga u RH. Na kraju moga mandata i služenja Crkvi među vojno-redarstvenim snagama mogu ponoviti Isusove riječi: „Sluge smo neznatne, učinismo samo svoju dužnost“ (Lk 17, 10).

9. Na kraju nešto za kraj – ono što želite poručiti slušateljima među kojima su i vojnici i redarstvenici. Ovdje bih ponovio riječi blaženog kardinala Alojzija Stepinca, što ih je uputio pitomcima Vojne akademije 1941. godine u zgradu sadašnjeg vojnog učilišta „Dr. Franjo Tuđman“ u Zagrebu, kad je rekao da treba imati strahopštovanje pred Bogom, pred bližnjima i samim sobom.

Što to znači? Treba poštivati Boga od koga dolazi svako dobro, treba poštivati bližnjega jer nam je bližnji, bez obzira na vjeru i nacionalnost, brat i sestra. Treba poštivati samoga sebe, a to znači biti svjestan da je Bog u svom milosrđu umro za nas i uskrsnuo, da smo prema tome djeca Božja i prijatelji i braća Isusova, da u tom prijateljstvu ostanemo cijelog života s Isusom.

Ako nas budu resile ove tri označke, strahopštovanje pred Bogom, bližnjim i samim sobom, vjerujem da ćete biti na ponos i korist Domovini, poručio je blaženi kardinal Stepinac. To i ja svima želim, posebno vojnicima i redarstvenicima. ■

Intervju s mons. Jurjem Jezerincem, HKR

Razgovarala Tanja Popec, emisija "Znakovi vremena", 24. veljače 2016. godine

1. Prvi ste vojni biskup u RH. Od osnutka Vojne biskupije 1997. godine do danas kako biste ocijenili posljedice prisutnosti Crkve u vojnim i redarstvenim snagama RH? Koji doprinos Crkva može dati?

Dobro ste rekli. Vojna biskupija osnovana je 25. travnja 1997. godine. Trećeg listopada iste godine bio sam ustoličen u Mariji Bistrici za prvog vojnog ordinarija. Na tom su ustoličenju, uz veliko mnoštvo vjernika, kao i vojnika i policajaca, koji su došli na vojno hodočašće, bili su i svi naši biskupi kao i mons. Einaudi, tadašnji nuncij u Republici Hrvatskoj. Tim je činom započelo i moje službeno djelovanje u Vojnoj biskupiji, kojoj je cilj pružiti duhovnu skrb katolicima vojno-redarstvenih snaga u RH.

Neki oblik dušobrižništva među vojno-redarstvenim snagama bio je djelotvoran preko svećenika i prije uspostave Vojne biskupije. Oni su s puno pažnje i ljubavi pratili naše branitelje, koji su bili izloženi naporima i opasnostima obrane domovine i čuvanja njezine slobode. Na prvim crtama bili su i mnogi svećenici. Obavljali su ne samo svećeničku službu, nego su bili i listonoše, donoseći pisma koja su im slali njihovi najmiliji. Ta nazočnost svećenika davala je silnu snagu hrvatskim braniteljima. Imali smo vojne kapelane u vojarnama, na bojištima, na brodovima, a na posebni način u različitim ratnim okolnostima Hrvatske kopnene vojske na terenu. Uvijek su bili čuvari ljudske savjesti i svetosti života: slavili su euharistiju, ispovijedali branitelje, držali nagovore o ratnoj etici, itd.

Povod osnivanju Vojnog ordinarijata dao je pokojni predsjednik dr. Franjo Tuđman kada je u svom pismu od 24. rujna 1991. godine što ga je poslao uzoritom kardinalu Franji Kuhariću, nadbiskupu i predsjedniku HBK, zamolio: „Zato Vas, uzoriti gospodine kardinale, kao Predsjednik Republike Hrvatske molim, imenujte što prije vrhovnog dušobrižnika Hrvatske vojske ili vrhovnog dušobrižnika obrambenih snaga RH sa sjedištem u Zagrebu“.

HBK je povjerila tu zadaću meni. Tijekom rata od 1991. do 1995. godine na različite je načine bila prisutna duhovna skrb vojnika, prognanika, stradalnika rata koju su vodili naši svećenici. Bilo je uključeno preko 150 svećenika.

Zahvaljujući razumijevanju Ministarstva obrane i Ministarstva unutarnjih poslova, Glavnog Stožera OS RH, Vojna biskupija u RH je zaživjela. Bili su to naši početni koraci, ali i vrlo uspješni, na početku osnivanja Vojne biskupije. Sve ovo vrijeme gradili smo dušobrižništvo koje ima u vidu posebnost Crkve u vojci i policiji. Nadam se da će se u tom duhu i nastaviti.

Poslanje Crkve među vojnicima i policajcima nikako se ne ograničava samo na vjersku skrb u izvanrednim okolnostima ratnoga stanja nego želi biti prinos svekolikom odgoju i oplemenjivanju čovjeka i društva u ozračju slobode i istinoljubive pravednosti. To promicanje pravde i mira u ljubavi (usp. Christus Dominus, 77-78) povezuje se s odgojem i rastom u kršćanskom humanizmu, a u tome Crkva kao „majka i učiteljica“ želi poslužiti svojim navještajem Evanđelja i slavljenjem svetih otajstava u redovima vojske i policije. Upravo takva stabilna prisutnost svećenika u vojarnama i policijskim upravama, nešto je posebno: biti svaki dan 8 sati u radu, u vježbi, na putu, u situacijama koje ponekad traže veliku hrabrost, posebnost je ove biskupije i Crkve.

Crkva tako poštuje i promiče političku slobodu i odgovornost građana, ali se osjeća pozvanom i poslanom da propovijeda evandeosku istinu i unosi je u sva područja ljudskoga života.

2. Kako je danas ustrojena Vojna biskupija? Znamo, naime, da se ustroj i djelovanje Vojne biskupije razlikuje od ostalih, jer je ona personalna biskupija.

Kad je riječ o ustroju Vojnog ordinarijata treba reći da ga je osnovala Sveta Stolica na temelju Ugovora između Svetе Stolice i Republike Hrvatske o dušobrižništvu katoličkih vjernika, pripadnika oružanih snaga i redarstvenih službi Republike Hrvatske 1996. godine.

Vojnim ordinarijatom upravlja vojni ordinarij uz pomoć sljedećih suradnika: generalnog vikara, koji odredbom kanonskog prava zamjenjuje vojnog ordinarija na cijelom području ordinarijata; biskupskega vikara, koji vodi brigu o pastoralu vojnika odnosno policajaca; kancelara, koji priprema i osigurava dokumentaciju Vojnog ordinarijata; ekonoma, koji vodi brigu o materijalnim i finansijskim potrebama ordinarijata; tajnika ordinarijata, koji vodi brigu o uredskim i administrativnim

poslovima ordinarijata.

Već sam rekao da dušobrižništvo u vojno-redarstvenoj sredini iziskuje posebnu pažnju i ustroj, jer je to zasebni način života i djelovanja, s mnogim svojim osobitostima. Upravo stoga Crkva uspostavlja samostalne vojne ordinarijate kao personalne biskupije, kojima povjerava duhovnu skrb za sve one koji na bilo koji način, trajno ili privremeno, obnašaju odgovorne službe za očuvanje cjelovitog mira i slobode građana i cijele državne zajednice u njezinim priznatim državnim granicama i usvojenom zakonodavstvu. To i takvo poslanje duhovno-vjerskog karaktera moguće je ostvariti samo u dobrom odnosima Crkve i države, poštujući vlastitosti i zasebne odgovornosti koje svaka od tih strana ima. Personalna biskupija je skup osoba (vojnih, policijskih i članova obitelji) koje tvore tu biskupiju. Ona ne poznaje teritorijalne granice, pa tako vojnici katolici iz Hrvatske, bilo gdje u svijetu se nalazili, pripadaju Vojnoj biskupiji (ordinarijatu) u RH.

3. Odazivaju li se mlađići i bogoslovi da budu svećenici Vojne biskupije?

Veoma je zanimljivo da u novije vrijeme postoji sve veće zanimanje mlađića za svećeničko zvanje sa željom da budu primljeni ili inkardinirani u Vojni ordinarijat. Trenutno imamo šest mlađića koji čekaju odgovor vojnog ordinarija. Zahvalni smo dobrom Bogu na tome. To će biti jedna od briga novog ordinarija. Poteškoća imamo, jer za ovu potrebu Vojnog ordinarijata nedostaju sredstva i prikladan prostor.

Čvrsto sam uvjeren da ubuduće nećemo tražiti pomoć iz drugih biskupija, od provincijala, kao do sada. Nadam se da ćemo imati svoj svećenički kadar. Nadam se da ćemo rješavati spomenute poteškoće oko njihovog smještaja i njihovog financiranja. U to će se morati uključiti ministarstva obrane i unutarnjih poslova, budući da se radi o budućim vojno-policijskim kapelanima. U tim i sličnim pitanjima mogu nam svojim iskustvom pomoći i druge zemlje, poput Italije, koja ima vlastitu bogosloviju za buduće vojne, odnosno policijske kapelane.

4. Što se konkretno radi u vojnim i policijskim kapelanicama?

Možemo kratko reći da ono što je župnik u župi, to je vojni kapelan u vojsci. A razlika je u tome što je vojni kapelan velikim dijelom dana, i to svaki dan, sa svojim vojnicima „rame uz rame“. On je često neposredni svjedok dobrote, praštanja, kulture, dijaloga i razgovora. On je svakodnevna prisutnost „svetoga“ u vojarni i policijskoj postaji.

Dakle, vojne i policijske kapelanie imaju svoju specifičnost u poslanju, adresati njihova poslanja su: vojnici i policajci, sve zaposlene osobe u Oružanim snagama, Ministarstvo obrane i Ministarstvo unutarnjih poslova, članovi njihovih obitelji, tj. bračni drugovi i njihova djeca pa i ona koja su punoljetna ako žive s roditeljima u istom domu, kao njihova rodbina i ostale osobe koje s njima dijele prebivalište; kadeti vojnih i redarstvenih službi, kao i oni koji obavljaju službu u vojnim ustanovama i redarstvenim ustanovama.

U svakoj vojnoj ili policijskoj kapelaniji postoji sakralni prostor i ured kapelana, kao što postoji župni ured na području neke župe gdje se ljudi mogu obratiti i tražiti duhovnu pomoć. Vojni i policijski kapelani su s punim radnim vremenom od osam sati dnevno na području svoje kapelanie gdje se susreću s povjerenim vjernicima i pomažu im u duhovnoj izgradnji, njima i njihovim obiteljima. Često i izvan toga radnoga vremena kapelani su dostupni svojim vjernicima zbog specifičnosti njihova života koji je prožet različitim stresovima i rizicima. Ovdje se ne smije zaboraviti da vojni i policijski kapelani organiziraju: međunarodna vojna hodočašća u Lourdes i drugdje, nacionalna hodočašća u Mariju Bistricu i drugdje, organiziraju duhovne vježbe za vojsku i policiju dva puta godišnje (jesen i proljeće), također organiziraju bračne vikende za bračne parove dvaput godišnje, tribine, predavanja, duhovne obnove, kateheze, pripreme za sakramente, pobožnosti, slave svete mise, zapravo organiziraju i provode cijeli vjerski život na području svoje kapelanie.

Vojni kapelani prate našu vojsku u međunarodnim misijama i tamo su od jako velike pomoći vojnicima koji su odvojeni od svoje obitelji šest mjeseci.

5. Tema Domovinskog rata i branitelja svako malo se ispolitizira u hrvatskoj javnosti. Što mislite, zašto?

Uvijek treba ponovo isticati zajedništvo koje je vodilo hrvatskog čovjeka, naše branitelje '91. i dove lo ih do slobodne Hrvatske. Treba Bogu zahvaljivati za taj dar. U tom vremenu imali smo velike i karizmatične ljude poput pape Ivana Pavla II., kardinala Franju Kuharića, predsjednika Republike Hrvatske dr. Franju Tuđmana.

Oni su bili Božji dar nama. I danas je potrebno moliti za takve darove koje će Bog poslati i koji će dati svoj doprinos i pečat ovom vremenu u kojem živimo. Nije dovoljno samo imati parlamentarnu većinu i voditi žustre rasprave. Potrebno je puno više od toga. Sloboda je dug proces i to je taj ideal radi kojeg su mnogi ginuli i prema kojem je danas potrebno ići i na kojem treba mukotrpno raditi. Nažalost, kod nas se često upada u politikanstvo od kojeg smo zadnjih godina svi umorni i koje ne donosi ništa dobro osim još dublje podjele u društvu. Stoga, treba se vratiti izvorima i odatle krenuti. Jedan od tih izvora jest naše zajedništvo. Zajedno možemo biti i ići te izgraditi ovu našu domovinu. Zato iskreno čestitam aktualnim političkim strankama, koje s velikom strpljivošću po-kušavaju iznjedriti najsposobnije koji će se baviti rješavanjem životnih pitanja, a ne trošiti vrijeme u besmislena prepucavanja koja su nažalost naša „saborska“ stvarnost. Ima ih koji su samo zato u Hrvatskom saboru.

6. Bavi li se Crkva posebno skupinom branitelja? Postoje li kakvi specijalizirani seminari za njih, osobito za one oboljele od PTSP-a?

Drago mi je da ste postavili ovo pitanje. Moram odmah reći: Vojni ordinariat nema nikakve jurisdikcije nad braniteljima, budući da su u vrijeme potpisivanja Ugovora između Vlade Republike Hrvatske i Svetе Stolice, bila dva ministarstva: Ministarstvo obrane i Ministarstvo unutarnjih poslova, tada nije postojalo Ministarstvo branitelja.

Ministarstvo branitelja, ukoliko želi povesti veću duhovnu skrb među braniteljima (a želi), treba stupiti u kontakt s mjesnim biskupom. O njemu bi trebali povesti brigu mjesni biskupi, odnosno Biskupska konferencija u Hrvatskoj. Branitelji bi trebali biti posebna skrb Crkve i društva, jer su podnijeli najveći teret za vrijeme agresije na Hrvatsku.

Mnogi od njih "krvare" u duši i savjesti. Nije dobro ako čekamo da oni dođu i traže pomoć. Crkva mora prepoznati rane svoje djece i pružati im pomoć.

7. Zašto je važno sudjelovanje na Međunarodnom vojnog hodočašću u Lourdesu?

O važnosti sudjelovanja vojnog hodočašća u Lourdesu govorio je mons. Brard, svojedobno direktor međunarodnog vojnog hodočašća. On je posjetio 1992., zajedno s francuskom delegacijom, kardinala Franju Kuharića. Na tom sam sastanku bio prisutan. Kardinal Kuharić je tada rekao da bi bilo dobro da se i hrvatski branitelji priključe međunarodnom hodočašću na kojem sudjeluju vojske iz svijeta.

I doista, već iduće 1993. godine, krenulo je prvo hrvatsko vojno hodočašće, predvođeno hrvatskim generalom Antom Rossom. Bilo je to za nas veliko iznenađenje. Dočekani smo s velikim ovacijama od vojski drugih zemalja.

Bili smo mala grupa, svega četrdesetak vojnika, sastavljena od predstavnika svih rodova hrvatske vojske. Bili smo vrlo prepoznatljivi s crvenim počasnim hrvatskim odorama. One su ostale i danas prepoznatljiv znak hodočasnika hrvatskog vojnika i policajca.

Najupečatljiviji dio bio je kad smo ulazili na stadion na kojem se okupilo preko 40 tisuća vojnika, pripremajući se za procesiju sa svijećama. Kad je francuski vojni biskup mons. Dubost rekao da Hrvatska vojska dolazi prvi puta u Lourdes, vojnici su bacali kape u zrak, kao znak dobrodošlice vojsci koja želi podijeliti zajedno s njima vrijednosti za kojima svijet čezne, a to su sloboda i mir. Mnogi su tada prvi puta čuli za Hrvatsku te što se to događa na području Lijepe naše, dajući nam veliku podršku da ustrajemo, braneći istinu i slobodu.

Danas su Hrvatska vojska i policija postigle veliki ugled među vojnim snagama u svijetu, vojska je to koju treba respektirati i na koje se može osloniti, posebno kada se radi o izgradnji mira u svijetu. Štoviše, donedavni direktor međunarodnog hodočašća u Lourdes rekao je da bi bilo teško organizirati kvalitetno hodočašće bez sudjelovanja Hrvata.

To je dokazao i prošlogodišnji međunarodni skup predstavnika zemalja organizatora lourdskega hodočašća na Mariji Bistrici koji se održao pod pokroviteljstvom međunarodnog tima za hodočašće, a organizator je bio Vojni ordinariat u RH.

8. Kako se na Hrvatsku gleda u međunarodnim krugovima? Vi ste imali prilike kontaktirati s drugim vojnim biskupima. Kako nas doživljavaju?

Već sam djelomično odgovorio na to pitanje. Kroz 24 godine, koliko sam do sada bio u Lourdesu, stvorila su se prijateljstva kao i nove spoznaje o Hrvatskoj, posebno u vrijeme Domovinskog rata. Vide nas kao vojničku, ljudsku i nacionalnu savjest. Očišćeni ranama Domovinskog rata, u nama

nema ni osvete ni mržnje. Rado su s nama svugdje. Vojni biskupi drugih zemalja hvale našu vojsku i policiju kao profesionalnu, ali i požrtvovnu za Domovinu, Crkvu, obitelj, zajedništvo. Mnogima smo nadahnuće.

9. Kako je biti vojni biskup?

Najprije vam moram reći da nikada nisam ni pomislio da će ikada biti biskup, posebno ne vojni biskup. Budući da je 1991. godine započela agresija na Hrvatsku od strane jugoslavenske, odnosno srpsko-crnogorske vojske, HBK me je imenovala ravnateljem dušobrižništva za branitelje. Inicijativa je došla, kako sam već rekao, od strane tadašnjeg predsjednika dr. Franje Tuđmana, koji je uputio pismo predsjedniku BK kardinalu Franji Kuhariću, u kojem ga moli da se pobrine za duhovnu skrb branitelja koji su s krunicom u ruci krenuli u obranu Hrvatske. Bilo je odlučeno na BK da svaki biskup dade po mogućnosti jednog svećenika. Bili su zamoljeni i redovnički poglavari, koji su se rado odazvali pozivu HBK.

Danas sam radostan za to razdoblje mojeg biskupskog služenja, najprije kao ravnatelj, a kasnije kao vojni ordinarij, da sam mogao pridonijeti, barem malo, duhovnom dobru naših branitelja, vojnika i policajaca. Treba reći da je biti vojnim biskupom u odnosu na druge biskupe, odnosno biskupije, specifičan posao već zbog same činjenice pastoralna ljudi koji žive u specifičnim uvjetima života, kako ističe II. vatikanski koncil. Ima puno radosti, ali i delikatnih situacija. Ponekad morate do iznemoglosti biti strpljivi, ali ne gubiti nadu. Osobito je važno promicati nepatvoreni odnos među ljudima i ljudi vas prihvate, vole i podržavaju.

10. Dolazite iz „doline kardinala“. I Vaš je život opečaćen odrastanjem u Stepinčevom kraju i kraju kardinala Kuharića. Što ste od njih naučili?

Prije svega zahvalan sam kardinalu Stepincu na intervenciji da sam bio primljen u Dječačko sjemenište u Zagrebu. Bilo je to 1952. godine. Zbog velikog broja dječaka i ograničenog prostora u sjemeništu u Zagrebu, u kojem je bila smještena vojna bolnica i „Jadran film“, velik dio dječaka koji se prijavio nije bio primljen, među njima i ja. Tek na intervenciju blaženog kardinala Stepinca bio sam primljen u sjemenište.

Blaženi kardinal Stepinac vratio se iz zatvora, iz Lepoglave, krajem 1951. godine i došao u zatočeništvo u Krašić. Tu je boravio sve do smrti, do 1960. godine. Njega sam često viđao, posebno nedjeljom za vrijeme sv. mise. Imao sam prilike više puta s njime i razgovarati.

Blaženog kardinala doživio sam kao jednostavnog, neposrednog, blagog i nadasve svetog čovjeka. Već pri prvom pogledu moglo se osjetiti da u sebi nosi duboku bol, ali i nadu koja ga nije nikada napustila. Tek sam kasnije shvatio njegovo geslo: „U tebe se Gospodine uzdam“.

Za vrijeme zatočeništva u Krašiću mogao je ići na šetnju od župnog stana svega 4 kilometra. U znak zahvalnosti namjeravam na proljeće podići križ na mjestu dokle mu je bilo dopušteno doći, gdje mi je rekao da će me primiti rektor sjemeništa. Na mene je Blaženik ostavio velik dojam za vrijeme sv. mise. Obično je prije sv. mise klečao pred svetohraništem, na mjestu gdje se nalazi danas ispisana ploča koju su dali napisati zahvalni svećenici kao uzoru.

Blaženik je isповijedao satima, i po deset sati na dan, posebno u vremenu Došašća i Korizme, jer susjednim svećenicima nije bio dopušten dolazak u župni stan. Godine 1954. bilo je u Krašiću podizanje spomenika poginulim partizanima. Spomenik je bio udaljen oko 5 metara od crkve. Otvorenje spomenika organizatori su upriličili u vrijeme slavlja sv. mise, u 11 sati, kada je blaženi kardinal slavio sv. misu. Na otvorenju su bila sva školska djeca iz Krašića i Pribića. Bio je veoma mali broj muškaraca, uglavnom stranci.

Kad je započela sv. misa, započela je i proslava pokraj spomenika. Ja sam bio u crkvi dok je dopirala vika izvana: „Dolje papa, dolje Rim, dolje Stepinac skupa s njim“. Čuvši kako vika dolazi izvana blaženi kardinal Stepinac je pozivao vjernike na oprštanje i ljubav prema mrziteljima Boga i čovjeka.

Spomenuli ste kardinala Franju Kuharića. On je rođen u Pribiću, svega 2 kilometra od Krašića. Ja sam završio osmogodišnju školu u Pribiću. Za vrijeme zatočeništva blaženog kardinala Stepinca u Krašiću, on bi često dolazio u svoj rodni Pribić. Njega je narod rado slušao i svećenici također. U razgovoru s njim mogli ste osjetiti da je taj čovjek duboko uronjen u Boga, da živi s njim. Zato se kod njega mogla osjetiti mirnoća, sigurnost, hrabrost, nadasve pouzdanje u Boga.

Prije nego što je bio imenovan kardinalom, tadašnje su režimske novine pisale da to ne bio dobar izbor, jer bi Kuharić mogao, poručuju tadašnje vlasti, krenuti putem kardinala Stepinca. Ovdje se

ostvarila ona narodna: „Čovjek snuje, a Bog određuje“. Franju Kuharića imenovala je Sveta Stolicom ne samo zagrebačkim nadbiskupom nego i hrvatskim kardinalom. Bogu hvala da smo ga imali! Imali smo dva čovjeka za dva vremena. Stepinac je očuvao Crkvu čistom, a Kuharić ju je gradio na istini. Danas u njima imamo svjetlo za svoje vrijeme. To je Božji dar.

11. *Budući da ste trebali postaviti temelje Vojne biskupije, vjerujem da ste u tome imali i dobar tim suradnika. Što posebno istaknuti?*

Moram se zahvaliti prije svega biskupima i ocima provincijalima, koji su imali osjećaja za pastoral među vojnicima i policajcima.

Želja mi je bila povezati sjever s jugom. Zamolio sam tada splitskog nadbiskupa mons. Jurića da mi dodijeli jednog svećenika, koji bi preuzeo ulogu generalnog vikara Vojnog ordinarijata. Dao mi je vrijednog svećenika mons. Josipa Šantića, dugogodišnjeg generalnog vikara Hvarsko-bračko-viške biskupije, koji je preminuo prije nekoliko godina. Zahvaljujem mojim dosadašnjim svećenicima, na koje sam doista ponosan i zahvalan na njihovoј nesebičnoj ljubavi.

12. *Koliko Vam je poznat mons. Jure Bogdan kao Vaš nasljednik? I što biste mu poželjeli?*

Monsinjora Juru Bogdana dugo poznam. Drago mi je da je upravo on imenovan za budućeg Vojnog ordinarija. On je veoma staložen i razborit svećenik. Već sama činjenica da je bio dugi niz godina rektorom uglednog papinskog Zavoda sv. Jeronima u Rimu, dovoljno govori. Osim toga, on dolazi s juga Hrvatske, iz Splitsko-makarske nadbiskupije, što je veoma važno. Ovo je pokazatelj da Crkva ima kvalitetnih muževa koji danas mogu predsjedati zajednici vjerujućih.

Mons. Jure Bogdan je kao svećenik u vrijeme agresije na Hrvatsku sudjelovao po ratištima, pružajući duhovnu pomoć našim braniteljima. Tim svojim činom pokazao je da voli hrvatskog vojnika i policajca, da mu je spremam uvijek pomoći u njegovim potrebama, tim više što i jedan i drugi žive u specifičnim uvjetima života.

Temelji Vojnog ordinarijata dobro su postavljeni. Treba nastaviti dalje. U pripremi je novi dokument koji se zove „Združena doktrinalna publikacija“. Ovaj će dokument pomoći ne samo Vojnom ordinariju nego i svećenicima Vojnog ordinarijata, kao i nadležnim u vojski odnosno policiji, kako i na koji način još bolje osmisiliti pastoralni rad u Vojnom ordinarijatu, odnosno u vojski. Vojni ordinarij mora biti spremam poći s jednog kraja Hrvatske na drugi dio. Njegovo je područje cijela Hrvatska, i izvan njezinih granica, gdje borave vojnici.

Novom vojnemu biskupu monsinjoru Juri Bogdanu želim da se ne umori činiti dobro. On je sin Dalmacije pa mu nije strano ploviti čamcem. Ovih dana preuzima kormilo Crkve Vojnog ordinarijata. Pa mu želimo sretno more, uz molitvu i blagoslov. ■

LJETOPIS VOJNOG ORDINARIJATA

21. 01. 2016.

Mons. Juraj Jezerinac blagoslovio je prostore Privatnog centra za strance u Ježevu, pored Dugog Sela. Na zajedničkom blagoslovu okupili su se djelatnici Centra predvođeni voditeljem Josipom Biljanom.

Tom prilikom mons. Jezerinac ukazao je na odgovornost posla koji rade. Djelatnici Centra ne samo što u svom radu predstavljaju Republiku Hrvatsku, već je i svaki stranac tu sa svojim problemima kojima se mora posvetiti posebna pažnja.

22. 01. 2016.

U Vojnoj kapelaniji „Sv. Ivan od Križa“ vojni kapelan Željko Savić blagoslovio je djelatnike Središnjice za obavještajno djelovanje u Velikoj Buni.

Kapelan je upućenu duhovnu poruku prenio iz Ivanova evanđelja (Iv 1, 1-18). Istaknuo je da poruku Božića možemo iščitati iz proslova Ivanovog evanđelja koji govori o utjelovljenoj Riječi (Logosu). Bog izlazi iz svoje nepristupačnosti, prilazi ljudima, objavljuje se u Isusu iz Nazareta, očituje se čovjeku. Bog se daje susresti. Bog se daje ljubiti. Nudi nam se kao živa osoba. Ljubav je božanska bit. Bog ne dolazi na svijet da sudi svijetu i čovjeku, ne dolazi da omeđi svoj teritorij, ne dolazi da bi uspostavio strukture vladanja, da uvede neke religijske propise, nego da uspostavi vezu ljubavi čovjeka s Bogom i ljudi međusobno. Najveće dostojanstvo čovjeka je u tome da je od Boga ljubljen i da je tu ljubav pozvan iskazati ljudima. Ta ljubav vidljiva nam je svakodnevno u osobi Isusa Krista. „Stoga, poštovani kolege i pripadnici Središnjice za obavještajno djelovanje, naučimo u godini koja je pred nama prepoznati sadržaje vjere koji su nam kao ljudima i vjernicima dostupni, kako bi bili sposobni prepoznati Boga u nama samima i u životima naših bližnjih. Neka nas naše karijere i dužnosti ne otuđe jedne od drugih. Neka nas još više povežu, da kao ljudi možemo u životu računati jedni na druge“, poručio je vlč. Željko.

23. 01. 2016.

U kapeli Sv. Fabijana i Sebastijana u prostoru bivše vojarne u Jastrebarskom slavlјena je sveta misa povodom blagdana svetih Fabijana i Sebastijana. Misno slavlje predvodio je mons. Juraj Jezerinac u koncelebraciji don Marina Drage Kozića, policijskog kapelana PU zagrebačke.

Nakon svete mise biskup Jezerinac i prisutni uputili su se pred franjevački samostan u Ja-

strebarskom gdje je privremeno smješten „križ-spomenik“, umjetničko djelo vlč. Zlatka Sudca. Postavljanje umjetničkog djela inicirala je Udruga policije branitelja Jastrebarsko, a u samom početku podržao i biskup Jezerinac s idejom da to bude središnje mjesto u gradu za odavanje počasti svima koji su kroz povijest trpjeli i dali svoj život za samostalnu i neovisnu domovinu Hrvatsku.

26. 01. 2016.

U organizaciji 93. zrakoplovne baze Hrvatskog ratnog zrakoplovstva i Protuzračne obrane (HRZ i PZO) u Sinju je obilježena 24. obljetnica pogibije hrvatskih branitelja Branka Fridela, Borisa Kekeza, Davora Šabića, Mladena Škalice i Bojana Vojvode, pripadnika Samostalnog zrakoplovnog voda Split koji su tragično poginuli u padu zrakoplova AN 2 u naselju Šimci u Sinju 26. siječnja 1992.

U susretu sjećanja i zahvale poginulim zrakoplovima sudjelovale su obitelji poginulih branitelja, ratni prijatelji i zapovjednici te izaslanstva lokalnih vlasti Splitsko-dalmatinske županije, gradova Sinja i Splita, predstavnici Udruga iz Domovinskog rata, aero-klubova Sinj i Split, a u ime postrojbe 93. zrakoplovne baze počast je odao zamjenik zapovjednika Eskadrile transportnih helikoptera (ETH) satnik Stjepan Jović.

U program zahvale i sjećanja uključila se i letačka posada ETH koja je s helikopterom Mi-8 MTV preletjela mjesto pogibije sinjskih zrakoplovaca odavši počast i letački pozdrav pripadnicima prve hrvatske zrakoplovne postrojbe utemeljene u Dalmaciji u vrijeme Domovinskog rata.

Svetu misu zadušnicu za poginule zrakoplovce u Svetištu Čudotvorne Gospe sinjske služio je župnik sinjskog svetišta fra Ante Bilokapić u zajedništvu s vojnim kapelanom iz vojarne Zemunik o. Ivom Topalovićem.

Istoga dana: „Ovo su dani u kojima zahvaljujemo Bogu za darove koje nam je udijelio tijekom godine, osobito za članove naših obitelji, prijatelje po kojima jasnije prepoznajemo Božju prisutnost u svakodnevici. Božji blagoslov koji zazivamo i molimo nije samo uobičajena tradicija, on je izraz čovjekove želje i molitve koja vapi iz nutrine njezove duše da svemogući Bog bude onaj koji će ga blagosloviti u životnom hodu kroz novu godinu. Upravo s tom željom obišli smo sve naše pripadnike na svakom njihovom radnom mjestu. Prvoga dana obišli smo vojarnu u Udbini, a drugoga dana vojarne Jasikovac i Perušić. Treći dan odvojili smo za blagoslov cjelokupne vojarne u Gospicu. Svima zahvaljujem na otvorenu srcu i

zajedničkoj molitvi i neka svemogući Bog blagoslov naša nastojanja i putove u novoj godini”, kazao je kapelan vlč. Ivan Blaževac, nakon blagoslova vojarni u kojima pastoralno djeluje.

27. 01. 2016.

Redoviti i prvi ovogodišnji susret svećenika Vojnog ordinarijata u RH održan je u Vojnom ordinarijatu u Zagrebu. U radu su uz imenovanog vojnog ordinarija mons. Juru Bogdana sudjelovali apostolski administrator mons. Juraj Jezerinac, generalni vikar o. Jakov Mamić, te vojni i policijski kapelani iz svih krajeva Hrvatske i pomoćnici vojnih i policijskih kapelana, kao i djelatnici MORH-ovog Odjela za suradnju i MUP-ove Službe za potporu Vojnom ordinarijatu.

29. 01. 2016.

„Ovogodišnji blagoslov PU ličko-senjske započeli smo s blagoslovom Policijske uprave gdje su se okupili svi djelatnici predvođeni načelnikom Antonom Podnarom i načelnicima policijskih postaja. Kroz mjesec siječanj obišli smo Interventnu jedinicu policije, PP Gospić, PP Otočac, PP Senj, PP Karlobag, PP Novalja, PP Korenica i PP Donji Lapac. Blagoslovili smo i granične prilaze Donji Lapac i Užljebić. Na svim mjestima koje smo obišli dočekali su nas naši djelatnici koji su kroz molitvu i čitanje Božje riječi sudjelovali u ovogodišnjem blagoslovu kuća. Zahvaljujem svakom djelatniku s kojim sam se susreo i molio. Neka vas Božji blagoslov prati u novoj 2016. godini”, kazao je kapelan PU ličko-senjske vlč. Ivan Blaževac u osvrtu na ovogodišnji blagoslov.

31. 01. 2016.

Povodom obilježavanja Dana svetog Vlaha, zaštitnika grada Dubrovnika, a ujedno i zaštitnika kapelanie Policijske uprave dubrovačko-neretvanske u župnoj crkvi Uznesenja Blažene Djevice Marije u Rožatu služena je sveta misa koju je predvodio don Jakov Rafael Romić.

Na svetoj misi su pored načelnika PU dubrovačko-neretvanske Tončija Radibratovića, njegovog zamjenika Tončija Glumca i policijskog kapelana don Ive Borića, sudjelovali i načelnik PU zadarške Neven Paškalin i načelnik PU ličko-senjske Ante Podnar kao i policijski kapelani spomenutih policijskih uprava te brojni policijski službenici i djelatnici Policijske uprave dubrovačko-neretvanske kao i članovi udruga proisteklih iz Domovinskog rata.

Misno slavlje uveličala je klapa Policijske uprave splitsko-dalmatinske „Sveti Mihovil“.

Ovom svetom misom policijska kapelanija priđružuje se velikom slavlju grada Dubrovnika i Dubrovačke biskupije.

01. 02. 2016.

Vojni kapelan don Antonio Mikulić pohodio je i blagoslovio djelatnike PU sisačko-moslavačke. Prvi dan, 1. veljače, blagoslovljena je Služba upravnih i inspekcijskih poslova sa djelatnicima ureda načelnika, Policijska postaja grada Siska sa djelatnicima kriminalističke policije, Policijska uprava sisačko-moslavačka na kojoj je prisustvovao i načelnik policijske uprave Marko Rašić. Blagoslov je nastavljen u prostorijama Interventne jedinice policije i prometne policije Sisak.

Narednih dana blagoslovljene su policijske postaje: Kutina, Novska, Petrinja, Glina, Gvozd, Dvor, Hrvatska Kostajnica i Sunja.

Don Antonio Mikulić istaknuo je kako je najveći blagoslov biti potpora svojim kolegama na radnom mjestu. A sve počinje kada budemo veliki u malim stvarima. Dolazit će lijepi i manje lijepi trenuci, na nama je da budemo svjedoci Kristova nauka svojim življenjem i sebedarjem bližnjemu. Zahvalio se na susretljivosti domaćina te im poželio zdravlje i blagoslov u obavljanju njihovih redovitih zadaća.

02. 02. 2016.

Blagdan Prikazanja Gospodinova svečano je proslavljen u kapeli Vojne kapelanie „Sv. Petar i Pavao“ HRZ i PZO u vojarni „Pukovnik Marko Živković“ u Velikoj Gorici. Na početku misnog slavlja okupljeni vjernici su upalili svoje svijeće te je uslijedio obred njihova blagoslova. Uoči svetkovine zaštitnika Dubrovnika sv. Vlaha, na kraju svete mise vojni kapelan je blagoslovio grla svih prisutnih.

Istoga dana: U vojarni Zemunik u organizaciji Vojne kapelanie „Sveti Gabrijel arkanđeo“ simboličnim obredom blagoslova svjeća proslavljen je blagdan Prikazanja Gospodnjeg - Svjećnica. Svetu misu za vjernike pripadnike Oružanih snaga RH u kapelici vojarne predvodio je dekan i vojni kapelan o. Ivo Topalović koji je kazao kako je iz početne tradicije prikazanja djeteta u hramu nastala nuda i živa vjera koja se tako snažno očitovala kroz usklik i himan starca Šimuna koji je izgovorio primajući Isusa na ruke: “Sad otpuštaš slugu svojega, Gospodaru, po riječi svojoj, u miru! Ta vidješe oči moje spasenje tvoje, koje si pripravio pred licem svih naroda: svjetlost na prosvjetljenje naroda, slavu puka svoga izraelskoga” (Lk 2, 29-32).

„Šimun je zajedno s proročicom Anom dočekao trenutak susreta s Isusom slaveći Boga u pokori i molitvi, ostavljajući i nama poruku i nadahnuće kako Isus želi biti svjetlo u našim životima“, poručio je o. Topalović te naglasio kako ponekad to svjetlo i nije lako nositi kroz život no Bog je tu koji nam je ostavio Riječ koja nas može „ozračiti“,

okrijepiti i nahranići kako bi bili što upečatljivija njegova djeca.

„Noseći to Božje svjetlo možemo sigurnije i radosnije hoditi kroz životne putove i staze i rasvjetljavati tminu čiji smo i mi često sami kreatori“, naglasio je dekan Topalović te pozvao na ustrajnost vjere koju su svjedočili starac Šimun i Isusova obitelj.

03. 02. 2016.

U Vojnoj kapelaniji „Sv. Ivan Krstitelj“ u vojarni 123. brigade HV-a u Požegi vojni kapelan vlč. Željko Volarić blagoslovio je grla djelatnika. S dvjema svijecama pristupio bi vjerniku i molio: „Po zagovoru sv. Blaža, biskupa i mučenika, oslobođio te Bog od bolesti grla i svakog drugog zla!“ Taj je blagoslov takozvana blagoslovina u Katoličkoj Crkvi. Temelji se na prastaroj predaji po kojoj je sv. Blaž svojim blagoslovom spasio dječaka kome je u grlu zapela riblja kost.

Kod blagoslovine Crkva moli Božju pomoći u raznim potrebama, a po zaslugama Isusa Krista i zagovoru svetaca.

I pred samu smrt na stratištu, sv. Blaž molio je Boga da milosrdno usliši molitvu svakome koji boluje od grlenih bolesti, a zazove svečevu pomoći pred Bogom. Legenda kaže da se tada iznad sveca pojavio svjetli oblak iz kojeg se začuo glas: »Ja sam onaj Bog koji te do sada proslavio, a nadalje će te još većom slavom užvisiti. Udijelit će svoju milost onima koji budu slavili tvoju uspomenu.« Od tada se kroz sva stoljeća do naših dana slavi ta uspomena na sv. Blaža obrednim grličanjem.

Istoga dana: Sveta misa s blagoslovom grla slavljena je u kapelici „Sv. Franje Asiškog“ u vojarni u Gospiću. „Svjedočanstvo sv. Blaža poruka je svakome od nas da svjedočimo svoju vjeru, da svojim načinom života svjedočimo to i drugima oko nas“, naglasio je okupljenim vojnicima kapelan Ivan Blaževac. Na kraju svete mise kapelan Blaževac je pojedinačno blagoslovio grla okupljenim vojnicima.

Istoga dana: Na blagdan svetog Blaža, biskupa i mučenika, zaštitnika od bolesti grla, u vojarni Zemunik u kapelici svetog Gabrijela arkandela za pripadnike Oružanih snaga RH služena je misa i obred blagoslova grla.

Svetu misu predvodio je dekan i vojni kapelan o. Ivo Topalović koji je kazao kako danas svetom Blažu povjeravamo sebe, zdravlje i poteškoće na koje nailazimo moleći da nas sačuva od svakoga zla. „Neka sveti Blaž otkloni prije svega зло koje čovjek učini prema čovjeku jer to je najveće зло današnjice“, poručio je otac Topalović te istaknuo kako se današnji spomen sveca na poseban način časti i slavi u Dubrovniku.

Izgovarajući riječi: „Po zagovoru sv. Blaža, biskupa i mučenika, oslobođio te Bog od bolesti grla i svakoga drugoga zla!“, kapelan Topalović je potaknuo neka bar jedan dan gori plamen ljubavi u čovjekovu srcu onom snagom koju je svjedočio sveti Blaž ne bojeći se darivanja i žrtve za kršćanske vrednote. „Neka na tom putu po zagovoru svetog mučenika Blaža dragi Bog čuva i blagoslovi našu župnu zajednicu, sve postrojbe Oružanih snaga i cijeli hrvatski narod“, pozvao je dekan Topalović.

Istoga dana: Jutarnjom misom u Središnjici za obavještajno djelovanje u Velikoj Buni proslavljen je blagdan Svjećnice s blagoslovom grla povodom blagdana svetog Blaža.

Vojni kapelan vlč. Željko Savić je u propovijedi istaknuo da: „Ovaj blagdan u kršćanskoj kulturi ima duboko značenje jer označuje svjetlo, ne samo onu svakodnevnu fizičku svjetlost, nego duhovno svjetlo koje prosvjetljuje svakoga čovjeka koji je usmjeren prema vječnosti u Bogu. Na istoku ga se naziva i blagdanom susreta. Bog je u osobi Šimuna i Ane susreo svoj vjerni narod. I mi danas u ovom bogoslužju susrećemo Krista ‘Svjetlo svijeta’. Činimo to u duhu vjere koju primamo na krštenju. Svjeće koje smo upalili znak su Božjega naroda – svakoga od nas koji se trudi ići prema svjetlu i biti svjetlo. To nutarnje svjetlo nije lako prepoznati a još manje slijediti. Zato bismo temu ovog našeg blagdanskog razmišljanja mogli sažeti u: ‘prepoznati svjetlo i biti svjetlo.’“ Na kraju svete mise uslijedio je i blagoslov grla.

05. 02. 2016.

Slovenska vojska je u Ljubljani od 1. do 5. veljače organizirala Međunarodnu konferenciju zapovjednika vojnih kapelana (International Chief of Chaplains Conference - IMCCC). Suorganizator konferencije pod naslovom „Vojno posredovanje u (humanitarnim) kriznim trenucima: odgovornost kapelana“, bio je američki stožer NATO-a u Europi.

Učesnici konferencije stigli su iz 31. zemlje svijeta, s pet kontinenta i pripadaju različitim vjeroispovijestima. Među njima su bili i hrvatski predstavnici vojni kapelan o. Ante Mihaljević i policijski kapelan don Marin Drago Kozić.

06. 02. 2016.

Pod misom u prisutnosti roditelja, rodbine i prijatelja u svetištu Svetе Mati Slobode na Jarunu sklopili su svoj savez zajedništva života Ana-Marija Brajdić i Dražen Kovačić, pripadnici specijalnih snaga policije. Pripremili su se tečajem priprave za brak u Zagrebu, a misu i obred vjenčanja predvodio je p. Mirko Vukoja, vojni kapelan Zapovjedništva specijalnih snaga u Delnicama.

09. 02. 2016.

Euharistijsko slavlje trećeg dana trodnevnice uoči „Stepinčeva“ u zagrebačkoj katedrali predvodio je apostolski administrator Vojnoga ordinarijata mons. Juraj Jezerinac. U koncelebraciji bili su mons. Juraj Batelja, postulator kauze za proglašenje svetim blaženog kardinala Alojzija Stepinca, preč. Stjepan Večković, kancelar Nadbiskupskoga duhovnog stola, vlč. Marko Kovač, moderator Nadbiskupskog duhovnog stola, te policijski kapelan don Marin Drago Kozić. Asistirali su bogoslovi Požeške biskupije.

Istoga dana: U zapovjedništvu Hrvatske kopneće vojske u Karlovcu blagoslovljena je kapelica Bl. Alojzija Stepinca. Misno slavlje predvodio je mons. Juraj Jezerinac u zajedništvu s dvadesetak svećenika Karlovačkog dekanata i vojnim i policijskim kapelanicima. Istovremeno je proslavljen i Dan kapelaniće HKoV-a. U slavlju su sudjelovali kao domaćin general bojnik Mladen Fuzul s načelnicima i djelatnicima zapovjedništva. Na misi su nazočili i karlovački župan, gradonačelnik, načelnik policije i vatrogasci grada Karlovca. Na početku, nakon pozdrava domaćina vlč. Vladislava Mandure, biskup je blagoslovio vodu i kapelu, a zatim je slavljena sv. misa. U propovijedi je biskup govorio o blaženom Alojziju Stepinu, njegovoj žrtvi i njegovoj ljubavi prema domovini. Ispričao je i iskustvo osobnog susreta i razgovora s blaženikom.

Na kraju se svima opet obratio vojni kapelan domaćin, i zahvalio na dolasku i sudjelovanju u slavlju. Na poseban način se zahvalio mons. Jezerincu koji je sve godine kao vojni ordinarij dolazio i pastirske hrabrio i vodio povjerenu mu pastvu. Vlč. Mandura je naglasio da se nuda da veze ostaju jer je kuća mons. Jezerinca nedaleko od Karlovca. Posebnu zahvalu dobila je klapa HRM „Sv. Juraj“ koja je pjevala pod misom. Druženje je nastavljeno u vojarni u Domobranskoj, a prije molitve i blagoslova hrane nazočnima se obratio i general Fuzul, koji je kratko istaknuo i poistovjetio muku i negiranje ličnosti bl. Alojzija Stepinca s povješću i križnim putem hrvatskog naroda.

10. 02. 2016.

Povodom blagdana Pepelnice u kapeli Svetog Križa u vojarni Bilogora u Bjelovaru slavljena je sveta misa, blagoslov pepela te pepeljenje priпадnika TRP i trb/gombr čime smo ušli u korizmeno vrijeme, izvjestio je policijski kapelan vlč. Damir Vrabec.

Istoga dana: U crkvi sv. Frane u Splitu na Obali na Čistu srijedu djelatnici Policijske uprave splitsko-dalmatinske prisustvovali su svetoj misi te su na taj način zajednički obilježili početak ko-

rizme. Misu je predvodio fra Nikola Mate Roščić koji je u propovjedi naglasio kako je korizma vrijeme milosrđa, posta i molitve.

Na misi je održan i obred pepeljenja. Tijekom mise vjernici su mogli pristupiti i sakramentu ispjedjiti te i na taj način obilježiti početak korizme.

Istoga dana: Vojni kapelan Hrvatskog ratnog zrakoplovstva i Protuzračne obrane o. Viktor Grbeša je na Čistu srijedu za sve pripadnike koje se nalaze u vojarni "Pukovnik Marko Živković" predvodio svetu misu pod kojom je bio obred pepeljenja, znak pokore i početak korizmenog vremena.

Istoga dana: Početak korizmenog vremena Policijska uprava dubrovačko-neretvanska započela je svetom misom i obredom pepeljenja. U propovjedi je policijski kapelan don Ivo Borić pozvao da živimo u zajedništvu jer smo tako bliži Bogu. Takoder je naglasio da iskoristimo ovu izvanrednu godinu Božjeg milosrđa za osobni duhovni razvoj.

Istoga dana: Apostolski administrator Vojnog ordinarijata mons. Juraj Jezerinac predvodio je u kapeli na zagrebačkom Ksaveru misu s obredom pepeljenja.

Nakon što je u znak pokore posuo pepelom glave nazočnih djelatnika ordinarijata kao i okupljenih vjernika, biskup je uvodeći u misno slavlje objasnio što su Pepelnica i korizma, a napose što su post, molitva i milostinja. Kazao je da su oni sredstva kojima čovjek može ostvariti raspoloženje i osjetljivije srce za Boga i čovjeka, te što su značili u Starom zavjetu i kao i u Isusovo doba. Posebno je istaknuo da su ova Pepelnica i početak svetog korizmenog vremena u znaku Godine milosrđa, pa je nazočne pozvao da ovu korizmu, kao i cijelu godinu, nastoje na milosrđu prema potrebitima, te im ta vježba bude ne samo korisna kroz korizmu, nego za cijeli život.

Istoga dana: U crkvi sv. Roka u Virovitici proslavljen je Dan Policijske kapelaniće "Blaženi Alojzije Stepinac".

Svetu misu je predvodio policijski kapelan Ozren Bizek u koncelebraciji s policijskim kapelanom Ivicom Horvatom. Sudjelovali su načelnik PU virovitičko-podravske Mirko Kostelac sa suradnicima, policijski službenici PU virovitičko-podravske te Josip Zagorščak, voditelj Samostalne službe za suradnju s Vojnim ordinarijatom u Ministarstvu unutarnjih poslova i njegov suradnik Darko Šantek.

Istoga dana: U prostoru Policijske uprave karlovačke za djelatnike policije slavljena je sveta misa koju je predvodio policijski kapelan vlč. Andrija Markač. Današnjim danom započinje korizma, koja je priprema za blagdan Uskrsa.

Vlč. Markač podsjetio je da se prema običaju na ovaj dan vjernici obilježavaju pepelom te na taj način potvrđuju da su spremni na obraćenje, post, pokoru, molitvu i vršenje dobrih djela.

Istoga dana: Na vojnem poligonu Oružanih snaga Republike Hrvatske „Eugen Kvaternik“ u Slunju, svetom misom uz obred pepeljenja obilježen je početak korizmenog vremena, intenzivnije priprave za kršćanski blagdan Uskrs.

Svetu misu predvodio je vojni kapelan Vojne kapelarije „Blaženi Ivan Merz“ don Milenko Majić. Misi su nazočili pripadnici postrojbi smještenih na vojnem poligonu, najvećim dijelom Topničko raketne bojne Gardijske motorizirane brigade predvođenih zapovjednikom TRB-a bojnikom Davorom Stefanovićem i Središta za borbenu obuku predvođeni zapovjednikom Središta i ujedno vojnog poligona brigadirom Ivanom Jurijem. Svetoj misi nazočilo je i nekoliko pripadnika koji su uključeni u vježbu „Mir 16/1“.

Don Milenko naglasio je u homiliji značaj korizmenog vremena, istaknuvši kako bi ovo vrijeme bilo putokaz da uvidimo jesmo li na putu kojim nas Bog vodi prema vječnosti ili smo na raskrižjima svog životnog puta krenuli nekom pogrešnom stazom. Ističući smisao posta i odricanja napomenuo je da oni nemaju smisla ako nemaju svoju svrhu, a to je da pomažemo sebi u svom duhovnom rastu i još važnije, da svojim bližnjima pomažemo i podupiremo ih u nedačama života. Pozvao je nazočne da se uključe u akciju pomoći jednom teško oboljelom pripadniku. „Uključivanjem u ovu humanitarnu akciju, više od materijalne pomoći, pokazat ćemo našem pripadniku potporu i ljudsku i kršćansku blizinu u njegovoj bolesti i osamljenosti“.

Potom je uslijedio obred pepeljenja svih nazočnih, kao simboličnim činom spremnosti na pokoru i odricanje. A riječi „Sjeti se čovječe da si prah i da ćeš se u prah pretvoriti“, pokazuju nam našu malenkost i prolaznost.

Istoga dana: Liturgijskim slavlјima Čiste srijede u Vojnoj kapelariji „Bl. Alojzije Stepinac i Sv. Andeli čuvari“, započelo je korizmeno vrijeme. Mise s obredom pepeljenja slavlјene su i u vojarni na Kamenskom i u vojarni u Karlovcu.

„Ovo je prvi put da početak korizme slavimo u blagoslovljenim kapelicama čime je i izvanjski okvir doličnog sudjelovanja u liturgiji na željenoj razini. Od trenutka blagoslova kapelice na Kamenskom uočljivo je da pripadnici i u slobodno vrijeme dolaze u kapelicu i kroz molitvu i susret s Presvetim oltarskim sakramenton svjedoče svoju vjeru. Sada kad je blagoslovljena kapela u zapovjedništvu HKoV-a siguran sam da će se takvo iskustvo i ovdje ponoviti“, istaknuo je vlč. Vladislav Mandura, vojni kapelan.

U svojim propovijedima vlč. Mandura je rastumačio da korizma ne stavlja naglasak prvenstveno na odricanje od nečega ili nekog poroka nego u prvom redu potiče donošenje odluka koje će nam pomoći postati „novi čovjek“. Predložio je da se možemo odreći npr.: psovke koja je sigurno jedno od najvećih zala u našem narodu. Takva odluka bi sigurno bila plodonosnija od toga da se jednostavno samo odričemo slatkiša, alkohola, nikotina... Naglasio je da odmah na početku korizme treba pogledati naprijed i prepoznati Uskrs – vječni život, kao cilj koji daje smisao vjezi kršćana i životu prema vjerskim načelima. U konačnici korizma i jest priprava na proslavu te svetkovine.

Istoga dana: U petrinjskoj vojarni “Pukovnik Predrag Matanović” veliki broj pripadnika OS RH ispunio je kapelicu Sv. Ilike Proroka, želeći prisustvovati na svetoj misi i obredu pepeljenja. Svetu misno slavlje predvodio je vojni kapelan don Antonio Mikulić.

Kapelan je vojnicima poručio da smo u korizmi svi pozvani na promjene. Prije svega, promjene srca, a onda i nastojanja da s riječi odemo na konkretna djela u našim životima. Pepeo simbolizira čovjekov početak i svršetak, iz zemlje uzet u zemlju će se vratiti. Neka ova korizma bude drugačija od ostalih... posvetite Bogu nekoliko minuta dnevno... i tražite ga milost kako bi uvidjeli svoje mane i ispravili ih. Korizma je duhovno razdoblje, propitivanja i posvjetevanja svoje realnosti pred Bogom. Privilegirano je to vrijeme odricanja i dobivanja. Odricanja od zemaljskog, raspadljivog, a dobivanja duhovnog i neprolaznog.

Istoga dana: U požeškoj vojarni 123. brigade HV-a odnosno u kapelici Sv. Ivana Krstitelja slavljen je euharistijsko slavlje s obredom pepeljenja. Misno slavlje predvodio je vojni kapelan Vojne kapelarije “Sveti Ivan Krstitelj” vlč. Željko Volarić. Vojni kapelan najprije je blagoslovio pepeo, a zatim ga stavio vjernicima na čelo pri tom govoreći: “Obratite se i vjerujte evanđelju!”

Pepeo se uzima iz spaljenih maslinovih grančica od prethodne Cvjetnice. Pepeo u kršćanskoj simbolici znak je pokore i obraćenja, otvaranja teških, dugih zabravljenih vrata prema drugima. Pepeo poziva na iskrenost i razgovor te dotiče dušu čisteći je od nakupljenog taloga zla, prkosa i oholosti. Čovjeka, koji vjeruje u uskrsnuće, pepeo podsjeća na prolaznost života. To je ujedno i poziv na obraćenje k pravim i istinskim vrijednostima.

Istoga dana: U crkvi Sv. Mihovila u Policijskoj akademiji svetom misom i obredom pepeljenja vjernici Policijske akademije započeli su svoj korizmeni hod duhovne priprave za proslavu Uskrsa. Sv. misu i obred pepeljenja predvodio je

policajski kapelan fra Frano Musić. U propovijedi pozvao je okupljene na pokoru i na istinsko obraćenje Evandželu.

Pepelnica je kršćanski spomandan kojim započinje korizma. Slavi se 40 dana prije Uskrsa kao priprava za Uskrs, ne računajući nedjelje i predstavlja dane pokore, razmišljanja, nemrsa i posta. Liturgija nam korizmu predstavlja kao vrijeme milosti i spasenja: "Evo sad je vrijeme milosno, evo sad je vrijeme spaša!"

Na blagdan Pepelnice, svećenik posipa vjernike pepelom uz riječi: "Sjeti se čovječe da si prah i da ćeš se u prah pretvoriti" ili "Obratite se i vjerujte Evandželu!" Crkva nam upućuje poziv da ozbiljno razmislimo o svom životu te da se osobno i zajednički nastojimo istinski obratiti. Pepeo je simbol pokore i poziv je kršćanima da razviju duh poniznosti i žrtve, a također podsjeća da je Bog velikodušan i milosrdan onima koji mu se obraćaju pokorna srca.

Istoga dana: Vojni kapelan vlč. Željko Savić je u Velikoj Buni predvodio misno slavlje s obredom pepeljenja te uveo svoju vojničku zajednicu u korizmeno vrijeme – bližu pripravu za blagdan Uskrsa. Korizmeno razmišljanje započeo je s pitanjem na koje svatko treba odgovoriti: „Jesam li mudar ili lakomilen graditelj svoga života?“

U svojoj propovjedi je istaknuo: „Često postoji nesklad između riječi i djela u jednoj te istoj osobi. Usta govore jedno, a djela drugo. Puni smo tih nesklada. To nas čini onakvima kakvi možda i nismo, narušava cjelinu naše osobnosti, čini nas licemjernima. Taj nesklad uvijek ima loše posljedice, one na svu sreću nisu jednakо sudbonosne. Iako taj nesklad uvijek nešto ruši, on je sudbonisan tamo gdje ruši naše vlastito biće. Vršiti ili ne vršiti Božju volju, s time sve stoji i pada. Već sada imamo mnoga iskustva da stvari koje ne gradimo na Božjoj riječi propadaju. Kada to doživimo, zapitajmo se uvijek: „zašto mi se to dogodilo?“ U većini slučajeva naći ćemo prave odgovore“, ustvrdio je.

Istoga dana: Vjernici Policijske kapelarije "Majka Božja Kamenitih vrata" svetom misom i obredom pepeljenja započeli su svoj korizmeni hod. Misu je služio policijski kapelan don Marin Drađo Kozić.

U propovijedi je don Marin naglasio da današnjom misom na početku korizme započinje vrijeme odricanja koje možemo povezati sa žrtvom ljubavi. U ovoj misi prikazujemo nebeskom Ocu naše molitve za pokojnog Mateja Gorički, sina našeg djelatnika. Obitelj Gorički koja se žrtvovala za svoje dijete. Svaki prerani odlazak s ovoga svijeta podsjeća nas na zagonetku ljudskog života koja se najteže osjeća u trenutcima kada izgubimo one koje smo voljeli. Pred smrću se čovjek

sam po sebi osjeća bespomoćan. No pred mistrijem smrti u pomoć mu dolazi sam Bog. Na temelju božanske objave, Isusovi vjernici znaju da je Bog stvorio čovjeka za vječnost, za sretan život s Bogom, s onu stranu groba. Kršćanska vjera nas uči da će tjelesna smrt biti napokon pobijeđena. Bezuvjetna ljubav koju ste kao roditelji pružili svom bolesnom djetetu jest ljubav koja je drukčija od svake druge. To je ljubav kojom roditelji ljube svoje malo dijete kojega drže u naručju: gledaju ga, dive mu se i vole ga. Još dok dijete nije ničim zaslužilo njihovu ljubav, oni su spremni za njega toliko toga žrtvovati, a vi ste se žrtvovali za vaše dijete. Matej je to osjećao. To je ljubav koja se ne može i ne mora ničim zaslužiti. To je, napokon, ljubav kojom Bog nas ljubi. Ljubav je znak raspoznavanja svih koji vjeruju u Krista. U Evandželu ovoga današnjeg dana susrećemo se s trostrukim Isusovim pozivom da svoj život obnovimo postom, molitvom i milostinjom. Tako nas Isus nanovo izaziva da ga slijedimo, da restemo u prijateljstvu s njim, da sazrijevamo, da donosimo bogat plod svakodnevnom djelatnom ljubavlju prema bližnjemu, poručio je policijski kapelan.

Istoga dana: Zajednica PU ličko-senjske i PP Gospić okupila su se u katedrali Navještenja BDM kako bi započela milosno vrijeme korizme. Misno slavlje predvodio je policijski kapelan vlč. Ivan Blaževac.

„Pazite da svoje pravednosti ne činite pred ljudima da vas oni vide – Kristov je poziv svakom čovjeku da sve ono što čini ne čini u egocentričnoj želji već sa željom općeg dobra, to je poziv svakome od nas koji služimo svakom građaninu ove zemlje, neka naša djelatnost uvijek bude s plemenitim ciljem, da vlast koja nam je dana bude prvotno služenje drugome, naglasio je kapelan u svojoj homiliji. Nakon blagoslova pepela kapelan je posuo svakog policajca i pozvao ga na obraćenje riječima: „Obrati se i vjeruj evandželu“.

Istoga dana: Po tradiciji, večernju misu na Stepinčevu u župnoj crkvi Presvetoga Trojstva u Krašiću predvodio je apostolski administrator Vojnoga ordinarijata mons. Juraj Jezerinac. Uvodeći u euharistijsko slavlje, biskup je povezao spomen na 56. obljetnicu smrti bl. kardinala Alojzija Stepinca i blagdan Pepelnice. Riječima koje izgovara svećenik pri pepeljenju, vjernike je potaknuo "da budu svjesni svoga kratkog ovozemaljskog života i svoga kršćanskog dostojarstva; da u sebi probude vjeru, ukoliko je oslabila, da znamo cijeniti Isusovu smrt na križu".

11. 02. 2016.

Vojna kapelarija „Sveti Petar i Pavao“ HRZ i PZO je u suradnji s Udrugom veterana 145. bri-

gade HV. organizirala u vojarni „Pukovnik Marko Živković“ na Plesu predavanje na temu: „Sjećanje na hrvatski domovinski obrambeni rat“. Predavanje je održao Miljenko Bađun, poručnik u miru, branitelj i član Udruge, koji je ujedno i jedan od pokretača edukacijskog projekta Programa kulture, znanja i sjećanja na Hrvatski domovinski obrambeni rat - HURAVAT.

Susret s braniteljima sastojao se iz predavanja, tribine i izložbe znakovlja Hrvatske vojske autora Renata Vinceta.

Susretu su nazočili i pripadnici Udruge, branitelji: Nenad Huzanić i Tomislav Mikojević.

Predavaču na iscrpnom, emotivnom i stručnom predavanju, braniteljima i djelatnicima zahvalio je vojni kapelan o. Viktor Grbeša.

12. 02. 2016.

Povodom Dana Vojne kapelani „Sv. Valentin“, u vojarni „Tuškanac“ u Zagrebu slavljenja je sveta misa koju je predvodio apostolski administrator mons. Juraj Jezerinac uz sudjelovanje vojnih kapelana Zagrebačkog dekanata. Uz pripadnike Počasno-zaštitne bojne, na misnom slavlju sudjelovala je i pročelnica Vojnog ureda Predsjednice RH, brigadna generalica Gordana Garašić, djelatnice Ureda Predsjednice RH te predstavnici Središta za međunarodne vojne operacije sa zapovjednikom pukovnikom Ivicom Plejićem.

Misno slavlje svojim pjevanjem uljepšala je klapa HRM-a „Sveti Juraj“.

Na kraju misnog slavlja vojni kapelan Počasno-zaštitne bojne pater Zdravko Barić zahvalio se svima na sudjelovanju i organizaciji Dana vojne kapelani sa željom da se u vojarni „Tuškanac“ uskoro sagradi kapelica.

Zapovjednik Počasno-zaštitne bojne brigadir Slobodan Kratohvil zahvalio je biskupu Jurju Jezerincu na dolasku, darujući mu prigodni dar - crvenu beretku Počasno-zaštitne bojne kao znak bliske suradnje između ove postrojbe i Vojnog ordinarijata koja postoji više od 20 godina i osobito je prepoznatljiva prilikom Međunarodnog vojnog hodočašća u Lourdesu te hodočašća Hrvatske vojske i policije u Mariju Bistricu.

Kako je sv. Valentin zaštitnik zaljubljenih i obitelji, na kraju svete mise podijeljena su licitarska srca svim sudionicima misnog slavlja.

13. 02. 2016.

Šezdesetak policijskih djelatnika djelatnika PU zagrebačke, povodom Stepinčeva, hodočastilo je u Krašić, njegovo rodno mjesto i mjesto zatočeništva. U Krašiću ih je dočekao Josip Štefanić, rođeni Krašićanac, djelatnik AKD zaštite u Vojnom ordinarijatu, te ih poveo u općinsku vijećnicu gdje ih je dočekao načelnik općine Krašić Josip

Petković Fajnik. U srdačnom dočeku pozdravio je sve hodočasnike i zaželio dobrodošlicu. Policijski kapelan don Marin Drago Kozić se zahvalio na dobrodošlici i pozdravio sve prisutne. Hodočašće je imalo nekoliko dijelova. Najprije su se duhovno okrijepili u župnoj crkvi Presvetoga Trojstva slavljenjem svete mise koju je služio policijski kapelan. Pozdravljajući sve prisutne don Marin je u propovijedi govorio o životu blaženog Alojzija Stepinca. „Divimo mu se zbog mučeništva kojeg je podnio jer je odbio nalog komunističkih vlasti odvojiti Katoličku Crkvu u Hrvata od Svete Stolice, no on je svoju snagu skupljao od najranijih dana u rodnom Krašiću, stavljajući ljubav prema Bogu na prvo mjesto. U ovom korizmenom vremenu u kojem se nalazimo i uz molitvu pobožnosti križnog puta u kojem proživljavamo Kristovu muku, možemo bolje razmatrati i mučeništvo blaženoga Kardinala“, poručio je policijski kapelan.

Nakon mise župnik vlč. Dragutin Kučan govorio je o svetačkom liku Blaženika. Iznosio je mnoge poticajne zanimljivosti, a posebno o danima zarobljeništva u Krašiću. Potom su se u manjim skupinama uputili u župnu kuću, u razgledavanje prostorija u kojima je blaženik provodio dane kućnoga pritvora. Nakon zajedničkog fotografiranja uputili su se u Pribić. Nezaobilazna je bila prekrasna grkokatolička crkvica Blagovijesti gdje ih je dočekao domaćin župnik Nenad Krajačić. Svoje dojmova zabilježili su u knjizi dojmova, a onda posjetili župnu crkvu Sv. Siksta, staru više od tisuću godina. Crkva koja je najstarija i najvrednija u Pribiću, rodnom mjestu kardinala Franje Kuharića. Na povratku kući posjetili su franjevački samostan i crkvu Blažene Djevice Marije u Jastrebarskom i zaustavili se u Samoboru.

17. 02. 2016.

U Krivom Putu obilježena je 22. obljetnica pogibije brigadira Hrvatske vojske Damira Tomljanovića Gavrana, jednog od najvećih heroja Domovinskog rata koji je 1994. godine poginuo na obroncima Velebita. 22. obljetnicu organizirala je Udruga ratnih veterana 1. gardijske brigade "Tigrovi". Vojni kapelan vlč. Vlado Mandura predvodio je misu zadušnicu u koncelebraciji s vojnim kapelanom don Milenkom Majićem, koji je propovijedao, te policijskim kapelanom Ivanom Blaževcem, koji je vodio blagoslov na groblju.

Komemoracija je otpočela polaganjem vijenaca na mjesnom groblju, potom je slavljena sv. misa u župnoj crkvi Gospe Snježne, a suborci su potom obišli spomen-sobu u Krivome Putu koja nosi Gavranovo ime.

U obranu domovine uključio se 5. kolovoza 1990. kada je pristupio postrojbi Jedinice za posebne

namjene MUP-a RH u bazi Rakitje pokraj Zagreba, a osnivanjem Zbora narodne garde u 1. gardijsku brigadu dragovoljno pristupa 15. svibnja 1991. godine. Već dva mjeseca kasnije imenovan je zapovjednikom satnije, a prvi tereni bili su mu istočna Slavonija, Banovina i Kordun. Dogodine, 1992., odlaskom postrojbe na južno bojište Gavran sudjeluje u borbama za deblokadu Dubrovnika, potom odlazi na karlovačko bojište, pa na obronke Velebita, na vrlo zahtjevnu bojišnicu, u često nemogućim i surovim vremenskim uvjetima.

23. 02. 2016.

Za iznimian doprinos neovisnosti, cjelovitosti i međunarodnom ugledu Republike Hrvatske te za uspješan razvoj odnosa hrvatske države i vjerskih zajednica, predsjednica Republike Kolinda Grabar-Kitarović dodijelila je odlikovanje Red kneza Trpimira s oglicom i Danicom mons. Jurju Jezerincu, apostolskom administratoru Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj.

26. 02. 2016.

Jutarnjom misom u Središnjici za obavlještajno djelovanje u Velikoj Buni, vojni kapelan vlč. Željko Savić oprostio se od svojih vjernika pred odlazak u Međunarodnu vojnu misiju - 4. HRVCON u Afganistan.

Uz propovijed od današnjeg misnog čitanja i radu u vinogradu, te o plodovima vinograda, velečasni Željko naglasio je da ne stavljamo ograde jedni prema drugima i ne podižemo kule da bi se s visine gledali, već da pružimo jedni drugima sami sebe. Jer ljudskost prema bližnjemu, prema onom koji stoji do nas, izgrađuje nas da kročimo prema božanskom. Na kraju je najavio da će brzo proći i to misijsko djelovanje, te će se ubrzo vratiti, a u vrijeme odsutnosti mijenjat će ga fra Marko Medo, vojni kapelan za MORH i GS OS RH. Za fra Marka Medu velečasni Željko istaknuo je da taj svećenik uistinu ima puno toga za ponuditi u duhovnoj i pastoralnoj izgradnji svakog od nas, te da mu se bez ustručavanja obratimo u svakoj potrebi, naravno i da ga primimo kao jednog od nas, te mu tako pružimo zadovoljstvo pastoralnog djelovanja u našoj sredini.

28. 02. 2016.

Novozaređeni vojni biskup mons. Jure Bogdan dan nakon svog biskupskog ređenja proslavio je mladu biskupsku misu u splitskoj prvostolnici Sv. Dujma. U koncelebraciji su bili splitsko-makarski nadbiskup i metropolit Marin Barišić, apostolski nuncij mons. Petar Rajić i mons. Martin Vidović te četrdesetak svećenika, među kojima su bili i studenti Papinskoga hrvatskog zavoda

sv. Jeronima u Rimu.

Na početku slavlja, okupljene je pozdravio nadbiskup Barišić i zaželo im dobrodošlicu u najstariju katedralu na svijetu. "Ovo je velik dan za sve nas, i dostoјno je, dragi naš Jure, da si za ovo slavlje izabrao baš splitsku prvostolnicu. Tu si zaređen za đakona i svećenika, a tu i danas kao časnik Isusa Krista još dublje ulaziš u njegovo otajstvo", istaknuo je. Spomenuo je kako prva trideset i četiri biskupa koji su predsjedali Split-skom biskupijom nisu bili rođeni na njenom te- ritoriju. Taj niz prekinut je "domaćim sinovima" mons. Franom Franićem, mons. Antom Jurićem i mons. Marinom Barišićem. Ponosno je istaknuo da je nadbiskupija danas toliko bogata da je da- rovala svoje svećenike za biskupe drugima, spo- menuvši pritom mons. Martina Vidovića, dubro- vačkog biskupa Matu Uzinića i novozaređenog vojnog biskupa Juru Bogdana. Čestitavši još jed- nom mons. Bogdanu, zaželio je da mu zagovor sv. Dujma i svih Solinskih mučenika pomogne da bude svjedok Kristova križa i uskrsnuća.

Na samom kraju misnog slavlja, koje je pjesmom obogatio katedralni zbor pod ravnanjem mo- don Šime Marovića, nadbiskup Marin Barišić pojasnio je kako su biskupski prsni križ i prsten mons. Bogdana izrađeni po uzoru na križ iskle- san na staroj oltarnoj ploči koja se danas nalazi na zidu katedrale Sv. Dujma. Prsni križ dar je mons. Barišića, a prsten je dar kanonika Prvostolnog kaptola u Splitu. "Kada osjetiš na leđima križ, neka ti ovaj prsni da snagu, a ovaj prsten neka te podsjeti da su tvoji splitsko-makarski svećenici uvijek uza te", zaključio je mons. Barišić.

29. 02. 2016.

Mons. Jure Bogdan, novi vojni biskup u Republiци Hrvatskoj, predsjedao je euharistijskim slavlјem u Svetištu Gospe Sinjske. Dva dana nakon biskupskog ređenja u splitskoj konkatedrali, mons. Bogdan je došao u Sinj „kao hodočasnik, da zamoli Gospu za svoju budućnost kao biskup, vojni ordinarij u Republici Hrvatskoj“. Euharistij- sko slavlje je započelo u 8 sati, a koncelebrirali su fra Joško Kodžoman, provincial Provincije Pre- svetog Otkupitelja, fra Petar Klapež, gvardijan i čuvar Svetišta, fra Ante Bilokapić, sinjski župnik, vlč. Marko Đurin, vicerektor Hrvatskog zavoda sv. Jeronima u Rimu, svi svećenici iz Zavoda te svećenici iz sinjskog samostana. Bilo je ukupno 40 svećenika, a crkva je bila popunjena. Liturgijsko pjevanje animirao je mješoviti župni zbor, a đakonirao je fra Dujo Jukić. Bila je nazočna i gđa Kristina Križanac, obnašateljica dužnosti grada- načelnika, kao i predstavnici Viteškog alkarskog društva.

Na kraju euharistijskog slavlja obratio se fra Petar

Klapež, istakavši u ime otaca franjevaca posebnu zahvalnost mons. Bogdanu što dva dana nakon biskupskog rečenja slavi misu zajedno sa svećenicima iz sinjskog samostana i sa svećenicima iz Hrvatskog zavoda sv. Jeronima u Rimu, upravo pod okriljem Čudotvorne Gospe Sinjske, s kojom ste – zajedno sa svojim roditeljima – povezani od ranog djetinjstva, a kojoj već toliko godina iz zahvalnost za primljene milosti hodočastite i njoj se molite. U ime okupljenog naroda Božjeg i franjevaca, o. gvardijan je Biskupu darovao sliku Gospe Sinjske. Poslije zajedničke molitve pred milosnim likom Gospe Sinjske i prijema u samostanu, svećenici i vojni biskup Bogdan posjetili su Muzej Sinjske alke.

Istoga dana: U kapeli Vojne kapelanie "Sv. Petar i Pavao" HRZ-a i PZO svetim misnim slavlјem započeo je svečani ispraćaj četvrtog hrvatskog kontingenta za misiju "Resolute Support" (Odlučna potpora) u Afganistanu.

Misno slavlje predvodio je generalni vikar Vojnog ordinarijata o. Jakov Mamić u koncelebraciji s vojnim kapelanicima: vlc. Vladislavom Mandurom, o. Zdravkom Barićem, vlc. Markom Medom, o. Viktorom Grbešom i vlc. Željkom Savićem koji s kontingentom odlazi u misiju.

02. 03. 2016.

U sjedištu Vojnoga ordinarijata u Zagrebu izvršena je primopredaja službe vojnog ordinarija pred Zborom savjetnika Vojnog ordinarijata. Novozaređeni vojni biskup Jure Bogdan pokazao je Zboru bulu imenovanja te je temeljem članka 382 st. 3 Zakonika kanonskog prava kanonski preuzeo službu.

Istoga dana: U Vojnom ordinarijatu izvršena je primopredaja službe vojnog ordinarija između bivšeg vojnog biskupa mons. Jurja Jezerinca i novog vojnog biskupa mons. Jure Bogdana. Nakon kanonskog preuzimanja službe pred Zborom savjetnika održana je svečanost na kojoj su nazočili visoki uzvanici.

03. 03. 2016.

Na vojnem poligonu „Eugen Kvaternik“ na Slunju, održan je dekanatski susret Karlovačkog vojnog dekanata. Sastanku su nazočili svi vojni kapelani i njihovi pomoćnici, osim narednika Daniela Radinovića. Na početku su sve pozdravili domaćini don Milenko Majić i brigadir Ivan Jurilj.

Teme sastanka su bile: aktualizacija internetskih stranica dekanata i kapelanja, plan za dekansku vizitaciju, dogovor o ljetovanju djece na Malom Lošinju.

Razgovarali su i o dogovorenom hodočašću HKoV-a na Udbinu (14. rujan). Za organizaciju i provedbu su odgovorni don Milenko Majić i vlc. Vladislav Mandura koji će s Vojnim ordinarijatom i zapovjedništvom HKoV-a pokrenuti potrebne aktivnosti.

Istoga dana: Vojni ordinarij mons. Jure Bogdan u pratnji generalnog vikara Vojnog ordinarijata Jakova Mamića i kancelara Vojne biskupije Roberta Stipetića, posjetio je Ministarstvo unutarnjih poslova.

04. 03. 2016.

Novozaređeni vojni ordinarij mons. Jure Bogdan sastao se s ministrom obrane Josipom Buljevićem. Na sastanku su nazočili i generalni vikar Vojnog ordinarijata o. Jakov Mamić, pomoćnik ministra za ljudske resurse Zoran Piličić, glavni tajnik Ministarstva obrane Petar Barać, tajnik Kabineta Goran Grošinić, načelnik Odjela MORH-a za potporu Vojnom ordinarijatu bojnik Petar Klarić te kancelar biskupije Robert Stipetić.

Istoga dana: U Malom Lošinju od 1. do 4. ožujka održane su duhovne vježbe. Voditelj duhovnih vježbi bio je vojni kapelan o. Zdravko Barić, a sudjelovalo je 17 polaznika iz tri vojne kapelanie: "Sveti Ivan Krstitelj" iz Požege, "Sveti Ilija Prorok" iz Petrinje i "Sveti Valentin" iz Zagreba.

06. 03. 2016.

Mons. Jure Bogdan, novozaređeni vojni ordinarij, predvodio je svoje prvo nedjeljno sveto misno slavlje u Vojnom ordinarijatu u RH na IV. korizmenu nedjelju.

Istoga dana: Novozaređeni vojni ordinarij mons. Jure Bogdan predvodio je križni put Hrvatske vojske i policije na IV. korizmenu nedjelju na Ksaverskom perivoju u Zagrebu. Ordinarij, vojni i policijski kapelani, pripadnici Počasno-zaštitne bojne, vojnici, policajci, kadeti Hrvatske vojske i polaznici Policijske akademije u procesiji iza križa i zastava krenuli su od zgrade Vojnog ordinarijata do ksaverske kalvarije, gdje su im se na križnom putu pridružili zagrebački vjernici i ksaverski župnik fra Vice Blekić, TOR.

Križni put Hrvatske vojske i policije Zagreb, 6. ožujka 2016.

Draga braćo i sestre,

Iz godine u godinu ovo mjesto u korizmennim popodnevnim satima vraća nas dvije tisuće godina unatrag. Ovdje kroz molitvu i pjesmu proživljavamo zajedno s Gospodinom svu dramu njegove muke i smrti. Cijelim svojim bićem i srcem, pokušavamo proniknuti u Srce ljubljennoga Sina „koji radi nas i radi našeg spasenja“ dobrovoljno prihvaća teške poruge, poniženja, pljuvanja i bičevanja, i na kraju sramotnu smrt na križu. Uz jednu lijepu pobožnost, s izuzetnom dekoracijom i dobrom organizacijom, koja oplemenjuje naše osjećaje, uzdiže dušu k Bogu, svjesni smo da susret s Gospodinom mijenja. Iza susreta s Njime u pobožnosti križnoga puta, u presvetoj Euharistiji, u Božjoj riječi, u sakramentalnoj Sv. ispovijedi i na druge načine, jasnije vidimo tko smo i što smo i što nam je činiti da bismo postigli neprolazno spasenje.

Danas, na četvrtu korizmenu nedjelju, u središtu razmišljanja Crkve je Gospodinova prispodoba o izgubljenom, ali i nađenom sinu, iz evanđelja sv. Luke. U trenutku kada je jedan od sinova mislio da ima baš sve što mu je potrebno za bezbrižan i lagodan život, krenuo je na put i time se udaljio od svoga oca, od onoga koji se bri-

nuo za njega, od onoga gdje je pronašao odgovor o smislu svoga života, o pravcu kojeg treba slijediti... Odlazeći iz Očeva doma, čovjek počinje uočavati kako bježi i od samoga sebe. Put je to koji je ispunjen različitim trenutnim užitcima, ali on ne ispunja. Put je to na kojem ne pronašemo, već gubimo svoj identitet...

Sv. Luka nam jasno podcrtava: rastavljenost oca i njegova sina samo su fizičke naravi. Dobri otac svoje vlastito dijete trajno nosi u svome srcu. Očekuje njegov povratak. Svaki dan uporno gleda na put vraća li se. Roditeljska ljubav se nada i protiv svake nade kad je u pitanju vlastito dijete. I jednoga dana Otac je opazio, izdaleka, kako se njegov sin, snužden i jadan, proljav i u dronjcima, vraća kući. Otac ne čeka, ustaje i sam ide sinu ususret, grli ga, i ljubi. Premda je sin napravio mnoge ružne i čovjeka nedostojne stvari, otac ga prihvata takvim kakav jest. Roditeljska je to ljubav koja ne poznaje granice!

Isti stav otac ima i prema starijemu sinu koji je ostao u kući zajedno s njime, i koji sada prosvjeduje ocu zbog očeve ljubavi i praštanja njegovome bratu, mlađem sinu. Otac, simbol ljubavi, sama ljubav, jednostavno mu kaže da su njih dvojica ostali u trajnome zajedništvu i da sve dijele zajedno, ali brat njegov bijaše mrtav i sada je oživio. Vratio se kući. Vratio se samome sebi. Vratio se svome identitetu, svojim korijenima, svojim vrijednostima. Brat njegov vratio se u svome srcu i cijelome svojem biću sustavu vrijednosti koje je otac nastojao usaditi u oba svoja sina, podjednako. Otac to vidi i osjeća, i zato bezrezervno se raduje, priređuje sinu veliku gozbu. Sin mu se u potpunosti obratio. Raskajan stoji na kućnome pragu, odlučan da više nikada ne počini gluposti koje je učinio i da krene u život novim životom.

Vjerujem da je svaki od nas, dok smo pratili Isusa na križnometu putu, mogao uočiti i vlastitu ljubav i privrženost Isusu, ali isto tako i lutanja, udaljavanja od križa Kristova, od Isusa, od Boga. S križem i pod križem Kristovim svaki i svaka od nas primjećuje da ovdje primamo, dobivamo. Vraćamo se vlastitome identitetu.

Ako li igdje tražimo na ovome mjestu podno križa Kristova ištemo, tražimo i kucamo. Tu, u sjeni križa, najradije dijelimo svoje radosti i žalosti, nadanja i tjeskobe. Tu najradije izriče-

mo: „Bože, pomozi!“ i „Bože, hvala ti!“ Razlog je samo jedan. Jer se nalazimo na mjestu s kojeg čitamo samo jednu jedinu riječ: ljubav. I ta ljubav nije pitanje tek jednoga trenutka ili neke određene situacije, već ta ljubav križa i s križa postaje naš identitet po kojem se međusobno prepoznajemo u ovom svijetu: „Po ovom će svi znati da ste moji učenici: ako budete imali ljubavi jedni za druge“ (Iv 13, 35). I to samo zbog jednoga: „Ovo je moja zapovijed: ljubite jedni druge kao što sam ja vas ljubio! Veće ljubavi nitko nema od ove: da tko život svoj položi za svoje prijatelje“ (Iv 15, 12-13). I baš zato se s ponosom ovdje spominjemo tolikih naših vojnika i redarstvenika kroz povijest naše Domovine koji su pokazali tu i takvu ljubav – ljubav križa. Primjer takve ljubavi, koja svoj početak i svršetak ima u križu potiče i nas danas da i dalje jednakom snagom i voljom štitimo i ljubimo život drugoga i da kao takvi drugima oko sebe donosimo sigurnost i ulijevamo povjerenje (Sigurnost i povjerenje – geslo policije u RH).

No, naši životni putevi nisu usmjereni samo horizontalno - prema svijetu i osobama s kojima dijelimo radosti života, već i vertikalno - prema Gospodinu. Time i sam naš životni put dobiva obris Kristova križa, odnosno obris Njegove ljubavi koja traži vjeru. Zato i u pobožnosti svete krunice (koju su s ponosom uvijek nosili naši branitelji) ne molimo samo da nam se usavrši ljubav i učvrsti ufanje, već molimo da nam se umnoži i naša vjera. Vjera je ona koja nam daje potrebnu snagu za ići dalje, za ustati, a ne odustatи.

I ova pobožnost križnoga puta ovdje nema svoj kraj, ovdje nije njezina točka, već zarez, rez koji traži čvrstu ispjovjest vjere poput rimskog časnika, satnika Kornelija, podno Kristova križa: „Zaista, ovaj čovjek bijaše Sin Božji!“ (Mk 15, 39). Sin Božji koji je „radi nas ljudi i radi našega spasenja“ raspet, umro i pokopan.

Posvetivši se i radeći u raznim službama Ministarstva obrane ili Ministarstva unutarnjih poslova Republike Hrvatske, izabrali ste kao svoje životno zvanje služiti svojoj Domovini, služiti drugima. A kako istinski služiti drugima i dragoj nam Domovini? Primjer za to ostavio nam je Krist da idemo Njegovim stopama (usp. 1 Pt 2, 21), da činimo sve ono što nam je zapovjedio. A ostavio nam je samo jednu zapovijed: ljubiti – jer „Bog je ljubav“ (1 Iv 4, 8). „A Bog pokaza ljubav svoju prema nama ovako: dok još bijasmo grešnici, Krist za nas umrije“ (Rim 5, 8). Stoga je i Njegova „muka dostačna da posvema osmisli naš život. Tko god hoće živjeti savršeno ne treba ništa drugo učiniti nego prezreti što je Krist prezreo na križu i poželjeti ono što je Krist želio“ (sv. Toma Akvinski).

Lik milosrdnog oca iz Evandželja razotkriva nam Božje srce. On je Otac milosrđa koji nas u Isusu neizmjerno ljubi i uvijek čeka. Čeka naš povratak i onda kad smo izgubljeni i daleko.

Danas, na IV. korizmenu nedjelju, u našem korizmenom hodu prema Vazmu – Uskrsu, pozvani smo bez iznimke svi: raditi na svome duhovnome životu, na putu obraćenja. Doslovno raskinuti svaki kompromis s grijehom. ■

Sveti Ivan Bosco

Zagreb, 31. siječnja 2016.

Braćo i sestre, uloga sv. Ivana don Bosca, koga s pravom nazivamo svecem rada, zaštitnikom zanatskih radnika i odgojiteljem mlađeži, doista je bila velika. Možemo s pravom reći da bi Crkva u Hrvata kod nas bila osiromašena kada ne bi bilo naših salezijanaca. Neka im je hvala od Boga za sve što čine na dobro hrvatskoga naroda, posebno na odgoju mlađih. Neka Gospodin i dalje po zagovoru Majke Božje Pomoćnice prati njihov rad.

Kada je don Boscu umro otac u 33. godini života, Ivan je tada imao tek dvije godine. Sjeća se samo riječi svoje majke, koja mu je rekla: "Ivane, sad si ostao bez tate". Kao dijete sjeća se i velike gladi, koja je harala njegovim krajem, gledajući siromahe kako umiru po grabama.

Majka Margarita našla se nakon smrti svoga muža u teškoj situaciji. Osim troje djece imala je na brizi i teško bolesnu i nepokretnu svekrvu. Kad je iznemogla od posla, Margarita bi znala moliti zajedno s djecom i tješila ih da imaju veliko pouzdanje u Boga. "Tako je govorio i moj pokojni tata i mi smo se tada molili", veli don Bosco.

Draga braćo i sestre! Zašto sam vam ovo spomenuo? Ti, teški događaji iz njegova djetinjstva snažno su djelovali na don Bosca i ostavili su u njemu duboki trag. Majka Margarita bila je svjesna da svoju djecu neće moći odgojiti kao čestite buduće građane, i odgovorne pred Bogom i ljudima, ako ne budu poštivali Boga i Božje zapovjedi. "Znala nas je tijekom dana opomenuti: djeko, sjetite se da vas Bog gleda i zna vaše misli", veli don Bosco. Bog o kojem je ona govorila, bio je Bog dobrote i ljubavi, Bog milosrđa. To je brižljivo praćenje Božje. To je Božja pedagogija koju će don Bosco naučiti i primijeniti u svom radu i odgoju mlađih.

Don Bosco je rado govorio o svojoj majci. "Stavila bi nas na koljena i molila bi zajedno s nama. Poučavala nas je vjeronauku, jer je svećenik bio daleko od nas". Ovo dragocjeno iskustvo topline i majčinske bliskosti postalo je jedno od načela njegovog odgojnog rada. Zamislite braćo i sestre, kad bi majke tako odgajale svoju djecu, kakav bi to bio blagoslov! Hvala Bogu ima i takvih! Ova jednostavna seljakinja odgojila je velikog socijalnog, kulturnog i religioznog radnika, reformatora Crkve i odgojitelja.

Kad govorimo danas o kršćanskom odgoju onda valja naglasiti da je cilj odgoja oblikovati kršćanina za istinsko bogoljublje, čovjekoljublje i domoljublje. Temelj kršćanskog odgoja je u činjenici da je čovjek stvoren na sliku i priliku Božju; da je druga božanska osoba Presvetog Trojstva, Isus Krist, postao čovjekom radi nas i radi našega spasenja; da nas Duh Sveti posvećuje i uzdiže na dostojanstvo sina i kćeri Božje; da je ljudska obitelj Božja obitelj i da su svi ljudi djeca jednoga Boga koji ljubi ljude.

"Vidite kakvu nam je ljubav dao Otac: mi se zovemo djeca Božja, i jesmo. Zato svijet ne poznaje nas, jer ne poznaje njega. Ljubljeni, sad smo djeca Božja, i još se ne očitova što ćemo biti. Znamo kad se očituje bit ćemo mu slični, jer vidjet ćemo ga kao što jest" (1 Iv 3, 1-3), piše sv Ivan. Sve su to, braćo i sestre, velike istine o čovjeku, koje je živjela don Boscova majka i usadila ih u dušu svoga sina.

Ne zaboravimo da je don Bosco živio u vremenu velikih nemira, previranja, koje je stavljalo u pitanje Boga i moralne vrijednosti, a ni čovjek nije ostao pošteđen. Ideje Francuske revolucije, Napoleonovi ratovi i burna 1848. godina potresala je Europu. Don Bosco je kao svećenik i odgojitelj bio svjestan koliki utjecaj ima na čovjeka dobro kao i zlo, stoga se najviše posvetio mladim ljudima, okupljajući ih oko sebe.

Braćo i sestre! Ovo naše vrijeme ne razlikuje se bitno od vremena u kojem je Bosco živio. Europa naših dana umjesto da nastavi živjeti kršćanske vrijednosti, kako su je zamisili njezini osnivači Adenauer, Schuman, De Gaulle, posebno De Gasperi, koji je rekao da bi se Europa mogla spasiti ukoliko se vrati svojim kršćanskim korijenima, nastoji se potisnuti iz javnog i društvenog života kršćanske i moralne vrijednosti. To se posebno osjeća na području obiteljskoga života. Širi se opasan virus ideologija koje su protivne čovjeku i obitelji.

Papa Benedikt XVI. je rekao da se danas pribjegava lakšim oblicima rastave, s druge strane sve se više širi mentalitet o potrebi legalizacije homoseksualnih odnosa s ciljem da se njihovo zajedništvo ozakoni i da imaju sva prava kao i brak, koji je zajednica muža i žene. Papa Franjo se nedavno osvrnuo na tu pojavu i nastojanje i

poručio da Crkva ostaje principijelna, da je brak između muža i žene svetinja, koji je ustanovio Bog i posvetio Bog Isus Krist.

Danas se vode rasprave po parlamentima i u saboru, posebno kod nas, pozivajući se na pravo žene da može ubiti svoje dijete, a da se uopće ne pita za pravo djeteta da živi. Gledao sam na TV-u kako je jedna žena priznala da je počinila taj zločin i da će joj ostati trajna rana na duši, iako se isповjedila za počinjeni grijeh.

Gledao sam prije nekoliko dana na internetu kako jedan pas nosi u ustima tek novorođeno dijete. Majka ga je napustila kad ga je rođila, a pas latalica pronašao je dijete, nježno ga je primio ustima i donio pred vrata jedne kuće. Počeo je nogama strugati po vratima. Možete si zamisliti kakvi su sve osjećali prolazili ženom kada je vidjela na vratima dijete kojeg je spasio pas. To je djelomično slika sadašnjeg stanja u svijetu.

Mnoge su kršćanske vrijednosti na udaru javnih medija. Kada su u pitanju muslimanska i židovska vjera, to se mora poštivati s velikim pijetetom. I dobro da je tako, kaže papa Benedikt XVI., ali kada su u pitanju kršćanska vjera, Isus Krist i njegovo evanđelje, tada se mnogi pozivaju na slobodu drugačijeg mišljenja. Takve ljude često vidite po ulicama gradova, tražeći svoja prava i slobodu, koja vodi prema istinskom ropstvu.

Don Bosco se susreo sa sličnim teškoćama svoga vremena. On neprestano osluškuje što mu je činiti. Nastoji poput svoje majke staviti Boga u središte života, a onda i čovjeka s njegovim dostanstvom.

Bilo bi pogubno misliti, poput don Boscova svremenika, da smo nemoćni pred naletom globalizacijskih prijetnji i prepustiti se slijepoj sudsibini. "Zar nije bolje raditi kako se uvijek radilo", prigovarali su mnogi don Boscu, tako da je imao više muke s takvim ljudima negoli s velikim mnoštvom mladih iz predgrađa Torina, kojima je nastojao pomoći.

Koja je don Boscova poruka danas? Don Bosco je odgajao ljude, posebno mlade Evanđeljem. Želio ih je oslobiti od svih okova koji ponizavaju čovjeka. On je jednostavno želio odgojiti savjest ljudi, posebno mladih.

Savjest je tajanstven unutarnji glas koji mi

kaže što je dobro a što nije, što valja činiti a što izbjegavati. Kad se odgaja savjest mladog čovjeka onda je to odgoj za budućnost. S odgojem je kao i s vrtom. Ako se vrt ne njeguje njega će uništiti drač. Jednako tako vrijedi i za čovjeka, posebno mладога. Dušu djeteta treba hraniti istinom, dobrotom, poštjući sebe i bližnjega.

Odgoj je najveće umijeće i najvažniji posao. Lakše je graditi nebodere i strojeve nego odgojiti čovjeka. Hoće li to dijete biti na radost roditelja, učitelja, nastavnika, župne zajednice, društva, to su ozbiljna pitanja. Stoga je veoma važno izgraditi savjest u duši čovjeka, posebno mладога. Tome se posebno posvetio sv. don Bosco.

Savjest se odgaja Božjom riječju, evanđeljem i molitvom. Riječ Božja daje čovjeku silnu snagu da može nadvladati teškoće, koje inače ne bi mogao svladati vlastitim snagama. Imamo bezbroj primjera o tome. Kad su komunističke vlasti 1945. godine počele širiti neistine, blaženi kardinal Stepinac je poslao poruku svećenicima: „Na sve optužbe, koje su izravno ili neizravno uperene u nas, možemo u cijelosti kazati: Nemoimo si mi što predbacivati. Savjest nam je čista i mirna pred Bogom; mirna i čista pred Svetom Stolicom, mirna i čista pred našim hrvatskim narodom“.

Braćo i sestre! Najveća veličina don Bosca bila u tome što je nastojao u susretu s mladima, "metodom preventive" sprječiti zlo, kad je upućivao mlade na Isusa Krista. Stoga je i danas veoma aktualna don Boscova "metoda preventive", vodeći mlade Isusu Kristu.

Don Boscova majka uvijek je stajala iza sionovljivih riječi i pratila ga svojom molitvom kao i njegove odgajanike. „Svi oni kojima je povjerena briga za duše djece i mladih, moraju ih promatrati kao najdragocjenije blago koje im je dobri Bog povjerio“, rekao je blaženi A. Stepinac. Apostol Pavao nas potiče da se do kraja predamo Bogu. Da ne odgađamo raditi na sebi.

I dok se nalazimo u globalizacijskom ozračju ne trebamo se bojati budućnosti, budemo li se služili don Boscovom preventivom u svom osobnom životu. Tada će sve dobro koje postoji ostati, a zlo, ma kako bilo veliko i jako, završit će kao i sva zla u ropotarnici ljudskih zala. Daj Bože da se to i ostvari! Amen ■

Blagdan svetog Blaža

Zagreb, 3. veljače 2016.

Draga braćo i sestre! Vjerujem da vam u ušima još uvijek odzvanjaju riječi današnjih liturgijskih čitanja. Isus u današnjem evanđelju ne obećava svojim učenicima karijeru, uspjeh, bogatstvo, već obratno. Poručuje im da će svi oni koji pođu za njim doživjeti sličnu sudbinu koju je i on doživio: da će ih ljudi prezirati, da će biti odbačeni, da će biti proganjeni zbog njegova imena.

Učenici će trpjeli progonstvo radi navještanja Riječi Božje zbog čega je Isus bio proganjan i na kraju ubijen. Trpljenje se ne može izbjegći, ono prati svakog kršćanina, a pogotovo svećenika.

Svjedok Isusovih riječi bio je autor današnjeg 2. čitanja, sv. Petar, Isusov učenik. U vrijeme progona Crkve Petar se sjetio Isusovih riječi. Stoga piše Crkvi u želji da ju potakne na ustrajnost: „Ne čudite se požaru što bukti među vama da vas kuša, kao da se događa štogod neobično“. Riječ je o progonima, koje naziva „požarom“ kroz koje su prolazili tada kršćani. I doista to nije ništa „neobično“ od Pracrke do danas.

Dok Petar poziva vjernike na ustrajnost, poziva ih da se raduju kao zajedničari Kristovih patnji. „Ako vas progone zbog imena Isusova, blago vama!“ Sličnu sudbinu doživio je sv. Blaž. Pogledajmo ukratko njegov životopis. Živio je u vrijeme cara Dioklecijana, zakletog neprijatelja kršćanstva.

Sv. Blaž je bio liječnik. Zbog njegovog dubokog vjerskog kršćanskog života bio je proglašen biskupom. Svoju je biskupsku službu obavljao savjesno, navješćujući Evanđelje. Pomagao je svima koji su se našli u bilo kakvoj nevolji, duhovnoj ili materijalnoj, posebno kršćane koje su odvodili u arenu. Njih je hrabrio da ostanu vjerni Isusu Kristu.

Spominje se slučaj kako je izlječio jedno dijete kojemu je zastala kost u grlu. Odatle i običaj da se na blagdan sv. Blaža blagoslovuje grlo uz molitvu svećenika: „Po zagovoru sv. Blaža, biskupa i mučenika, oslobođio te Gospodin od bolesti grla i svakog drugog zla.“ Riječ je o organu kojim izgovaramo riječi, da one ne budu govor pakla nego govor Božji, da svaka naša riječ bude odmjerena, ohrabrujuća, koja budi nadu u drugima, da to bude riječ zahvale Bogu od koga dolazi svako dobro.

Sv. Blaž kao biskup nije bio pošteđen patnje i progona. Od njega su tražili da se odrekne kršćanske vjere. „Ako misliš da ćeš bičevanjem natjerati mene da se odrečem Isusa Krista, varаш se, jer će mi on pomoći“, rekao je Blaž mučitelju. I

kad mučitelji nisu uspjeli odvratiti biskupa Blaža od kršćanske vjere, odsjekli su mu glavu na današnji dan 317. godine.

Braćo i sestre! Veličina sv. Blaža je u njegovu svjedočanstvu da je učenik Isusa Krista i to u trenutku kad ga je mogao svladati strah od onih koji su ga mogli ubiti. No njegova je ljubav prema Isusu Kristu bila toliko jaka da je nadvladao svaki strah. Slično je rekao i blaženi kardinal Stepinac na suđenju u Zagrebu, svjedočeći da je Isus Krist ne samo postojao, nego je i Bog: „Ja sam spremam dati svoj život za njega“. Tako vjeru isповijedaju Isusovi svjedoci, ljudi koji su iskusili suživot s Isusom Kristom.

Braćo i sestre! Crkva je oduvijek slavila svoje mučenike koji su svjedočili vjeru svojim životom. Među njih se ubraja i sv. Blaž, kojega danas slavi vaša župa. Posebno ga slavi grad Dubrovnik čiji je zaštitnik sv. Blaž. On je bio od davnina zaštitnikom nekadašnje Dubrovačke Republike. Tako možemo reći da je hrvatska kultura i sloboda rasla s likom ovoga sveca. On nije svetac „usput“, nego ime u srcu naše vjere i kulture.

On je bio toliko poznat i ukorijenjen u hrvatskom narodu da se njegov lik nalazio na gradskom pečatu, dubrovačkom novcu, koji je kolao cijelim svijetom. Već sama ta činjenica dovoljno govori o njegovom štovanju i nasljedovanju. Njega je slavila duhovna i politička vlast, ali tako da nije bilo među njima nikakve podijeljenosti, što više, vrijednosti Evanđelja, koje je propovijedao sv. Blaž, stari su Dubrovčani nastojali ugraditi u svoj svakidašnji i društveni život. Evanđelje je oblikovalo Dubrovnik i njegov ugled.

Sve je, dakle, bilo prožeto duhovnim vrijednostima. Nije nikakvo čudo da se Dubrovnik u to vrijeme toliko uzdigao. Dok toga ne bude ne može se očekivati veći napredak, jer sve je površno ako ne nosi „okus“ duha. Stoga je sretan narod onaj koji ima na čelu mudre ljude, one koji se ravnaju prema vječnim Božjim načelima, a ne prema vlastitom interesu ili interesu stranaka, a posebno opasnih ideologija.

Braćo i sestre! Danas se puno govori o sekularizmu, o odvojenosti Crkve od države; da se, drugim riječima, Crkva ne smije miješati u društveni život zajednice; da je njezino mjesto u sakristiji itd. II. vatikanski sabor upozorava kako je „raskid između vjere koju isповijedaju i svagdanjeg života mnogih jedna od najtežih zabluda našega vremena“ (LG 43).

Ova životna sinteza religioznog, društvenog i političkog, koju je njegovao posebno grad Dubrovnik i stoljećima izgrađivao može i danas biti škola traženja i sklada u privatnom i javnom životu građana ove zemlje. A tu može veoma mnogo pridonijeti i Crkva evanđeljem Isusa Krista, ili još bolje rečeno: svaki krštenik koji poput sv. Blaža živi svoju vjeru. Da bi mogao živjeti i svjedočiti svoju vjeru mora je upoznati, mora se susresti s Isusom Kristom.

Gdje se čovjek može susresti s Isusom Kristom? Susrećemo ga u Evanđelju. Gdje još? U sakramentima, posebno u svetoj isповijedi i svetoj pričesti, kao i u molitvi; susrećemo ga u zajedništvu Crkve i u njezinoj povezanosti s Bogom.

Sadašnja situacija potakla je papu Benedikta XVI. da napiše knjigu o Isusu Kristu. Knjiga nosi „Isus Krist“. U predgovoru knjige piše da mu se činilo hitnim prikazati lik i poruku Isusa Krista u njegovom javnom djelovanju kako bih na taj način pomogao svim čitateljicama i čitateljima koji se žele susresti s Isusom Kristom i njemu vjerovati. Mi danas ne bi slavili sv. Blaža da se on nije prije toga susreo s Isusom Kristom. Njegova vjera i ljubav prema Isusu Kristu bila je toliko jaka da ga ni smrt nije mogla pokolebiti.

Braćo i sestre! Kad častimo sv. Blaža, mučenika, u njemu častimo Isusa Krista. Mučeništvo je znak svetosti Crkve i jaka potpora kako pojedincu tako i društvu da se ne strmoglavi u još opasniju krizu koja može zadesiti čovjeka. Ona se sastoji u pomutnji između dobra i zla. Potrebno je suprotstaviti se takvom mentalitetu, a to nije uvijek lako. Čovjek se može suprotstaviti samo snagom Božjom i vjerom. A tu je vjeru imao sv. Blaž u velikom stupnju.

Braćo i sestre! Svaki kršćanin snagom svoga krštenja pozvan je svakodnevno svjedočiti vjeru bez obzira na patnju i velike žrtve, ponekad i herojske. Evo samo jednog primjera. Godine 2005. posjetila me je gospođa Laura Berreta sa svojom obitelji, kćerka talijanske svetice sv. Ivane Beretta Mollo. Sv. Ivana Beretta Mollo bila je liječnica, majka 4. djece. Očekujući 4. dijete u svojoj 40. godini, liječnici su joj savjetovali da ga odstrani, ukoliko želi ostati na životu. Ona je odgovorila da je spremna radije dati svoj život nego ga oduzeti djetu. Velika podrška u tome bio joj je suprug Petar. Bio je cijelo vrijeme kod njezinog bolesničkog kreveta. Prihvatio je njezinu odluku da Bog uzme k sebi njegovu suprugu u nebo a njega ostavi samog s djecom. Sveta Ivana i suprug Petar nadahnjivali su se na redovitom čitanju Sv. pisma, pitajući se što im govori Božja

riječ. Svoju su snagu crpili u molitvi, posebno zajedničkom moljenju svete krunice.

Rodila je malu Emanuelu 21. travnja 1962. godine. Nakon poroda djeteta živjela je samo 8 dana. Djevojčica koju je rodila i ostala na životu zove se Emanuela. Danas je ona liječnica. Pošla je stopama svoje majke. Njezina sestra Laura pri-godom posjete rekla mi je: „Ja vam ne mogu opisati radost koju svi mi kao djeca osjećamo prema našoj pokojnoj majci. Zamislite, kad se molimo njoj mi se ne molimo samo majci nego se molimo i sveticu, koju je papa Ivan Pavao II. proglašio svetom. Ako se kaže da su sveci naši zagovornici kako nas neće onda naša majka zagovarati kod Boga za ono što nam je kao vjernicima najpotreb-nije“.

Papa Pavao VI. je rekao za pokojnu liječnicu Ivanu da se ona svjesno predala Bogu Isusu Kristu. Ona je nastojala biti što vjernija Isusu Kristu: umire iz ljubavi prema svome djetu, ali i iz ljubavi prema Isusu Kristu, zaštitniku i gos-podaru života.

Braćo i sestre, dragi štovatelji sv. Blaža! Mi nismo u situaciji poput prvih kršćana, koji su bili mučeni zbog vjere, iako nismo pošteđeni od prezira našeg vjerničkog života, što nas ne oprav-dava da budemo sveti. Tu se traži odluka ostati vjeran Isusu Kristu poput sv. Blaža, za kojim su pošli mnogi tijekom povijesti i u našoj hrvatskoj povijesti. A ta odluka zahtjeva i stalnu vježbu vjere i ljubavi.

Braćo i sestre! Postoji jednostavna i ponizna svetost, o kojoj nitko ne piše, kaže papa Benedikt XVI., a koja je ipak bitna za život Crkve. „Tu prije svega mislim na obične ljudе“, kaže papa „koje sam upoznao u svome djatinjstvu: dobroćudne stare seljake, dobre majke koje su rađale i žrtvo-vale se za svoju djecu, za obitelj i za Crkvu“. Na tu vjeru, braćo i sestre, potiču vas sveci, a posebno sv. Blaž. Zato su ga osnivači ove župe izabrali ne da mu se dive, iako je to i zaslužio, ili plješću, nego da ga nasljeđuju, da im bude zagovornik na njihovom životnom putu.

Čini mi se da su nam danas ovakvi sveci dragocjeni, jer u mnoštvu „ponuda“ treba iza-brati pravu vrijednost do te mjere da ljubav koja nas s njima povezuje nadilazi čak i ljubav prema životu. Našem vremenu trebaju ljudi nutarnje zrelosti, slobode i jake povezanosti s Bogom, jer će samo oni autentično otkrivati svijetu lice Božje danas.

Neka vas Gospodin po zagovoru sv. Blaža osloboди od svakoga zla, od svake bolesti duše i tijela i učvrsti vjeru u Isusa Krista. Amen ■

Stepinčev

Zagreb, katedrala, 9. veljače 2016.

Današnja čitanja uvode nas u misno slavlje u čast blaženog kardinala Stepinca. Evangelje spominje dolazak nekih pobožnih Grka koji su pitali Isusa kako se može postići spasenje.

Isus im nije dao direktni odgovor nego im je umjesto toga rekao: „Došao je čas da se proslavi Sin Čovječji. Zaista, zaista, kažem vam: ako pšenično zrno pavši na zemlju, ne umre, ostaje samo, ako li umre, donosi obilat rod“ (Iv 12, 23). Ovim je riječima Isus želio dati do znanja da je došlo vrijeme njegove smrti, ali i proslave; da se spasenje postiže slijedeći put pšeničnog zrna.

Ove je riječi primijenio sveti papa Ivan Pavao II. na kardinala Stepinca prigodom njegovog proglašenja blaženim na Mariji Bistrici, kad je rekao: „Nije li to možda upravo tajna vašeg nezaboravnog nadbiskupa kardinala Stepinca kojega danas motrimo u slavi blaženika, koji poput pšeničnog zrna „pade na zemlju, na ovu hrvatsku zemlju te je umrijevši donio obilati rod“.

Braćo i sestre! Mučenici umiru iz ljubavi prema Bogu i prema mučiteljima, kao što je to učinio Isus. Kardinal Kuharić je rekao za blaženog kardinala Stepinca: „On je proganjan i suđen zbog svoje vjernosti Isusu Kristu. Njegovo je mučeništvo bilo dugotrajno obilježeno strašnim klevetama, ponižavanjima, bezočnim optužbama na montiranom procesu i konačno nepravednom osudom na život bez slobode, i izloženošću posebnim postupcima koji su sigurno skratili njegov zemaljski put. Stoga je on pravi mučenik. Moramo istaknuti i to da je on prvi mučenik žr-

tva komunističkog progona proglašen blaženim. A takvih je mučenika u svim dijelovima svijeta pod komunizmom velik broj“.

Blaženika je pratilo mučeništvo već na samom početku njegovog imenovanja zagrebačkim nadbiskupom, a kasnije i kardinalom.

U nedjelju 3. lipnja 1934. godine, nakon što ga je pozdravio u katedrali u ime svećenika i cijele zagrebačke nadbiskupije pomoćni zagrebački biskup mons. Salis Seewis, Blaženik je odgovorio na njegovu čestitku: „Moje imenovanje za mene težak je križ. Ipak ga valja nositi ne samo strpljivo nego i rado, svjestan slabosti, ali i pouzdanja u Isusa Krista“. Zato je i uzeo riječi za svoje geslo: „U tebe se Gospodine uzdam“. „Moja je nakana i cilj čist: slijediti nauk križa, te bez ikakva straha braniti katoličku istinu.

Kad se u Rimu 1943. godine pred dolazak u Zagreb oprštao od kipara Ivana Meštrovića, rekao je da se vjerojatno neće više vratiti; da bi ga mogli ubiti nacisti, ili kasnije komunisti. Bile su to proročanske riječi, kojima je najavio svoj križni put i svoje umiranje.

U vitraju spomen-zbirke na Kapitolu izložen je dokument Javnog tužilaštva Narodne Republike od 17. rujna 1946. godine na kojem piše: „Lišite odmah slobode dr. Alojzija Stepinca i stavite ga u pritvor“. I doista, sutradan je bio zatvoren onaj koje je spasio tisuće ljudskih života, bez obzira na vjeru, nacionalnost i političko uvjerenje, kako to svjedoče brojni dokumenti.

Na prvom saslušanju Blaženik je rekao:

„Već mjesec dana radi se na tome da mi se skine glava. Ako to mora biti, neka bude... Možete mi suditi, ali hrvatski narod nećete uvjeriti da je nadbiskup Stepinac ratni zločinac. Hrvatski se narod plebiscitarno izjasnio za hrvatsku državu i ja bih bio ništarija kad ne bih osjetio bilo svoga naroda“.

O kardinalu Stepincu čule su se mnoge poхvalne riječi pa i od strane onih koji se nisu s njim slagali poput Milovana Đilasa, koji je na upit hrvatskog kipara Meštrovića što misli o osudi Stepinca, odgovorio: „Da vam pošteno kažem istinu, ja mislim, i nisam sam u tome uvjerenju, da je Stepinac čovjek neporočan, postojan karakter, koji se ne da slomiti. On je bio osuđen nevin, ali često biva u povijesti da pravednici budu osuđeni u cilju postignuća nekih političkih ciljeva... Mi nemamo ništa protiv njegovog hrvatskog nacionalizma, ali mi ne možemo podnositи njegove privrženosti rimske papi. Mi uklanjamo i udaljujemo sve što nam je na putu. Svrha posvećuje sredstvo“ (Benigar: „Stepinac“ str. 590).

Jedan drugi komunistički poglavar rekao je Meštroviću: „Da je kardinal Stepinac proglašio nacionalnu hrvatsku Crkvu i odcijepio se od Rima, mi bismo ga do neba uzdigli (usp. Benigar: „Stepinac“, str. 590). Ovdje je suvišan bilo kakav komentar. Pametnom je dosta.

Braćo i sestre! Blaženik nije nikoga mrzio, ni milicajce koji su ga čuvali. Dapače, rekao je kako je njihov kruh težak, kako će ih, ako se vraći u Zagreb, sve pozvati na ručak. Blaženik nije nikada gubio nadu, nego je zahvaljivao Bogu, poput apostola Pavla: „Blagoslovjen Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista, Otac milosrđa i Bog svake utjehe“ (Kor 1, 3).

Kršćanin koji se sjedinjuje s Bogom Isusom Kristom nalazi u njemu snagu, jer „On nas tješi u svakoj našoj nevolji da bismo i mi sve koji su u nevolji mogli tješiti onom utjehom kojom nas same tješi Bog“ (2 Kor 1, 2). Tom snagom vjernik može podnijeti i najveće nevolje. „Sve mogu u Onome koji me jača“ (Fil 4, 13), kaže apostol Pavao.

Braćo i sestre! Patnja je dio čovjekova života. Danas postoji mišljenje da čovjeka treba lišiti patnje. Onaj tko želi iskorijeniti patnju, mora prije svega iskorijeniti i ljubav koja bez patnje ne postoji, zato što ona traži svakodnevno umiranje. Onaj koji je prihvatio patnju postaje zrelij i imat će više razumijevanja za druge. Izbjegavanje patnje čini čovjeka nesposobnim za život. To nam potvrđuju brojni primjeri na svim područjima ljudskoga života, a posebno na obiteljskom području.

Što iz ovoga zaključujemo? Nema ništa bez prihvaćanja križa. Nema ništa bez vlastitog umi-

ranja. Ako hrvatski narod želi opstati treba biti nalik na pšenično zrno koje se baca u zemlju da bi donijelo plod. Što za jednog kršćanina znači umirati? To znači vježbati se u kršćanskom načinu života. „Teško je biti kršćaninom“, rekao je blaženi dr. Ivan Merz. Ali je zato moguće sнагом Božjom. Što za kršćanskog mladića i djevojku znači umirati? To znači ne prepustiti se struji života već tražiti snagu u molitvi i žrtvi da se ostane na visini. Što znači umirati za roditelje? To znači ozbiljno shvatiti dužnost kršćanskog odgoja svoje djece, svjedočeći prije svega vjeru u vlastitom životu. To znači čuvati život djeteta, posebno začetog, a nerođenog.

Pročitao sam članak u jednim našim novinama u kojima autor piše da nas ne treba zabiljavati nestanak Hrvata. U tom svom članku između ostalog piše: „Super je da nas je manje“, i nastavlja: „Što budemo imali više djece razmjerно raste i vjerojatnost da će vi i djeca glasovati za HDZ“. Vidio sam takve slučajevе, veli on „kada dođu glasovati, a ja se gotovo onesvijestim od užasa“. I zato zaključuje da je bolje da bude što niži natalitet. Ovo je govor na rubu pameti.

Riječ je o opstanku hrvatskoga naroda. Radi se o ljubavi prema svome narodu. Tu nam je primjer blaženi Stepinac koji je rekao na sudu u Zagrebu: „U ljubavi prema Bogu i mojoj hrvatskom narodu ne dam se od nikoga nadvisiti“. Da bi došlo do sveopće obnove treba ljubiti Boga i svoj narod.

Braćo i sestre! Danas se puno očekuje od reformske vlade i promjena koja bi trebala ona donijeti. Međutim samom gospodarskom promjenom ljudi se neće puno promijeniti. Možemo imati velike stručnjake i velike planove, sve to neće puno utjecati ako se pojedinci ne uključe prije svega u duhovnu obnovu, u duhovnu reformu koja ide za obnovom pojedinaca, obitelji i društva.

Velike obnove, posebno u katoličkim zemljama, imale su dalekosežne posljedice za dobro pojedinaca, društva i naroda. Te su obnove provodili ljudi duboke vjere u Boga i ljubavi prema čovjeku, ljudi milosrđa po uzoru na Isusa Krista milosrdnoga. Uzor milosrđa bio je blaženi kardinal Stepinac.

Sadašnji trenutak vapi za svjedocima vjere, poput blaženog kardinala Stepinca. Papa Franjo je proglašio ovu godinu kao izvanredni jubilej milosrđa, kao posebno vrijeme za Crkvu.

Zašto izvanredna godina milosrđa? Sam je papa odgovorio: „Jednostavno zato što je Crkva, u ovom času velikih epohalnih promjena, pozvana snažnije davati znakove Božje prisutnosti i blizine. Ovo nije vrijeme za rastresenost, nego naprotiv vrijeme da ostanemo budni te da u sebi

probudimo sposobnost gledanja u bitno. Vrijeme je to za Crkvu kako bi ponovno pronašla osjećaj za poslanje koje joj je Gospodin povjerio na dan Uskrsa; da bude znak i oruđe Očeva milosrđa".

"To je razdoblje neprekidne evangelizacije, novo zalaganje svih kršćana za oduševljenje i uvjerljivije svjedočenje svoje vjere" (broj 4).

Biti svjedok vjere poziv je svakom čovjeku, mladom i odraslim. Istina je da nije lako slijediti Isusa Krista. Svi smo mi djeca ovoga vremena u kojem nam se nude razni savjeti kako bi skrenuli pažnju od Isusa Krista i njegova evanđelja. Susret s Isusom Kristom se ne smije odgađati, jer život curi poput pješčanog sata. Blaženom Stepincu bio je svaki sat i svaka minuta dragocjena. Bio je okrenut prema zemlji ali i prema vječnosti. Zato mu je život bio veoma osmišljen, ispunjen. I Bog je nagradio njegovu žrtvu.

Dok se večeras utječemo u zagovor blaženom kardinalu Stepincu, molimo Gospodina da blaženik bude što prije proglašen svetim, a to će biti još jedna potvrda njegove nevinosti i svetosti, njegovog milosrđa kao odgovor na Božje milosrđe, njegove ljubavi prema Bogu i svome narodu.

Braćo i sestre! Prije nego završim večeras želio bih vas pozvati da ne budete žrtve vremena

ni mentaliteta. Uzmite ulogu kreatora vremena i oblikovanja javnog mnenja. Nije znak slobode uzimati sve "zdravo za gotovo", nego snagom prosudbe uma i srca razabirati ono od čega čovjek i društvo može živjeti od onoga što će nas zatvarati.

Učite djecu izrastati kao kritički otvorena bića, a mладима pokazujte zrelost i odgovornost kritičkih zrelih stavova. Među nama je previše „ulice“, a premalo mudrog odmora. Nisu putovi „ulice“ putovi ljudskih i društvenih promjena. One se mogu događati samo ako se pamet obnavlja i srce otvara za vrijednosti života. Nemojmo se mi kršćani povlačiti s „javne scene“ nego budimo odgovorni čimbenik one novosti koja nas je promijenila i učinila sretnima u obitelji i u društvu.

Poštujte sve, i razlučujte sve. Danas nam je potrebna čista i nepatvorena „dioptrija“ oka, uma i srca kako bismo bez „magle“ mogli otkrивati putove za obnovu čovjeka i društva. Budimo svjedoci Evanđelja!

Blaženi naš kardinale Alojzije, moli za naš hrvatski narod, posebno za naše obitelji, da opstanu na ovim područjima na kojima žive već više od 14 stoljeća. Amen ■

Blaženi Alojzije Stepinac – Dan kapelanje Karlovac, 10. veljače 2016.

Draga braćo i sestre!

U vrijeme zatočeništva blaženog kardinala Alojzija Stepinca u Krašiću ja sam ga više puta posjetio. Sjećam se kad mi je jednom zgodom rekao: „Ja sam zagrebački nadbiskup i ne mogu upravljati sa Zagrebačkom nadbiskupijom. Kako je to teško!“ Malo je zastao i nastavio riječima: „Bogu hvala i na tome“. Bile su to riječi koje su odavale njegovu duševnu bol, koju je kao zagrebački nadbiskup imao.

Nadbiskupom zagrebačkim bio je imenovan sa svega tri i pola godine svećeništva. Bio je najmlađi biskup na svijetu. Među biskupima bio je veoma cijenjen.

Prigodom otvaranja škole u Njujorku, koja i danas nosi ime „Kardinal Stepinac“, njujorški kardinal Spellman je rekao studentima: „Ne trebate se bojati da će vas ovo ime iznevjeriti“. I nije, dapaće, bio je proglašen najvećim u prošlom stoljeću. Kardinal Stepinac preuzeo je službu zagrebačkog nadbiskupa u vrijeme diktature Aleksandra Karađorđevića i širenja komunističke struje društvenog poretku koji je za svoj temelj posta-

vio ateistički materijalizam. Bilo je to vrijeme navještaja neizbjegivog sukoba s Crkvom koju je tadašnja komunistička vlast pošto-poto namjeravala uništiti.

Vjernicima je bilo uskraćeno napredovanje u državnim službama. Vojnici i milicajci nisu smjeli ići u crkvu, nastavnici i profesori također. Možete si samo zamisliti kakve je duševne muke zbog toga proživljavao Blaženik. Ovome treba svakako nadodati da je za vrijeme rata i poslije rata u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini bilo ubijeno oko 600 svećenika i redovnika. Neki su ubijeni, poliveni benzinom i zapaljeni, drugi izbodeni i ispečeni, treći poput Isusa raspeti. Mnogi vjernici, poput svećenika, bili su ubijeni zbog vjere. Njegov prethodnik, nadbiskup zagrebački dr. Antun Bauer, rekao mu je da će se morati sukobiti s ateističkim materijalizmom i da će biti žrtva za Hrvate.

Kad ga je posjetio jedan kolega iz Rima, koji je zajedno s njim studirao, rekao mu je na oproštaju: „Uvjeren sam da će morati umrijeti kao mučenik“. Iz tih se riječi vidi u kakvom je to već vremenu živio.

Proživljavajući teško stanje Crkve odlučio je 7. siječnja 1941. godine napisati korizmenu poslanicu, u želji da ohrabri hrvatski katolički puk, budeći u njemu nadu.

Kad su komunisti preuzezeli vlast, stvari su se dramatično i veoma brzo odvijale. Tadašnja komunistička vlast je tražila od kardinala da prekine vezu sa Svetom Stolicom, da osnuje Hrvatsku katoličku Crkvu koja će biti neovisna od Svetе Stolice. Budući da blaženik nije pristao na bilo kakve ucjene, i odbio sve ponude, tadašnja je vlast izmisnila optužnicu kako bi se mogli opravdati pred svjetskom javnošću. I tako je bio osuđen 1946. godine na 16 godina zatvora. Prema tome, sve optužbe koje će nakon toga uslijediti, i danas koje slušate, nemaju nikakve osnove, izmišljene su i lažne. Nažalost, ima i danas nekih ljudi koji se pozivaju na laži iz toga razdoblja. Ponovno se javlja politika mitova i ideologija, koja neće pridonijeti otkrivanju istine, a još manje istinskom zajedništvu. Jedino nas istina može oslobođiti, ujediniti i biti snažan pokretač povjerenja među ljudima.

Blaženi kardinal Stepinac je prevelik da bi ga se moglo danas ocrniti. Nevinost ovog čovjeka sjaji kao svjetlost i nikakva ga tama ne može zasjeniti. Ostao je vjeran načelima s kojima se ne može trgovati, za koje su ljudi davali svoje živote, prije svega za istinu.

U vrijeme zatočeništva u Krašiću Blaženik je rekao otpravniku Svetе Stolice mons. Silviju Oddiju 11. veljače 1952. godine: „Prije umrijeti, da, ali nikakvo ne popustiti“.

Na sedmu godišnjicu dolaska u Krašić, osvrnuvši se na početak prošle godine, rekao je župniku Vranekoviću: „Bilo je to bolno, ali hvala Bogu nismo pokleknuli pred silom, dok smo ove pameti, nikada se nećemo pokloniti“. Dvanaest je godina zatvora prošlo, a k tome pribrojite i godinu prije toga, jer sam stvarno bio u kućnom pritvoru. A onda cijeli rat nevolja za nevoljom.

Sve su nam uzeli, a što nam je manjkalo? Samo ne klonuti! To govorite svaki dan najprije samom sebi, a onda svima. Tko se Boga drži, taj ne može propasti“ (Benigar: „Stepinac“, str. 691).

Na blaženom Stepincu ispunile su se riječi današnjeg evanđelja: „Došao je čas da se proslavi Sin čovječji“. Isus naziva svoju smrt danom proslave. Svoj život uspoređuje sa zrnom pšenice, koje, da bi donijelo plod, treba najprije umrijeti u zemlji. Poziva svoje učenike da ga slijede jer „tko ljubi svoj život, izgubit će ga. A tko mrzi svoj život na ovome svijetu, sačuvat će ga za život vječni“ (Iv 12, 22).

Blaženi papa Ivan Pavao II. prigodom proglašenja kardinala Stepinca blaženim, rekao je u Mariji Bistrici: „Nije li možda pravo to bila tajna vašega nezaboravnog nadbiskupa kardinala Alojzija Stepinca, kojega danas motrimo u slavi blaženika? On je na jedinstven način sudjelovao u Vazmenom otajstvu: poput pšeničnog zrna „pade na ovu zemlju“, na ovu hrvatsku zemlju, te je, umrijevši, donio „obilat rod“. Tko mrzi svoj život na ovome svijetu, sačuvat će ga za život vječni“ (usp. Iv 12, 25).

Braćo i sestre! Blaženi Stepinac nije prolio svoju krv u doslovnom smislu riječi. Njegova dugotrajna patnja u vremenu od 15 godina bila je obilježena neprekinutim nizom zlostavljanja, izloživši svoj vlastiti život radi svjedočanstva Evanđelja i za jedinstvo Crkve. Svoju je sudbinu položio u Božje ruke. On je ostao unatoč trpljenju uspravan, zahvaljujući poput apostola Pavla na milostima kojima nas je Bog obdario. Sve žrtve, zatvor, klevete i trpljenje nisu mogli slomiti njegov duh koji je bio prožet ljubavlju prema Bogu, Crkvi i prema svemu hrvatskom. „Znajte, Isus Krist je Bog! Za njega smo spremni umrijeti“, rekao je na sudu u Zagrebu. Blaženi A. Stepinac bio je mučenik vjere.

Mučenik nije samo čovjek koji je prolio svoju krv za Isusa Krista i svjedočio za njega, poput

blaženog kardinala Stepinca, nego i čovjek koji nastoji živjeti svoju vjeru uz cijenu žrtve.

Svaki kršćanin snagom svoga krštenja pozvan je svjedočiti vjeru bez obzira na žrtve, ponekad i herojske. Vjera se hrani molitvom, posebno Majci Božjoj, i sakramentima. Blaženik je to posvjedočio u pismu jednom liječniku: „Ako se koji taj čovjek čudi, odakle u slabom kardinalu Stepincu toliko pouzdanje, mogu vam reći, što Vi i naslućujete u Vašem pismu, da je to od povjerenja u Bogorodicu Blaženu Djericu Mariju“. Tačku snagu nalazimo kod svih onih koji su svoje povjerenje stavili u Boga, koji su zatomili svoje vlastite želje, a Boga su stavili na prvo mjesto. Evo samo jednog primjera, od mnoštva sličnih.

Godine 2005. posjetila me gospođa Laura Molla sa svojom obitelji, kćerka talijanske svetice Ivane Mollo. Ona je bila liječnica i majka je 4. djece. Kad je u 40. godini očekivala dijete, liječnici su joj savjetovali da ga odstrani, ukoliko želi ostati na životu. Ona je odgovorila da je spremna radje žrtvovati svoj život nego život djeteta. Veliku podršku imala je i od supruga Petra koji je cijelo vrijeme bio kod njezinog bolesničkog kreveta. Rodila je kćerku 21. travnja 1962 godine. Nakon toga živjela je samo 8 dana. Djevojčici je dala ime Emanuela. Ona je danas poput majke također liječnica. Papa Ivan Pavao II. rekao je 2004. godine prigodom njezinog proglašenja svetom da je ona nastojala biti što vjernija Isusu Kristu. To je dokazala svojom spremnošću umrijeti iz ljubavi prema Isusu Kristu i svome djetetu.

Braće i sestre! Bogu hvala, mi nismo u situaciji da trpimo poput mučenika radi vjere, ali nas

to ne oslobađa da budemo dosljedni kao vjernici, da budemo sveti. Da bismo u tome uspjeli potrebno je poput sportaša svakodnevno se vježbati. Rezultati neće izostati. O tome svjedoče brojni primjeri očeva i majki, mladića i djevojaka, kao i djece. Samo tako možemo se nadati se da će hrvatski narod opstati na ovim prostorima. Promjenom vlasti neće se puno toga promijeniti. Promjene mogu nastati samo promjenom srca. Zato i slavimo blaženog kardinal Stepinca da u njemu kao primjeru vidimo što nam je činiti. Potrebno je više približiti se Isusu Kristu, s njim se družiti, slušati njegovu riječ u Evanđelju, s njim živjeti.

Rekao mi je jedan naš general da ne prođe dan, a da ne pročitaju barem malo iz Sv. pisma, o njemu razmišljaju, pitajući se što nam Isus Krist poručuje kroz svoju Riječ. Kada bismo tako činili obitelji bi bile jače, čvršće, ljudi bi odgovornije živjeli svoje zvanje. To također vrijedi i za vojnika.

Vlč. Marko Medo, koji se vratio iz Afganistana rekao mi je kako su vojnici bili sretni što je on kao svećenik bio s njima, koliko je samo nade i radosti unio među njih, ne on nego Riječ Božja koju im je naviještao.

Tu je Riječ Božju naviještao blaženi kardinal Stepinac, potičući ljude da ustraju u vjeru, da ustraju u dobru, uvjeren da je Evanđelje kadro promijeniti čovjeka, obitelj i narod. Vjera u Boga Isusa Krista naše je najjače oružje, rekao je blaženi kardinal Stepinac. Zahvaljujući toj vjeri Hrvati su opstali na ovoj vjetrometini. Treba se pouzdati u Boga. Zato je i Blaženik uzeo za svoje geslo „U tebe se Gospodine uzdam“. To neka bude i naša danas odluka. Amen ■

Sveti Valentin – Dan kapelaniјe

Zagreb, 12. veljače 2016.

Draga braćo i sestre! Iako ste mnogi čuli o životu sv. Valentina dobro je prisjetiti se barem nekih pojedinosti, prije svega vremena u kojem je živio te njegov odgovor na izazov vremena.

Valentin je živio u trećem stoljeću. Bio je svećenik i liječnik. Bilo je to vrijeme velikih progona kršćana, progona predvođenih od samih rimskih careva, posebno u Rimu. Gotovo da i nije bilo metode koju nije upotrijebila rimska vlast u mučenju kršćana. Najveće muke podnosili su kršćani, kada su ih odvodili u arenu pred divlje zvijeri, gdje bi ih, uz odobravanje i divljanje masa, zvijeri rastrgale.

Valentin, koji je bio odgojen u kršćanskoj obitelji, hrabrio je kršćane i poticao na ustrajnost u vjeri. U želji da pomogne kršćanima odlučio se zarediti se za svećenika, jer je bio uvjeren da će kao svećenik moći još više pružiti kršćanima duhovnu pomoć, dijeleći im sakramente, posebno svetu pričest.

Car Klaudije više puta je s pažnjom slušao Valentina kako propovijeda, dapače, njegove su ga propovijedi oduševljavale. Sve je bilo dobro dok se nije umiješao njegov namjesnik, Kalapurnije, veliki neprijatelj kršćana. Da se ne zamjeri namjesniku, car je predao namjesniku Valentina, a ovaj sucu Asteriju, koji je trebao donijeti smrtnu presudu. No, sudac Asterije imao je pokćerku teško bolesnu, koju je sv. Valentin izlijeo. To je potaklo suca da prihvati kršćansku vjeru. Prihvaćanjem kršćanske vjere došao je na udar poganske vlasti u Rimu, koja je odlučila pogubiti ne samo Valentina nego i suca. Bilo je to 12. veljače 269. godine. Odsjekli su im glave na Flaminijevoj cesti, u Rimu.

Današnje evanđelje najbolje ocrtava lik sv. Valentina. "Ako vas svijet mrzi, znajte da je mene mrzio prije nego vas. Kad biste bili od ovoga svije-

ta, svijet bi svoje ljubio" (Iv 15, 18). Kad Isus spominje riječ „svijet“ onda se pod tim misli na ljude nevjere, ljude zlobe, nasilja, na nevjernički svijet, koji ne želi priznati Boga Isusa Krsta.

Možda će netko postaviti pitanje: „Zašto se progonilo kršćane tijekom stoljeća i zašto ih se prezire danas?“ Pitanje je na mjestu. Odgovor na to pitanje dao je Isus. Svijet vjere i nevjere ne idu zajedno. To i danas vidimo.

I danas postoji progon Crkve, odnosno kršćana, u nekim krajevima otvoreno, kao na primjer u Siriji, a u drugima prikriveno. Taj je progon vjere dominirao posebno u prošlom stoljeću u vrijeme komunizma, fašizma i nacizma. Samo u komunističkim zemljama bilo je ubijeno preko 100 milijuna ljudi, od toga najviše u Kini. U Hrvatskoj bilo je ubijeno preko 600 svećenika i bogoslova te časnih sestara, a mnogi Hrvati završili su u jamama.

Kad govorimo o progonima vjernika papa Benedikt XVI. je rekao: „Kršćani se ne suprotstavljaju svijetu, nego se svijet opire njima kada se navješta istina o Bogu, o Kristu, o čovjeku. Svijet se buni kada su grijeh i milost nazvani svojim imenima“.

Crkva, koju je osnovao Isus Krist, bila je oduvijek na udaru. O tome postoje brojna svjedočanstva. Oko 190. godine nastala je poslanica nepoznatog autora, upućena nekom Diognetu koji je bio veoma utjecajan u tom vremenu. Ta je poslanica dragocjen dokument u kojoj je opisan život kršćana. Autor te poslanice poziva nekog uglednog čovjeka, imenom Diognetu, da prihvati kršćansku vjeru, da se uvjeri u istinitost kršćanske vjere i da živi po njoj.

Pokušat ću prenijeti najvažnije misli iz tog pisma u kojem piše: „Kršćani se ne razlikuju od

ostalih ljudi, ni područjem gdje stanuju, ni jezikom, ni načinom života... Kao građani s ostalima imaju sve zajedničko, a sve trpe kao tuđinci. Žene se kao i ostali i rađaju djecu, ali ne odbacuju još nerođenu djecu. Imaju zajednički stol, ali ne i postelju. U tijelu su, ali ne žive po tijelu. Provode život na zemlji, ali na nebu imaju domovinu. Pokoravaju se izglašanim zakonima, a načinom svoga života nadvisuju zakone. Ljube sve, a svi ih progone... Sramote ih, a oni i u sramoti doživljavaju slavu... Vrijedaju ih a oni blagoslivlju... Kad dobro čine, kažnjavaju ih kao zločince. Dok podnose kaznu, raduju se kao da oživljavaju. Židovi ratuju protiv njih kao protiv tuđinaca, a pogani ih progone. Mrzitelji ne mogu iznijeti razloga zbog kojeg su im neprijatelji. Da kažem jednostavno: što je duša u tijelu, to su kršćani u svijetu". Završen citat.

Istu sudbinu proživljavala je Crkva tijekom stoljeća sve do danas. U prošlom stoljeću bio je najveći broj mučenika vjere. Mnogi su bili osuđeni bez ikakve krivnje poput blaženog kardinala Stepinca. Jedina mu je krivnja bila što je kao zagrebački nadbiskup i hrvatski kardinal branio istine vjere, što je ljubio Crkvu i svoj hrvatski narod.

Njegovu nevinost najbolje je opisao Titov suradnik Milovan Đilas kad je rekao: „Da vam pošteno kažem istinu, ja mislim, i nisam sam u uvjerenju, da je Stepinac čovjek neporočan (nevin), postojan karakter, koji se ne da slomiti. On je bio osuđen nevin, ali često biva u povijesti da pravednici budu osuđeni u cilju postignuća nekih politički ciljeva... Mi nemamo ništa protiv njegovog hrvatskog nacionalizma, ali mi ne možemo podnositи njegove privrženosti rimskom papi. Mi uklanjamo i udaljujemo sve što nam je na putu. Svrha posvećuje sredstvo“ (Benigar: „Stepinac“, str. 590). Komentar na ovo je suvišan.

Odakle tolika snaga blaženom kardinalu Stepincu i sv. Valentinu kojega danas slavi vaša kapelanija te drugim nebrojenim mučenicima? Odgovor je jednostavan. Njegova hrabrost proizlazila je iz njegove duboke povezanosti s Isusom Kristom.

Jednu takvu duboku povezanost s Isusom Kristom opisuje apostol Pavao u 1. čitanju: „Uvjeren sam doista: ni smrt ni život, ni anđeli ni vlasti, ni sadašnjost ni budućnost, ...ni ikoji drugi stvor neće nas moći rastaviti od ljubavi Božje u Kristu Isusu našemu Gospodinu“ (Rim 8, 38-39).

Braćo i sestre! Vjera nije sustav znanja, poruka, nego je u biti prije svega susret s Kristom. U susretu s Kristom pojavljuje se svjetlo koje nam pomaze da shvatimo Boga, čovjeka i svijet oko sebe. Taj nam susret daje snagu da možemo nadvladati i ono što nam se na prvi način čini nemogućim. Tu je snagu imao u sebi sv. Valentin. A on je tu snagu hranio molitvom, sakramentima i evanđeljem koje je za njega bilo Božja riječ.

Možda će netko od vas kazati: „Mi smo oče-

kivali od vas nešto više da nam kažete o sv. Valentinu, jer se danas slavi 'Dan zaljubljenih'“. Morao sam vam ovo reći da biste bolje shvatili i njegovu poruku. Sv. Valentin je nezamisliv bez vjere u Boga Isusa Krista, jer Valentin je bio zaljubljen u Isusa Krista. Iz te zaljubljenosti u Isusa Krista proizlazila je i njegova ljubav prema ljudima, posebno mladima.

Za sv. Valentina vezane su mnoge legende. Ima jedna legenda o tome kako je sv. Valentin slao pisma mladima de ne odgađaju vjenčanje zbog progona. Ovaj mali detalj pokazuje koliko je Valentin volio mlade, pozivajući ih da se ne boje, unatoč progonima, osnovati obiteljsku zajednicu.

Papa Franjo je prošle godine pozvao mlade širom svijeta da se ne boje ući u bračnu luku, u svećenički i redovnički život, ukoliko osjećaju u sebi taj poziv. Ova je poruka danas veoma suvremena, posebno to vrijedi za hrvatski narod. Sv. Valentin je pozivao mlade da imaju povjerenja u Isusa Krista koji je uzdigao ženidbu do sakramenta, kao vidljivog znaka Božje ljubavi.

Braćo i sestre! Već sama činjenica da je pozivao mlade u bračno zajedništvo te da sve svoje pouzdanje stave u Boga, Isusa Krista, koji je posvetio obitelj, dovoljno govori sama po sebi. Sv. Valentini bilo je veoma stalno do obitelji kao osnovnoj stanicu ljudskoga društva, da ona bude nosilac ljubavi i vrijednosti bez koje se društvo ne može održati.

Mnogi očekuju rješenja u Vladi, između ostalog, i na području obitelji. Mogu u Vladi biti najkvalitetniji i najstručniji ljudi, oni neće moći ništa učiniti, ukoliko se ne uključe pojedinci, posebno mlade generacije u duhovnu obnovu. Nema promjene bez promjene vlastitog srca.

Pitanje obitelji postaje sve aktualnije danas jer postoje negativni trendovi obzirom na obitelj. Uočavamo sve veću pojavu odgađanja i kasnijeg ulaska u brak, kao i povećanog broja samaca. Razlozi su mnogostruki: nezaposlenost, strah od neuspjelosti braka. Osim toga, nude se alternativna rješenja, umjesto braka, kao što je zajedništvo u dvoje bez obveza. Tu su i brakovi i veza na probu, na određeno vrijeme.

Nazivati to „Dan zaljubljenih“? Što bi na sve to rekao sv. Valentin? Da li bi to bio za njega „Dan zaljubljenih“? Bilo bi to sve drugo samo ne to.

Braćo i sestre! Nalazimo se u korizmenom vremenu, kada nas Crkva poziva na osobnu promjenu života, jer bez osobne promjene nema ni promjene u društvu. To je propovijedao sv. Valentin i upućivao svijet, posebno mlade na Isusa Krista.

Sveci su naši zagovornici. Zato i molimo: sv. Valentine, moli za nas! Blagoslovi naše mlade da poslušaju tvoj glas, a ti ih svojim zagovorom obdarji svakim blagoslovom, kao i sve naše obitelji da budu zaljubljene u Isusa Krista, a onda i međusobno povezani ljubavlju. Amen ■

Uprava Vojne biskupije Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj	<p>Ksaverska cesta bb HR - 10 000 Zagreb tel: +385 1 4670 660 (centrala) tel: +385 1 4670 659 (centrala) faks: +385 1 4670 662 www.vojni-ordinarijat.hr uprava@vojni-ordinarijat.morh.hr</p> <p>Mons. Jure Bogdan, vojni ordinarij</p> <p>O. Jakov Mamić, generalni vikar tel: +385 1 3784 489 jakov.mamic@morh.hr</p> <p>Robert Stipetić, kancelar specijal 68 642 robert.stipetic@morh.hr</p> <p>Dragan Logarusic, ekonom specijal 68 631 mob: +385 99 5793 911 dragan.logarusic@morh.hr</p> <p>S. M. Gordana Miškić, tajnica Vojnog ordinarijata specijal 68 638 gmisskic@morh.hr</p> <p>Marinko Nikolić, osobni tajnik vojnog ordinarija specijal 68 630 mnikolic@morh.hr</p>
<p>Samostalni odjel za potporu Vojnom ordinarijatu (MORH)</p> <p>Vojni ordinarijat u RH Odjel za potporu Vojnom ordinarijatu Ksaverska cesta bb HR - 10 000 Zagreb tel: +385 1 4670 660 faks: +385 1 4670 662</p> <p>Bojinik Petar Klarić, voditelj Odjela specijal 68 634 perica.klaric@morp.hr</p> <p>Vladimir Krpan, osobni tajnik generalnog vikara specijal 68 635 vladimir.krpan@morp.hr</p> <p>Mladen Čobanović, viši stručni savjetnik za organizaciju tel: +385 1 4670 660 mladen.cobanovic@morp.hr</p> <p>Marija Vukovojac, stručni savjetnik specijal 68 637 marija.vukovojac@morp.hr</p> <p>S. M. Gordana Miškić, tajnica Vojnog ordinarijata specijal 68 638 gmisskic@morp.hr</p> <p>Marinko Nikolić, osobni tajnik vojnog ordinarija specijal 68 630 mnikolic@morp.hr</p> <p>Samostalna služba za suradnju s Vojnim ordinarijatom (MUP)</p> <p>Policijска akademija Avenija Gojka Šuška 1 HR -10 000 Zagreb tel: +385 1 2391 525 (specijal 26525) faks: +385 1 2391 496 (specijal 26496)</p> <p>Josip Zagorščak, voditelj Službe tel: +385 1 2391 525 (specijal 26525) mob: 098 470 781 (specijal 84484) jzagorscak@mup.hr</p> <p>Mato Topić, policijski službenik za međunarodnu vjersku suradnju tel: +385 1 2391 527 (specijal 26527) mob: 091 4554 649 (specijal 82649) mtopic@mup.hr</p> <p>Mario Dokmanić, policijski službenik za međunarodnu vjersku suradnju tel: +385 1 2391 523 (specijal 26523) mob: 099/7031 578 (specijal 85620) bsarkanj@mup.hr</p> <p>Branko Šarkanjić, policijski službenik za organizaciju i potporu tel: +385 1 2391 528 (specijal 26528) mob: 091/4563 958 (specijal 82958) bsarkanj@mup.hr</p> <p>Darko Šantek, policijski službenik za organizaciju i potporu tel: +385 1 2391 529 (specijal 26529) mob: 091/4565 464 (specijal 82644) dsantek@mup.hr</p> <p>Sanja Vrklijan Horvat, administrativna tajnica tel: +385 1 2391 525 (specijal 26525)</p>	

ZAŠTITNIK KAPELJANJE	POSTROJBA	KONTAKT UREDA	CAPELAN	POMOĆNIK KAPELJAN
„Sveti Ivan Pavao II“ 22. listopada	MORH IGS OS RH Stancićeva 6 Zagreb	tel: 01/486-1345 faks: 01/456-7986	vlč. Marko Medo mob: 091/2044-009	stn Srećko Žmalec sreccko.zmalec@moph.hr tel: 01/456-8080 mob: 091/7635-866
„Bl. Alojzije Stepinac“ 10. veljače	Zapovjedništvo HKoV Karlovac	tel: 047/626-388 faks: 047/626-536	vlč. Vladislav Mandura, dekan Karlovac vladislav.mandura@moph.hr mob: 091/586-3400	stn Dražen Čulig drazen.culig@moph.hr mob: 091/8811-862 nar Daniel Radinović 098/186-3426 tel: 047/626-621
„Sv. Andeli čuvare“ 2. listopada	Inženjerijska pukovnija Karlovac	tel: 047/626-603 faks: 047/626-622		voj Marko Buzul marko.buzul@moph.hr mob: 091/533-8266
„Gospa Velikoga hrvatskog krsnog zavjeta“ 11. rujna	Motorizirana bojna „Pauci“ vojarna „Kralj Zvonimir“ Krinin	tel: 051/652-841 faks: 051/652-940	fra Ilijia Mikulić mob: 098/432-607	stn Anton Zic anton.zic@moph.hr mob: 098/917-0427
„Sv. Martin Tourski“ 11. studenoga	Zapovjedništvo specijalnih snaga Delnice	tel: 051/652-806 faks: 051/652-940	p. Mirko Vukoja mob: 099/6226-236	
„Sv. Petar i Pavao“ 29. lipnja	Zapovjedništvo HRZ i PZO 91. zrakoplovna baza Zagreb	tel: 01/6228-862 faks: 01/6228-484	o. Viktor Grbeša mob: 098/9737-473	voj Loren Tomkić mob: 098/946-7773
„Sv. Nikola Biskup“ 6. prosinca	Zapovjedništvo HRM Središte za obuku HRM Split	tel: 021/354-913 faks: 021/354-323	don Branimir Projic branimir.projic@moph.hr mob: 098/510-737	ds Manda Sartori tel: 021/354-323 mob: 098/9554-177
„Sv. Nikola Biskup“ 6. prosinca	Flotila HRM, Obalna straža Pomorska baza Split SOD	tel: 021/354-160 (650) faks: 021/354-650	o. Jozo Mravak mob: 091/579-4868	ds Darijo Raičić mob: 098/744-330
„Sv. Ivan od Križa“ 14. prosinca	Velika Buna	tel: 01/2025-830 faks: 01/2025-879	vlč. Željko Savić mob: 099/873-2239	Nenad Veriga mob: 098/906-8816
„Sv. Ilija Prorok“ 20. srpnja	Mehanizirana bojna "Gromovi" GMB, i Mechanizirana bojna "Igrovi" GMB Petrinja	tel: 075/221-215 faks: 075/221-278	don Antonio Mikulić mob: 099/322-0700	prč Mario Barišić mob: 098/886-306
„Kraljica svete Krunice“ i „Sv. Ivan Kapistran“ 7. listopada	GOMBR Vinkovci	tel: 032/348-460 faks: 032/348-460	fra Matko Vincetić mob: 099/308-2203	stn Adam Dakić adan.dakic@moph.hr mob: 091/725-8290
„Uzvišenje svetog Križa“ 14. rujna	Gardijska motorizirana brigada Krain	tel: 022/617-810 faks: 022/617-722	fra Božo Ančić mob: 098/760-979	sžn Borislav Lapenda mob: 091/172-8512
„Sv. Franjo Asiški“ 4. listopad	1. motorizirana bojna „Vukovi“ voj. „Eugen Kvaternik“ Gospic	tel: 032/348-460 faks: 032/348-460	vlč. Ivan Blaževac mob: 098/984-983	ilbazevac@yahoo.com
„Sv. Leopold Mandić“ 12. svibnja	Zapovjedništvo ZOD „FKF“ MB „Sokolovi“ i „Pume“ Osijek	tel: 031/236-862 faks: 031/236-841	o. Ante Mihailević, vd dekan Osijek ante.mihailevic@moph.hr mob: 098/269-599	npr Darko Boban dboban@icloud.com mob: 099/712-0900
„Bl. Ivan Merz“ 10. svibnja	SBO i Topničko-raketna bojna GMB poligon „Eugen Kvaternik“ Slunji	tel: 047/626-824 faks: 047/626-846	don Milenko Majić mmajic@moph.hr mob: 098/924-1483	
„Sv. Valentini“ 14. veljače	Počasno-zastitna bojna Zagreb	tel: 01/4566-344 (367) faks: 01/4566-368	o. Zdravko Barać, dekan Zagreb zdravko.barcic64@gmail.com	
„Sv. Mihael arkandeo“ 29. rujna	HVU „Dr. Franjo Tuđman“ Zagreb	tel: 01/3786-004 (272) faks: 01/3784-657	p. Zoran Vujčić mob: 098/337-162	prč Marian Puljiz mob: 099/2486-662
„Sv. Gabriel arkandeo“ 29. rujna	Središte za obuku HRZ i PZO, 93. zrakoplovna baza Zadar	tel: 023/358-209 (239) faks: 023/358-209	o. Ivo Topalović, dekan Split mob: 098/423-533	stn Vinka Rogić mob: 098/532-045
„Sv. Ivan Krstitelj“ 24. lipnja	SzOIDL Požega	tel: 034/245-117	vlč. Željko Volarić mob: 098/340-798	stn Antun Mandić amandic@moph.hr mob: 091/786-1333
„Sv. Obitelj“ 28. prosinca	ZZP Zagreb	tel: 01/6631-318 faks: 01/6631-296	vlč. Slavko Rajić slavko.rajic@moph.hr mob: 098/1632-359	
„Sv. Antun Padovanski“ 13. lipnja	Dom Glavnog stožera Zagreb	tel: 01/6631-299 faks: 01/6631-397	nprč Damir Sedlar mob: 091/943-0134	
„Sv. Sebastijan“ 20. siječnja	Zapovjedništva Oklopne i Tenkovske bojne „Kune“ GOMB Đakovo	tel: 031/839-166 faks: 031/839-156	p. Drago Majić mob: 098/186-6901	

„Majka Božja Kamenitih vrata“ 31. svibnja	MUP PU zagrebačka Petrinjska 20 10 000 Zagreb	tel: 01/4563 295 (293) faks: 01/4563 699	vlč. Marin Drago Kozić mob: 099/6042-567 (spec. 86084)	mob: 099/2292-432 (spec. 25 293) mijosipovic@mup.hr
„Sv. Mihovil arkandeo“, podružnica Split 29. rujna	MUP PU splitsko-dalmatinska 2. policijska postaja 21 000 Split	tel: 021/215-659 faks: 021/307-512	fra Žarko Relota, dekan Split Mob: 099/4965-535 (spec. 86867)	Luka Galic tel. 021/307 511 (specijal 40 511) fax. 021/307 512 mob. 098/9591-333
„Sv. Mihael arkandeo“ 29. rujna	MUP Policijska akademija Av. G. Šuriša 1 10 000 Zagreb	tel/faks: 01/2391-490 (specijal 26 490)	fra Frano Mušić mob: 099/2584-982 (spec. 86011)	Luka Norac Keko tel. 01/2391 526 (specijal 26 526) mob: 091/4563-866
„Sv. Vid“ 15. lipnja	MUP PU primorsko-goranska 1. Policijska postaja 51 000 Rijeka	tel: 051/430-495 faks: 051/430-687	p. Mirko Vukojić mob: 099/6226-236	
„Sv. Mihael arkandeo“ 29. rujna	MUP PU zagrebačka Sjedište i Ravnateljstvo Av. gr. Vukovara 33	tel: 01/6122-712 (715) faks: 01/3788-653	p. Stjepan Harić, dekan Zagreb mob: 099/2113-891 (spec. 84048)	Vinko Bakula tel: 01/3788 853 (specijal 88 853) mob: 091/4563-805
„Bl. Miroslav Bulešić“ 6. studenoga	MUP PU istarska Trg Republike 1 52 100 Pula	tel.: 042 372 392 (spec. 86 087)	vlč. Ilija Jakovljević, dekan Rijeka mob: 099/4965-534 (spec. 8586)	
„Sv. Juraj“ 23. travnja	MUP PU varaždinska Ivana Milčeca 10 42 000 Varaždin	tel.: 043/251-771	vlč. Ivica Horvat, dekan Varaždin tel/faks: 042/749-400 mob: 099/2680-732 (spec. 86088)	
„Sv. Matej“ 21. rujna	MUP PU bjelovarsko-bilogorska Vlahe Paljetka bb 43 000 Bjelovar	tel.: 031/237-553 faks: 031/237-267	preč. Damir Vrabec mob: 099/4965-536 (spec. 86868)	
„Sv. Jeronim“ 30. rujna	MUP PU osječko-baranjska Trg Lavoslava Ružičke 1 31 000 Osijek	fax: 022/347-284	vlč. Željko Rakošec, dekan Osijek zrakosec@mup.hr mob: 099/7065-885 (spec. 85682)	
„Sv. Luka evanđelist“ 18. listopada	MUP PU šibensko-kninska Velimiria Škorpika 5 22 000 Šibenik	o. Ivo Topalović mob: 098/423-533	don Darko Poljak mob: 099/2680-733 (spec. 86089)	
„Sveti Filip i Jakov apostoli“ 3. svibnja	MUP PU zadarska Andrije Hebranga bb 23 000 Zadar	vlč. Ozren Bizek mob: 099/2680-731 (spec. 86087)		
„Sveti Marko Križevčanin“ 7. rujna	MUP PU koprivničko-križevačka Trg Eugena Kumičića 18 48 000 Koprivnica	vlč. Ivan Blaževac mob: 099/2680-729 (spec. 86085)		
„Sveti Hrvatski mučenici“ 9. rujna	MUP PU ličko-senjska Ulica Hrvatskog sokola 2 53 000 Gospić	vlč. Andrija Markač mob: 098/213-393	Senka Staroveški tel.: 047/664-460	
„Sv. Josip“ 19. ožujka	MUP PU karlovačka Trg hrvatskih redarstvenika 6 47 000 Karlovac	vlč. Željko Volarić mob: 098/340-798		
„Sv. Vinko Palloti“ 22. siječnja	MUP PU pozješko-slavonska Josipa Runjanina 1 34 000 Požega			
„Sv. Kvirin Sisački“ 4. lipnja	MUP PU sisacko-moslavačka Rimska 19 44 000 Sisak			
„Sv. Euzebij i Polion“ 29. svibnja	MUP PU vukovarsko-srijemska Glagoljaška 27b 32 100 Vinkovci	vlč. Željko Rakošec, dekan Osijek zrakosec@mup.hr mob: 099/7065-885 (spec. 85682)		
„Sv. Marko evanđelist“ 25. travnja	MUP PU brodsko-posavска Ivana Mažuranića 9 35 000 Slavonski Brod	vlč. Davorin Andić mob: 099/4965-533 (spec. 86865)		
„Sv. Vlaho“ 3. veljače	MUP PU dubrovačko-neretvanska Dr. Ante Starčevića 13 20 000 Dubrovnik	don Ivan Borić mob: 099/2680-735 (spec. 86091)		
„Sv. Nikola biskup“ 6. prosinca	MUP PU krapinsko-zagorska Matije Čubca 53 49210 Zabok	vlč. Marin Drago Kozić mob: 099/2680-728 (spec. 86084)		
„Sv. Franjo Asiški“ 4. listopada	MUP PU virovitičko-podravska Jakova Gotovca 7 40 000 Čakovac	vlč. Ivica Horvat, dekan Varaždin mob: 099/2680-732 (spec. 86088)		
„Bl. Alojzije Stepinac“ 10. veljače	MUP PU virovitičko-podravska Trg bana Josipa Jelačića 19 33 000 Virovitica	vlč. Ozren Bizek mob: 099/2680-731 (spec. 86087)		